

Boris Čerin Levy

Udeležil sem
se spopada
Čutinov z
Ostrini

**PRIŠLI
SO
POME**

Boris Čerin Levy
PRIŠLI SO POME
Udeležil sem se spopada Čutinov z Ostrini
Ljubljana, 2014

Copyright © Boris Čerin

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-312.9(0.034.2)

ČERIN, Boris
Prišli so pome [Elektronski vir] : udeležil sem se spopada Čutinov z Ostrini /
Boris Čerin Levy. - El. knjiga. - Ljubljana : Quark, 2014

ISBN 978-961-91100-6-5 (pdf)
ISBN 978-961-91100-7-2 (ePub)

273915392

Prva izdaja
Ljubljana, 2004

Lektor
Ivo Antič

Izdajatelj in založnik

QUARK d.o.o.
Lizike Jančarjeve 14
1000 Ljubljana

e-mail: quark@guest.arnes.si

Boris Čerin Levy

PRIŠLI SO POME

Udeležil sem se
spopada Čutinov z Ostrini

I. poglavje

Zleknil sem se na travo visokogorske planjave. Mir, tišina in globoko vdihavanje gorskega zraka so me navdali z ugodjem in lenobnim zadovoljstvom, vse do dremavega polsna, v katerem so mi prihajali v ospredje in spet izginjali slikovni prikazi bližnjih gorskih vrhov. Celo zadremal sem, najbrž, se na pol zbudil ter se ponovno pogreznil nazaj v vse globlji dremež, ko mi je rahel drget stresel telo. Odprl sem oči, a me je sonce s svojo pripeko znova potisnilo v zaspano lenobnost. Sprostitev mišice ali nekaj takega je moralo biti, mi je še preletelo zavest pred ponovnim prepuščanjem dremajočemu ugodju, toda še preden se mi je dihanje znova umirilo v polsnu, že je spet prešel skozme drget. Med počasi premikajoče se misli se mi je vrinilo tako hitro gibanje nekega živega dogajanja, ki mi je prav nenavadno močno prihajalo v ospredje, da sem se privzdignil na komolec in pogledal naokrog, toda nič posebnega ni bilo videti. Prijatelji ob meni so se še naprej lenobno pretegovali na travi. Le Rok in Janja, srednješolca pred maturo, sta se pomenkovala. Poležavanje na travi se nam je prileglo, pa čeprav pot do majhnega planinskega gostišča, pod katerim smo si našli ta

svoj prostor, ni bila pretirano naporna. Še posebej se je prileglo zaradi pripeke in svežega zraka.

Zleknil sem se nazaj na travo. Kar preletelo je skozme, sem ugotavljal med nejevernim nasmihanjem in odkimavanjem, naporen teden je bil za mano, sem pomislil. Nato sem se spet spustil na hrbet ter med upočasnjenim dihanjem znova prehal v dremež. Toda pred očmi so se mi vse bolj vztrajno vrivali migetajoči obrisi, neke zdaj temne, zdaj spet svetle oblike, premikajoče se na eno in drugo stran. Zadržal sem dih in malo počakal. Nič kaj določljivega ni bilo pa tudi nič kaj pomembnega ni moglo biti. Z odkimavanjem sem se otresal tesnobnih občutkov. Da, presneto, neki občutek tesnobe se je prikradel vame. »Približuje se mi.« Vse skupaj se mi je približevalo. Toda kaj se je približevalo? Saj ničesar ni, ničesar takega, kar bi se mi lahko približevalo le skozi misli. Tedaj so se mi migetajoči obrisi sprožili v še bolj živem prikazu, se pospešili, zavili v levo, se ponovno prikazali, začrtali vijugasto pot in zginili.

»Hudir!« Vse skupaj je bilo preveč živo za dremež. Naslonil sem se na komolce, zaklel še vedno v dvomu, ali nisem zgolj zaspal in sanjal, ter se ozrl naokrog po vrhovih sosednjih gora.

»Uaaa!« se mu je iztrgalo iz grla. Kazal se mi je prizor iz sna ali dremeža ali kar koli že je bilo. Lesketajoča se površina diskastega predmeta z delta krili ob straneh se je svetlikala in spet izgubljala barvo do nevidnosti, nato pa se nenadoma obrnila proti nam in bi glede na hitrost morala biti že v nekaj naslednjih trenutkih nad nami. Vsaj za trenutek sem tako pomislil, ko se je nenadoma zabliskalo še v ozadju tega plovila. Nekak trikoten predmet je bil. In hip za tem sta se oba predmeta poganjala drug za drugim in drug mimo drugega v nekakšnem, po mojem občutku, sovražnem preletavanju. Toda vse skupaj je trajalo komaj kaj dlje kot nekaj bežnih trenutkov. Tedaj se je drugo plovilo znašlo ob prvem, kot da ga je ujelo, zleteli so bliski, zažarela sta oba hkrati, trčila skupaj, se odbila, drugo je eksplodiralo, prvo pa se je v krožnem letu, očitno poškodovano, spustilo ali, kot je bilo videti, bolj strmoglavilo, se ponovno ujelo, spet

padalo in spet ujelo smer, vse do gozda, kjer je dokaj glasno, s hruščem pristalo med drevjem na drugi strani jase. Nastala je tišina, vsi so zrli v kraj padca. Videti je bilo še bliskanje neke svetlobe, nakar je vse utihnilo.

Zadnjih nekaj trenutkov je hrušč pritegnil poglede večine razkropljenih planincev, da so potem pogledovali v smeri prašnega oblaka in se med seboj spraševali, kaj se je zgodilo.

»Glej!« je vzkliknil nekaj metrov od mene slok svetlolas moški koščenega obraza z roko, iztegnjeno proti robu jase. »Pilot ali kaj?«

»Huh, ali jih je zadela strela?« je začudeno ugibal Jan, srednješolec iz naše skupine, ter takoj zatem že odkimal svoji razlagi.

»Videti je poškodovan.«

Nato se je sprožil cel plaz komentarjev, pomešanih z vse glasnejšimi vzkliki, nakar so ponovno vsi obmolknili.

»K nam gre!«

Vse je kazalo, da je pilot ranjen. In vendar se je nenavadno hitro približeval. Pa tudi dokaj naravnost proti naši skupini je prihajal.

»Mimo planincev tam zraven gre!« sem še jaz glasno ugotovil.

»Hja, pa res!« mi je pritrdil sosed. »In tudi za naslednjo skupino planincev se ne meni! Proti nam gre!«

»Pa smo res mi zanimivi zanj!« se je ponovno oglasil možak koščenega obraza. Potem so spet vsi utihnili. Postava je prihajala bliže in vse razločnejše je bilo videti nenavadno oblačilo, verjetno letalski kombinezon, oprijet, nenavadno krojen, kot ga nihče še ni videl dotlej. Možak pri štiridesetih, nekaj takega je kazal. Nenadoma se je opotekel. Ran ni bilo videti, toda moral je biti poškodovan. Še nekaj korakov ga je ločilo od sosedne skupine, ko je dvignil roko v pozdrav in brez ustavljanja nadaljeval pot mimo fantov, deklet in starejših planincev ter stopal naprej z vse pogostejšimi pogledi proti meni. To je postalo tako očitno, da so me začeli pogledovati še planinci. Jaz pa sem se odzival z vse večjim začudenjem ter vse pogostejšim oziranjem v prihajajočega, zbegano odkimaval z glavo, ker je bilo vse

skupaj precej nenavadno, se prisiljeno nasmehnil in »huuuh!« mi je ušlo iz ust, ko sem se malo pazljiveje zazrl v neznančev obraz in v oči. V hipu je med nama zletelo nekaj hitrih, a zelo zgovornih pogledov. Narahlo sem se zdrznil. Skoraj ustrašil. Spoznanje, da mi neznanec hitro bere misli, je šlo skozme v rahlem drgetu. Še enkrat sem ocenjujoče premeril tujca ter se mu nekajkrat zapored zazrl v oči z izmikanjem daljšemu srečanju pogledov in hkrati v vse močnejšem naprežanju po hitrejšem dojetju položaja. Tujec je bil mojih let, prijateljskega videza. Nič sovražnega ni kazal, ko je po pristopu k meni spregovoril v resnem, vendar pomirjujočem tonu.

»Nič časa ni ostalo. Vem, da vam je težko zaupati neznanecu. Toda z nami ste v pomembni navezi. Mi potrebujemo vas, vi pa brez naše pomoči ne boste preživeli. Le sodelovanje nam ostaja. Poleg tega si nismo tako tuji, kot bi lahko kdo prehitro sodil. Iz čutnih vtisov to že lahko razbereš.«

Prizvok v tujčevem glasu je vzbujal zaupanje, toda okoliščine so bile le malo pretežke, da bi jih bilo mogoče razumeti.

»Hitro se morate umakniti,« je nadaljeval tujec. »Le tja do roba jase. Potem bo potek dogajanja sam po sebi dovolj zgovoren. Da, hitro morate ukrepati!«

»Ukrepati? Kako ukrepati? Zakaj?«

»Hitro! Zaradi naše naveze.«

Glas je bil odločen, celo ukazujoč. »Veš, da mi lahko zaupaš. Zdaj to že veš. Jasno lahko čutiš.«

V dvomu sem ga pogledal. Res sem občutil nekaj podobnega. Počasi sem vstal, še vedno v nejevernem premišljanju, vendar je bil boleč, nestrpen izraz na obrazu tujca zame že dovolj zgovoren. »Prav! Do roba jase torej.«

Privzdignil sem roko v pozdrav oziroma v slovo svojim dodobra presenečenim prijateljem in se z bolj nakremženim nasmehom spustil po hribu, stopajoč z vse bolj hitrimi, potem pa že kar bežečimi koraki.

Še nekaj deset metrov me je ločilo od gozda, le deset, dvajset sekund, če bi stekel. Da, le kratek tek, v katerega se je moje

telo spustilo ob nenadnem pritisku nekega nagonskega vzgiba ali nejasnega občutka prisile, da moram to nujno narediti, pa čeprav sem zavestno sprejemal svoje odločitve le kot nekaj, kar je bolje, da naredim kljub vsem dvomom o smiselnosti svojega početja. Razumsko seveda, kajti notranji vzgib v meni je rasel z vso odločnostjo, dokler me niso prve smrekove veje ošvrknile po obrazu in sta pred mano vstali postavi, oblečeni podobno prejšnjemu neznanecu, ter mi kazali, naj pohitim. Ozrl sem se. Tudi ranjeni pilot je tekel za mano. Pa najbrž sploh ni bil pilot. Zastal sem sredi koraka, ko sta me dva para rok silovito povlekla pod smreke in me potisnila naprej. Skoraj sem se uprl, toda tujca me sploh nista gledala. Zrla sta prek mene. V kaj neki? Še sam sem pogledal nazaj. Toda videl nisem ničesar. Ali pa? Neko bleščanje se je kazalo in za bežen hip sem ujel prelet nekega plovila. Vprašujoče sem se ozrl v neznanca. Stran, čimprej stran so govorile njune kretnje, njun obraz in kratek nestrpen poziv. Tudi onadva sta se bala. To me je prepričalo. Stekli smo skozi gozd, se spustili po kratki strmini in že smo bili za skalo s komaj opazno režo, v katero se je usmeril neznanec pred mano in vanjo izginil tako hitro, da sem komaj še ujel s pogledom njegov izginjajoči obris.

»Tja, tja!« mi je tujec za njim kazal z roko proti razpoki v skali. Stopil sem vanjo ter se ob zaokroženi steni splazil naprej skozi vlažno jamo. Obstali smo pred odprtimi vrati, bolje pred nekakim vhodom, potem pa hitro vstopili in obstali sredi malo večje votline z nekakšnimi barvnimi hieroglifi na stenah.

V prostoru je bilo še pet neznancev v nekam nenavadnem razpoloženju. Lepi ženski v kotu je šlo na jok. Res je bila lepa. Presneto lepa. Ujel sem njen pogled, blag, z bolečino v sebi, pa tudi vprašujoč je bil. Je kaj iskala v meni? Prijazno sem se ji nasmehnil, ker česa več nisem vedel narediti. Sicer seveda bi kaj storil, to je lahko razbrala z mojega obraza. Neznanka pa je pristopila k meni, se oprijela moje roke in jo narahlo stisnila, potem pa stopila proti izhodu.

»Morda bi se morala še kaj pogovoriti?« sem navrgel z nakazanim nerazumevanjem položaja.

Prijazno, z občuteno prizadetostjo, se mi je še enkrat nasmehnila. »Seveda. Moje ime je Honaja. Mi smo Čutini iz civilizacije Čutinov. Smo sicer na nekoliko višji tehnološki ravni od vas, vendar naj vas to nič ne moti. Smo sosedje. Prijateljski sosedje.«

Zasledil sem celo odtenek veselja ob ponovnem srečanju najinih pogledov, nakar mi je dejala: »Prav gotovo vam dolgujemo pojasnilo. Tega se zavedamo in tudi nesporazumov z nepotrebni razhajaji si ne želimo. Pomagati si moramo. Saj ste videli, kako so Ostrini zasledovali naše letalo. S tako vztrajnostjo, da smo ga morali sestreliti. Sicer ne vedo za vas, toda prej ali slej bi ugotovili, da ste vi tisti, ki je v tem trenutku pomemben za nas. Ko bi ugotovili še razlog, bi vas takoj ubili. Oziroma, bolje rečeno, razlog posebne pomembnosti nekega Zemljana so že ugotovili, vsaj približno, za katerega Zemljana gre, pa ne morejo uganiti, čeprav so že zaznali vaš beg z nami. Seveda smo jim otežili zasledovanje z bolj pogostim spuščanjem med Zemljane in s stalnim prevažanjem posameznih Zemljanov na vesoljsko postajo ter potem nazaj, kar opravimo dovolj obzirno, tako da Zemljan vso vožnjo prespi ne glede, ali je pot opravljena ponoči ali čez dan. Toda splet okoliščin je vaš pomen še povečal. Prav lahko bi Ostrini ubijali zgolj na podlagi suma.«

Druga za drugo so mi zastajale besede na jeziku. Toliko pomembnih informacij s težko sprejemljivo vsebino sem dobil v tako kratkem času, in kar je bilo še huje, z nič kaj zanemarljivo grožnjo. Vprašujoče sem se zazrl v lepo neznanko. »Pomen naj bi se mi še povečal, pravite? V kakšnem smislu? Pravzaprav še vedno ne razumem, za kaj gre.«

Lepa neznanka se mi je še bolj prijateljsko nasmehnila: Dolgujemo vam pojasnila, kot sem dejala, seveda. Vse vam bomo pojasnili. Toda ker si nesporazumov ne moremo privoščiti, smo prisiljeni vzpostaviti zaupanje na osnovi medsebojnega poznavanja. Pa to ne bo tako velika ovira. Vsaj po občutku sodeč, se

vam ne bo težko vživeti v naše okolje. Toda zdaj ni časa za daljši pogovor. Čim prej moramo na našo postajo ZEN1736.«

»Da, vozilo je že pripravljeno,« je z roko, iztegnjeno v smeri hodnika, dejal neznanec tik ob njej.

»To bo prijeten in tudi varen let, saj na naši tehnološki ravni ni več usodnih tehničnih okvar. Le malo se boste spočili, malo zadremali, pa bomo tam.«

II. poglavje

Potovanje na vesoljsko ladjo mi je izjemno hitro minilo. Pravzaprav sem se komaj dobro namestil v ležalni sedež, ko me je predramil rahel dotik na rami.

»Huh, kaj sem zaspal?« sem vprašal začudeno ter takoj dobil pomirjujoč odgovor. »Vsi smo prespali večino leta.«

Ozrl sem se naokrog po sosednjih ležalnikih, v katerih so se čutini prebujali ali pa so že vstajali. Vsaj videti je bilo tako. Torej so res prespali vso pot. »Da, prespali!«

»In kako dolgo smo spali?« sem vprašal med nejevernim nasmihanjem oziroma bolj v smislu nakazanega težjega dojemanja sicer preprostih dejstev. »Vsekakor imate to zelo praktično urejeno.«

»Udobna plovila imamo, kajne?« je na moj odziv odvrnil neznanec. »Promet je na naši stopnji kar dobro urejen in tudi za dobro počutje potnikov znamo poskrbeti, kajne? Sicer pa ta postajni asteroid, na katerega smo namenjeni, niti ni daleč, saj je namenjen našim postankom med poleti na Zemljo. Za vaše prijatelje je sedaj ura 11 in 16 minut.«

Po kratkem premisleku sem prikimal z nič kaj določenim zaključkom. »Zanimivo.«

»Sicer pa bo tudi za vas to le prehodna postaja, ker kolikor vem, boste kmalu nadaljevali naprej. Vsaj po meni znanih informacijah. Tudi posadka za vaš let je že zbrana na poslovilnem srečanju. Najbolje, da gremo kar tja, saj nas verjetno že pričakujejo.«

* * *

Velika dvorana z visokim stropom je še najbolj spominjala na lepo urejeno kavarno. Vsaj tak vtis sem dobil ob vstopu vanjo. Tu naj bi torej bili »že zbrani« ali nekaj takega. Sproščeno vzdušje pa ni kazalo na kakšno bolj tvegano odpravo. Tudi uradni del srečanja z nagovori je bil verjetno že mimo.

»Dobrodošli!« me je pozdravila Čutina, oblečena v oprijet kombinezon z nekaterimi dodatki, značilnimi za ženska oblačila. Bolj težko mi je bilo opredeliti, ali je ta obleka izdelana na podlagi uniformiranega kombinezona ali pa je to kombinezon z ohranjenimi značilnostmi obleke. Zelo lepo ji je pristajal. Ozrl sem se še po okoliških Čutinih. Večina v dvorani je bila oblečena podobno. Verjetno je bila to njihova uniforma.

»Posadka vaše odprave je že v celoti zbrana. Lahko stopiva do njih, saj jih verjetno želite spoznati.«

»Seveda,« sem odvrnil z nakazano samoumevnostjo te moje želje ter potem zastal v rahlem presenečenju nad svojim spontanim odzivanjem. Hja, verjetno zaradi prijateljskega sprejema ali pa morda . . . nasmehniti sem se moral v dvomu. . . pa menda ne zaradi občutka pripadnosti?! Po prihodu v skupino pa se mi je ta občutek še vse bolj krepil. Prav prijateljsko so me vsi pozdravljali. Razveselili so se me. Nekateri so me celo s polglasnimi vzkliki opozorili nase, tako da sem jim tudi sam odzdravljaj z

nasmehom. Eden me je potrepal po rami: »Zdaj smo kompletni, kajne?«

V smehu sem mu prikimal, sicer bolj iz vljudnosti, ker bi bil vsak drugačen odgovor v tistem trenutku nasproten pričakovanju, pa tudi - kaj drugega naj bi sicer naredil? Ponovno sem se ozrl naokrog, a je bila večina že povsem v svojih pogovorih, ki jih je moj prihod očitno le malo zmotil. Čutin ob meni pa je nadaljeval.

»Še pravi čas smo prišli po vas, kajne?«

»Zakaj?«

»Če se ne bi pravočasno umaknili bi bilo po vas.«

»Zakaj?«

»Hja. Zakaj!« Čutin je nagrbančil čelo v premišljanju, katere besedo naj izbere, ter se zazrl vame. »Precej skupnega imamo, kajne?« Nato pa je še s poživiljenim leskom v očeh dodal: »Saj vam ne delujemo pretirano tuje, mar ne?«

»Ne, ne,« sem odvrnil v opravičujoči se naglici. »Ne, nikakor ne, čeprav. . .«

»No, ja, seveda, različna tehnološka raven nas ločuje, toda nič ne skrbite, ne bo se vam težko prilagoditi.«

»Hja, različna tehnološka raven, ja. To sem že opazil. Na kakšni tehnološki ravni pa je nasprotna stran?«

»Pravzaprav smo na primerljivi ravni, verjetno smo mi celo v prednosti. Bolj pomembno je trenutno stanje naših medsebojnih odnosov. Tu so pa sedaj prisotni malo bolj trdi pogovori.«

Narahlo sem prikimal. »Tisto, kar sem videl, je že bil res bolj trd pogovor. Če sem prav razumel, seveda. In kaj lahko pri tem storim jaz?«

Čutin me je motril s predirnim pogledom, hotel je sicer še nekaj povedati, pa so mu besede zastale. Vsaj tako je bilo videti. Občutek sem pač dobil, da mi je želel še nekaj razložiti. Toda kaj bi lahko bilo to, kar spravlja posameznika iz tako visoko razvite civilizacije v obotavljanje? »Hja, 'visoko razvite' civilizacije,« mi je v mrmranju prišlo iz grla. Besede z njihovim pomenom so se

mi pojavile v bežnih slikah vsega, kar sem srečeval in doživel po tistem nenavadnem prihodu tujca. Pravzaprav še nič nisem vedel o njih. Vsekakor so superiorna civilizacija, z izjemno razumsko razvitostjo, ki sem jo lahko občutil. Pa vendar so se obnašali do mene - zastal sem v preletu misli - spoštljivo kot do sebi enakega. Čutil sem vzdušje skupne pripadnosti, povezanosti ob nastajanju skupnega naklepa. Premišljevanje mi je ob tem zastalo. Ta misel. Od kod se mi je rodila? Zakaj? Na osnovi česa se je pojavila? Spontano, sama od sebe, utrgala se mi je v trenutku kot od nikoder. Ali pa...? Razen če me občutki niso varali? Vsi gibi teh tujcev, pripombe, namigi med njimi, kako so me nagovarjali, se obnašali do mene. Delovali so prijateljsko, kot da jim pripadam, da sem njihov.

Ne, sem si dejal. Svojemu čutnemu zaznavanju že nisem mogel zaupati do te mere. Premalo sem vedel o njih za bolj določno razmišljanje ali celo sklepanje.

»Upam, da vam med nami ni neugodno,« je z uglajeno zadržanostjo spregovoril tujec.

»Ne, nikakor ne,« sem odvrnil z izrazom hvaležnosti. Lepo so me sprejeli, to je bilo res, in gostoljubnost neznancev mi je bila prijetna, pa še pomembna je bila.

Čutin se je nasmehnil. »Lepo. To mi je v zadovoljstvo. Prav vesel sem vašega dobrega vživljanja v našo družbo.«

Vrnil sem mu nasmeh. »Bolj malo vem o vas,« sem odvrnil z nakazano radovednostjo in se z mislimi poskušal pomakniti v meni neznan svet, skupaj z vsemi svojimi ugibanji in vprašanji.

»Nekaj časa je seveda potrebno, preden se posameznik vživi. Še na Zemlji imate težave ob selitvi v malo bolj oddaljen kraj ali državo.«

Prikimal sem. To je bilo seveda res. Začeti pa je bilo vseeno treba in tudi radovednost me je že prevzemala do vznemirjenja. Nisem pa vedel, kje naj začnem, čeprav to morda niti ni bilo najpomembnejše, najbrž. Čutin je še nekaj trenutkov zrl predse z neko zamišljeno odsotnostjo, potem pa se je le spet obrnil k meni.

»Problem je v pomanjkanju časa. Ukrepati pa moramo takoj. Druge izbire nimamo.«

Razumevajoče sem prikimal. Seveda, iz tega, kar sem videl, ni bilo težko sklepati o nujnosti hitrega ukrepanja. Toda iz vsega skupaj nisem mogel narediti nobenega bolj oprijemljivega zaključka. Nisem imel ne približne razlage o vsem tem dogajanju ne osnovne predstave o njihovi civilizaciji.

»Pravzaprav smo na pragu vojne!« je nadaljeval Čutin. Prikimal sem. Nekaj takega se je res moralo dogajati. »Oziroma, bolje rečeno, začele so se sovražnosti, tudi spopadi, pravzaprav vse, le spopad z vsemi silami je še pred vrati. Toda razvrščanje sil z namenom zagotoviti prednosti se je že začelo.« Čutin se je prenikavo zazrl vame. »Mi smo že imeli prednost, in to znatno. S smrtjo našega prijatelja pa smo jo že skoraj izgubili. Skoraj, pravim zato, ker si jo še zmeraj lahko povrnemo. Le en podrobnost nam ostaja odprta.

Utrnil se mi je preblisk, da bo v tem njihovem problemu najbrž tisto, zaradi česar so me poiskali. Toda kaj bi lahko naredil jaz, česar ne morejo sami?

»Vaše sodelovanje bomo potrebovali,« je po kratkem premoru dejal tujec z mirnim glasom in se spoštljivo nasmehnil.

»Aja,« sem dejal z rahlim namigom glave, »seveda«. Nato pa po kratkem premisleku dodal: »Najbrž je tudi zame smiselno, da se vam pridružim?«

Nekaj v tujčevem glasu mi je vzbujalo rahle pomisleke. Nedoločene, z nejasnimi predstavami. Občutil sem neko nasprotje in neujemanje v nejasnih obrisih zaznavanja. Toda nič kaj bolj določenega mi ni prišlo na misel.

Neznanec me je še vedno motril v pričakovanju. Najbrž odgovora. Moje privolitve na sodelovanje. Pa saj je vendar jasno, da bom sodeloval. Zakaj ne bi? Nobenega razloga ni za to. Zamislil sem se. Nič ni kazalo na kaj drugega.

»Ne vem, kaj lahko storim. Če lahko pomagam, bom že naredil po svojih močeh. Niti približno pa si ne predstavljam kaj bi lahko naredil bolje od vas.« Nejeverno sem se nasmehnil. Da

bi lahko jaz naredil kaj pomembnega zanje, je pa že presegalo moje umske zmogljivosti.

»Seveda. Vaš dvom mi je razumljiv. Toda to ni pomembno. V vaši skupini boste sproti dobivali pojasnila,« je mirno nadaljeval Čutin

»Lepo,« sem se strinjal, »torej bo to ekspedicija, verjetno vojna, kajne?«

»No, lahko bi tako rekli. Vam so bolj znane enote specialcev. Ni povsem isto. Gre za orožja, precej drugačna od vaših na Zemlji. Namen je seveda isti in tudi posamezniki so usposobljeni v tem smislu. So specialisti, da.« Tujec se je prvič malo bolj živahno nasmehnil. »Tudi vi boste specialist. Eden pomembnejših. Naj vas ne bo strah. Vse je dovolj dobro premišljeno za ta podvig. Ne bo se vam ponesrečil.«

Slednje je bilo že izrečeno z nekaj navdušenja. Pripomba glede dobro premišljene akcije specialcev pa je vseeno nosila v sebi nekaj negotovosti. Vsaj meni so misli zastale v premišljanju o možnih tveganjih, saj sem premalo vedel o vsem skupaj. Premalo za bolj določene sklepe.

»Tveganje je po naših ocenah dokaj sprejemljivo. Pogojeno pa je s pravočasnim prihodom. Zato ne smemo izgubljati časa, sicer lahko postane nevarno. Pravzaprav prenevarno. Glede na okoliščine pa je to tveganje vseeno nujno. Enota mora takoj na pot. Med potjo pa vas bomo seznanili z našo civilizacijo v celoti oziroma kolikor vas bo zanimalo.«

»Prav,« sem se strinjal. Očitno se je res mudilo. Nekaj več informacij o tej civilizaciji bi že rad še slišal. Glede na položaj, če je zadeva taka, kot pravijo, bo pač treba pohiteti. Tudi nasprotniki ne mirujejo. Hja, tako je vedno. Nasprotniki, da, nasprotniki... Toda kdo hudiča so ti njihovi nasprotniki?

Tujec mi je prijateljsko stisnil roko in se poslovil.

III. poglavje

Bolečino na oprsju in ramenih je spremljal strahovit potisk navzdol, potem navzgor, pa še premetavanje, ki mu ob nenadnem prebujenju nisem našel razlage, le s prsti sem se krčevito oprijel naslonjala za roke in z zbeganim pogledom zaznal, kako se mi jermen zajeda v telo, pa me je že v naslednjem trenutku prešinilo, da bi me brez teh jermenov odneslo s sedeža. Skozi zavest mi je hitro prešlo nekaj spominskih vtisov iz zadnjih dogodkov, skupaj z dojemanjem danega položaja, in iz razpršenih misli so mi prišle v ospredje vse bolj jasne in razumljive podrobnosti trenutnih okoliščin.

Čutin ob meni. Na sosednjem sedežu. Dobročut, tako se mi je predstavil, se je oziral k meni. Na njihovi ladji sem bil, v naši misiji, z vsemi specialci. Tako miren let je bil sprva, potem pa nenadoma silovito obračanje med poletom.

»Ne sodite po tem, kar se nam trenutno dogaja,« mi je ohrabrujoče navrgel moj sosed. »To ni tako pomembno, kot je morda videti. Ni nevarnosti.«

Pogled skozi prednje dvajsetmetrsko okno mi je otrpnil na bližajočih se letalih, s krivuljami njihovih letov usmerjenimi

naravnost v nas, v veliko okno našega poveljniškega prostora. Krčevito sem je oprijel naslonjala, hip zatem pa nas je strahovit sunek navzdol in vstran pognal v hitro spiralno obračanje. Toda spet je šlo očitno le za las. Letala so zletela tako blizu nas, da bi se morala podrgniti ob našo ladjo, pa se očitno niso, in tedaj je za stotinko sekunde eno od njih prekrilo skoraj vse okno poveljniškega prostora ter izginilo.

»Kako lahko letijo tako blizu?« sem vprašal.

»Kar zadeva tehniko, smo precej izenačeni. To ni nič posebnega.«

»Mar še vedno vztrajate na domnevi o nepomembnosti trenutnega dogajanja?«

»No, morali bi poznati celotno dogajanje. Lahko rečem le, da je po vsej verjetnosti nepomembno.«

Nejeverno sem ga gledal. »Po vsej verjetnosti, pravite. Torej je določen dvom vseeno prisoten.«

»Dvom že, vendar ne o tehniki.«

»Kako mislite - ne o tehniki?«

»Tako, tehnično vzeto, je vse dovolj dobro preračunano in dognano, da do trka ne more priti, dokler ta ni načrtovan.«

To je bilo lepo slišati. Še nasmehniti sem se moral. »Recimo, da razumem. Na Zemlji sicer nimamo vaše tehnologije, velja pa pravilo, da na nasprotnikova letala ne streljaš brez povelja za sestrelitev ali kršitve veljavnih pravil. Vsaj v času pred začetkom vojne. Toda ali ste prepričani, da ne kršite mirnodobnih pravil, če še niste v vojni, kot pravite? Saj ste rekli, da smo na nikogaršnjem področju.«

»Tega ne vem. Po moji oceni je tako. Res pa so se pravila obnašanja v zadnjem času precej spremenila, in to vnaša negotovost.«

Tudi o njihovih vojaških izkušnjah nisem vedel ničesar. »Kdaj pa ste pravzaprav bili zadnjikrat v vojni?« sem vprašal.

»Mi?«

V potrdilo sem molče gledal. Nekam veliko časa je potreboval ta Čutin za odgovore na preprosta vprašanja.

»Odgovor ni tako preprost. Kaj je vojna, nam je dobro znano. Problem je bolj v tem, da tega pojma nismo nikoli povezovali z našo eksistenco.«

»Potem ne morete vedeti, kaj je vojna!«

»O, ja, lahko.« V Dobročutovem pogledu so zaplesale živahne iskrice. »So tudi poti, da spoznaš vojno, čeprav se je nisi sam povsem udeležil. Ta pojem poznamo dosti bolje kot si vi to lahko predstavljate. Toda vse naše razumevanje, vse naše življenje je potekalo v popolnem prepričanju, da je vojna na naši stopnji razvoja popoln absurd, da je to nekaj, kar se pri nas prav gotovo ne bo nikoli zgodilo, o tem je večina med nami še vedno prepričanja. Po drugi strani pa nam logistične analize kažejo prav nasprotno. Da je vojna namreč neizbežna. Obstajajo različice eksplozivne razširitve sovražnosti in takojšnjega spopada. Vendar pa tega tudi sam ne morem povsem sprejeti.«

»Toda kdo so pravzaprav vaši sovražniki? Mar so prišli kar nenadoma?«

»Ne, ne. Že dolgo se poznamo. Smo sicer različni, ne pa tako močno, da bi se morali zaradi tega vojskovati. To stopnjevanje napetosti res vnaša negotovost na tukajšnje nikogaršnje področju. Že kar neprijetno, kajne? Nelagodni občutki prevevajo človeka.«

»Torej tako.« Nenadoma se mi je prikradel pomislek. »Kaj je po vašem mnenju verjetneje: da boste prvi napadli vi ali oni?«

»Ni zanesljivega odgovora. Njim je bolj do vojne. Možno je, da bodo oni, čeprav smo mi po vsej verjetnosti še vedno na višji tehnološki ravni od njih.«

»Predvidevate morda, kje bodo napadli?«

»To je jasno.« Dobročut se mi je nasmehnil. »V območju Zemlje.«

»Zemlje?«

»Da. Dovolj močan razlog torej imate za sodelovanje z nami.«

»Huh. Od kod pa zdaj to? Zakaj naj bi napadli v območju Zemlje?«

»Imajo razlog, da. Uničenje Zemljanov bi oslabilo nas.«

»Zaradi tega? To mi je pa težko razumeti. Kakšno prednost bi s tem dosegli?«

»Ne vem. Toda glede na to, kako se vedejo, so o tem prepričani. Vaš problem je predvsem v vaši nepomembnosti. Vsaj glede na pomen, ki ga pripisujejo svojemu početu.«

Tedaj smo zaslišali kratko sporočilo o prekinitvi alarma, to pa je takoj sprožilo živahne in bolj sproščene pogovore. Še sam sem se sprijaznil z dejstvom, da ni nobene prave nevarnosti, in se tudi kmalu nalezal veselega razpoloženja ter začel pogovore, s katerimi sem želel izvedeti še kaj več o danem položaju. Vendar pa sem bil pri tem le delno uspešen. Kar zadeva tehniko, sem sicer dobil nekaj zanimivih odgovorov in pojasnil, pogovor o njih samih, o njihovi civilizaciji pa jih v tistem trenutku ni najbolj zanimal. Vsaj nobenega med njimi nisem mogel zaplesti v pogovor na to temo. Bolj po malem so se mi razkrivali, da. Tudi to je bilo res. Pripomba, da bi uničenje Zemljanov pomenilo oslabitev tudi zanje, pa se mi je vseeno pogosteje vračala v ospredje. Hudičevo pomembna je bila! Če je zadeva res taka, seveda!

Da bi še kaj več izvedel o njih, sem zaokrožil s pogledom po bližnjih obrazih. Še vedno so se živahno pomenkovali. Skupina, ki sem se ji pridružil, se je pogovarjala o možnostih izbruha vojne. Češ da so bili opozorjeni na možnost prvih pravih spopadov, pri tem pa, da bomo prav mi v središču dogajanja. Morda bo celo začetek vojne potekal prav prek nas. Po nekaterih logističnih analizah, o katerih je par metrov stran glasno govoril neki Čutin, bodo Ostrini poskušali najprej z nekaj manevrskimi potezami onemogočiti našo ekspedicijo, potem pa nas še uničiti. »Če bi vedeli za Zemljana oziroma če bi vedeli, zakaj ga potrebujemo, bi to že prav gotovo storili.«

Te besede skoz vrsto živahnih pogovorov so vame ponovno vnesle nemir. Zakaj naj bi bila moja prisotnost tako pomembna, pa še vedno nisem mogel uganiti. Dobil sem celo občutek, da me po nepotrebnem puščajo tavati po labirintu ugibanj. Ozrl

sem s naokrog. Poveljniški prostor je bil dovolj velik za celotno posadko, nekaj na 40 m je moral imeti v dolžino in širino, s skoraj prav tako velikim oknom v ospredju.

S pogledom sem se pomikal po obrazih in skupinah, dokler mi ni nenadoma obstal nekaj metrov naprej. Bila je tam. V skupini, sredi živahnega pogovora, čeprav je očitno, videti je bilo tako, ni povsem pritegnil. Vsaj občutek sem dobil tak. Stala je tiho, s sklenjenimi rokami pred sabo in z narahlo upognjenim vratom. Bila je lepa. Preveč mikavna za neprizadet odmik pogleda od nje. Dih se mi je upočasnil v porajajočem se hrepenenju. Obrnjena stran, je zrla predse, in tisti otožni, zaskrbljeni pogled ob najinem prvem srečanju mi je ponovno živo stopil pred oči. S pogledom sem šel po njenih dolgih, pšenično obarvanih kodrih, skozi katere se božajoča roka pogrezne vse do vratu, ki ga le rahel gib razkrije dotiku ustnic in božajočim poljubom. Ponovno sem se zazrl v njen obraz. Povsem drugo razpoloženje je zavelo iz nje. Privzdignjeno glavo je narahlo pomaknila nazaj, da me je ob pogledu na njen razkriti vrat prevzela želja po dotiku, po drsečem pomikanju ustnic navzdol do njenih neder, polnih dojk, in nazaj ob njenem vratu, tja do ušes in njenih čutnih ust. Ozrla se je vame. Čeprav le dobrih sedem ali osem metrov narazen, sta se najina pogleda ujela. Rahlo se mi je nasmehnila. Sprva nekoliko otožno, potem pa ji je zaplesal v očeh živahen lesk, ustnice so se ji raztegnile v samozavesten smehljaj. Tudi sam sem se ji je nasmehnil, čeprav nekoliko zmeden. Spet so bili ti njeni pogledi tako zgovorni. Toda prav zato nisem več ničesar razumel. Oziroma - razumel sem preveč in nič. Toliko občutkov je divjalo skozme, da nikakor nisem mogel prav osredotočiti svojih misli. Mar je ujela poželenje v mojih očeh, da je nenadoma toliko vzvišenega prihajalo iz njenih gibov? Menda vendar ne! Saj tega ni mogla videti! Umaknila je pogled, stisnila sklenjene roke, da so se ji rahlo privzdignile prsi, potem pa pomaknila glavo nazaj, v nekakšni čutni predanosti, in globoko vzdihnila. Vrat se ji je razkril kot ob mirnem prepuščanju božajočim poljubom vse do njenih ramen. To me

je vznemirilo. Je to namenjeno meni? Mi daje vedeti svoje zaznavanje? Me vabi, morda le draži? Ničesar nisem vedel o teh Čutinih. Paziti bi moral. Presneto prebrisani so videti. Vse skupaj bi lahko bila le past. Ko bi vsaj približno vedel, kdo so pravzaprav. Pogledal sem naokrog. Še en pogled sem zaznal. Neka ženska, dva, tri metre stran, je zrla vame s hrepenečo otožnostjo. Takoj je umaknila pogled, pri tem pa je komaj zaznavno pogledala Honajo, in ko še naprej nisem odmaknil pogleda z nje, je stopila mimo mene s čutnim nasmehom. »Vzbudili ste mi spomine,« je dejala tiho, »lepe spomine.« In odšla je mimo.

Zastal sem v prav neprijetni zadregi. Še ta povrhu! Kje, hudirja, se je vzela? Kako je lahko stala tako blizu in me gledala, ne da bi jo bil videl? Kako si drzne? Prekletost! Pa kako hudičevo prediren, čuten pogled je imela!

IV. poglavje

Naslednji sunek nam je spodnesel tla pod nogami, da smo si s samodejnimi gibi rok pomagali ohraniti ravnotežje, kar nekaj Čutinov je nič kaj mehko pristalo na tleh, in že nas je pisk alarma pognal na sedeže. Tudi sam sem skočil k svojemu sedežu, pritisnil na gumb varnostnega pasu in se ozrl naokrog. Čutini očitno niso bili nič bolje pripravljeni na taka presenečenja, čeprav bi morali biti. Vsaj meni so se prikradli pomisleki o njihovem obvladovanju položaja, pa tudi o tistem, kar mi je malo prej pravil Čutin. »No,« sem se momljaje popravil, »vsaj nekaj tiste samozavesti je bilo najbrž pretirane.«

Odzivi Čutinov so mi pač govorili nekaj takega, saj je njihovo umirjeno samozavest zamenjalo hitenje in begajoče oziranje zdaj k osrednjemu hologramskemu prikazovalniku, zdaj v veliko okno hologramskega prostora. Kako naj bi se ta njihova vojna začela, jim ne more biti pretirano jasno. »Superiorna civilizacija gor ali dol,« sem zamrmral sam zase in po malem motril Dobročuta, ko je končno tudi on pogledal proti meni. Kar nekaj živahnega premetavanja mora biti v njegovi glavi, sem si z malce ciničnega humorja razlagal izraz na njegovem obrazu.

Toda zresnjeno odzivanje Dobročuta je streznilo tudi mene. Če smo se znašli v nevarnem položaju, kot je kazalo, sem bil na istem kot oni. Vsaj v tistem trenutku. Le majhen odklon od nje-gove pripovedi in samozavesti, pa bi že bili vsi skupaj v kaši.

»Kaj je bilo to?« sem vprašal.

»Napadajo nas,« mi je odvrnil Dobročut.

V prostoru je bilo vse tiho, toda napetost je zajela ves prostor, vso posadko.

»Se je torej začela vojna?«

»Ne, ne.« Dobročut je premišljuječe odkimaval: »Saj bi nas že obvestili iz našega poveljstva. Ostrini so večkrat zahtevali umik obeh strani iz tega dela vesolja, vendar smo bili mi tu pred njimi, to je naše, nobene pravice si tega nimajo lastiti niti zahtevati od nas odhod, s ponudbo, da bodo potem tudi oni odšli. Za vsako ceno nas hočejo spraviti stran, in bojim se, da so začeli zagroženo lokalno vojno, kar sicer še ni potrjeno. Nobe-nega obvestila o tem nimamo, toda za tako dogajanje je tu že težko najti kakšno drugo razlago.« Dobročut je nagrbančil čelo ob premišljanju o odprtih možnostih. Pa le za nekaj trenutkov. Nov sunek je stresel celotno našo ladjo in že nas je strahovit pospešek prilepil na sedeže.

»Kapitan posadki,« se je zaslišal miren glas poveljujočega. »Vstopamo v mrežo zaščitnih asteroidnih polj. Pripravite se na močne bočne pritiske v spiralnem letu.«

Streslo nas je novo zaporedje eksplozij in sledil je še strahoten pok, ko nam je tresk letala v našo veliko dvajsetmetrsko šipo vbočil ves sprednji del. Tudi okno se je zvilo in se ugreznilo vse do prvih sedežev. Krik mi je ušel iz grla, tudi drugi so zakričali. V delčku sekunde, ko bi se moral razleteti ves sprednji del z oknom vred, pa je vse zastalo v strahovitem prenapenjanju sil, vbočene stene in okno. Vse je utihnilo. Pred očmi so se nam pomikale zmečkane stene in zvito vbočeno okno. Vse je bilo skrivljeno, tako močno zmaličeno, da so oči samodejno lovile preklano steno, razpoke. V hipu me je prešinila misel o nevarnosti brezračnega prostora. Nekateri so že udarili po alarmnem

gumbu za zaprtje varnostne sedežne celice, prozorne valjaste tube, ki obda ves sedež z ovojem, neprepustnim za zrak, vse to se mi je v bliskovitih prizorih zvrstilo skozi zavest. Roka se mi je usmerila k alarmnemu gumbu, v smrtni tišini pa sem že tisti hip zaznal umikanje sten v prvotno lego. Okno se je s pokom zravnalo, minilo je le nekaj trenutkov - in že je stalo na starem mestu. Ničesar zmečkanega, nobenih gub, predvsem pa nobenih razpok ni bilo videti. Nejeverno sem gledal predse, v okno, stene, dokler se končno nisem ozrl k svojemu sosеду. »Huh, to vaše plovilo je pa res narejeno iz dobrih materialov!«

Dobročutov obraz se je razlezel v samozavesten nasmeh.

Ozrl sem se naokoli. Ves prostor se je napolnil z življenjem in vzkliki. Nato sem spet pogledal v okno. »To pa najbrž ni iz stekla, kajne?«

»Vidi se skozenj, da, ampak to je tudi vse, kar ima to okno skupnega z vašimi steklenimi okni na Zemlji.«

»Res sem že podvomil,« sem smeje se priznal, »nimam še izoblikovane vednosti o vzdržljivosti vaših materialov.«

»Nič zato, jaz sicer poznam njihovo zmogljivost, pa ne vem, ali sem zato kaj na boljšem. Moči eksplozije ne morem predvideti, kajne?« Dobročut se je sproščeno zasmejal svoji duhovitosti.

»Oboje je v igri, veste?«

»Poveljnikova beseda,« je skozi ozvočenje presekala živahno pomenkovanje glas osrednjega računalnika. »Sprejmite navodila!«

Posadka je obstala v pričakovanju. Vsi pogovori so se že bili usmerili v ugibanje o najboljši rešitvi, čeprav je večina ugotavljala nemoč oziroma premalo podatkov za dokončno sklepanje.

»Za nami je ladjevje Ostrinov, katerega predhodnica nas je napadla. Po sporočilu njihovega poveljstva nam ne dovolijo prehoda in vztrajajo na prepovedi kljub mojemu opozorilu na veljavna pravila. Na kratko so zavrnilo nadaljnja pogajanja z mano. Grozijo, da nas bodo ustavili na zunanjem pasu asteroidnega oblaka, če prekoračimo ta pas, pa jim je ukazano takoj-

šnji ukrep - naše uničenje. Potem so prekinili pogovor. Toda to naše uničenje ne bo tako preprosto. Kot ste videli, so že poskušali, pa jim je spodletelo. Niso uspeli. Tudi ustaviti nas ne bodo mogli. Naša flota, najmanj enaka njihovi, v kvadrantu XL273, nam lahko pošlje zaščitno svojih roboraket. Kadarkoli se lahko umaknemo v njihova zaščitna polja. Dobil sem tudi dodatna navodila našega poveljstva. Vsa flota in vse eskadre v naši bližini nas morajo podpirati med našim prebojem do energetskih skladišč in planetov za robotizirano proizvodnjo, tudi za ceno lastnega uničenja.

Dal sem pobudo za naš preboj skozi oblake asteroidov. Tisoče milijard teh več kilometrov velikih vodikovih, železnih in drugosnovnih skal smo mi že pripeljali sem, ko so bili Ostrini še daleč na svojem planetu. Potem smo jim sicer dopustili dovoz njihovih asteroidov. Zdaj pa v svoji nadutosti in po precej površni analizi vidijo pred sabo le po naključju nametan material. Mi pa lahko te asteroide, na videz naključno razmetane, razmaknemo v prehodne poti. Mi to obvladamo. Sicer nekaj tega vedo tudi oni. Vendar zaradi naše hitrosti ne bodo mogli ustaviti našega preboja skozi asteroidni oblak.

Ostrini zdaj pošiljajo spremljevalne enote, ki naj bi nas obšle v obkolutvenem manevru ter nam onemogočile umik ali pobeg, naša prednost pa je v ugodnejši bližini asteroidne meglice. Hitrejši bomo. Toda pripraviti se moramo na zasledovanje. Let mimo gosto razmeščenih asteroidov je izredno težaven in nevaren. Vse bo na meji vzdržljivosti naših teles. Pripravite se na hitri zavojni umik. Posadke laserskih topov in zaščitnih raket, bodite pripravljene na takojšnje delovanje, ker nas bo nekaj njihovih lovcev verjetno dohitelo, preden bomo dosegli prve asteroide.«

V hologramskem prikazovalniku so se zasvetile odštevalne lučke, ugašajoče v razmaku ene sekunde. Sprostil sem se v svojem sedežu, naslonil glavo na oblazinjeno zglavje in stisnil držala ob svojem sedežu.

»Zdaj!« je odjeknil oster glas in v hipu je na nas deloval tako silo-

vit pospešek, da nam je skrajnostna sila spačila obraze, nekaj sekund pozneje, še vedno v krožnem obračanju, pa je osrednji računalnik naznanil napad ostrinovskih lovcev in že so nas začeli zadevati njihovi energetski izstrelki. Tudi naši laserski topovi so takoj udarili po napadalcih, tako da so na polovici krožnega zavoja že tolkla vsa orožja z obeh strani. Vprašanje je bilo le, koliko časa lahko vzdržijo zaščitna polja in oklepi naše ladje. Za zdaj so nam energetski izstrelki razžarili bok, nam pa je kmalu uspelo uničiti najprej enega, potem drugega in zatem še vse preostale iz prve manjše skupine napadalcev. Robotizirani lovci niso imeli dovolj oklopljenih plovil za zavarovanje pred močnejšimi topovi z laserskimi žarki. Toda to še ni pomenilo ničesar. Ti robotizirani lovci, sicer manjših zmogljivosti, so bili nevarni predvsem zaradi svojega izjemno velikega števila. Torej naj bi bili bolj robotizirano vodeni izstrelki. Ladje, kot je bila KOMAR, posamezen lovec ni mogel uničiti, tudi več lovcev skupaj ne. Toda večje število je pomenilo stalno porabo goriva in streliva, izčrpavajoče zasledovanje do končne porabe energetskih zalog skupaj s strelivom. Do asteroidov pa je bilo še dobrih deset minut, enako, kot je potrebovala tudi prva večja eskadra zasledovalnih lovcev. Hologramski prikazovalnik je ponazarjal njihov položaj. Eskadra lovcev nas bo dohitela, to je bilo očitno. Toda to bo tik ob robu meglice. Tedaj bomo sprožili svoje laserske topove.

»Nasprotne sile so premočne!« je podal svoj izračun osrednji računalnik. Spet je nastala tišina.

»Drži smer!« se je spet oglasil poveljujoči glas. »Uspelo nam je!« Posadka se je med začudenim spogledovanjem ozirala zdaj k poveljniku, zdaj v holi. Nič ni kazalo na uspeh. Iz vsega prikazanega se ni dalo tako sklepati.

»Da, šestnajst sekund pred vstopom nas bodo dohiteli,« je nadaljeval poveljnik, »na tej razdalji pa nam vodeni asteroidi že lahko priskočijo na pomoč, vsak čas se morajo začeti premikati. V njihovem zavetju bomo varni, in tudi sicer bomo v dobrem polo-

žaju, saj nas bodo morali lovci še obkoliti, to pa bo zanje usodna izguba časa.«

Spet so se vsi zazrli v osrednji hologramski prikazovalnik, kjer še vedno ni nič kazalo na premikanje asteroidov, katerih prepozna sprožitev bi bila lahko za nas usodna. Vse več vse bolj glasnega mrmranja sem lahko zaznal. »Kaj čakajo, hudiča?!« je priletel vzklik iz ozadja.

V hologramskem prikazovalniku so se prižgale odštevalne lučke, šestnajst rdečih za sekunde in deset modrih za minute. Mrmranje je utihnilo. Vse dogajanje se je razgrnilo v hologramskem prikazovalniku. Vse, kar je mirovalo, in vse, kar se je gibalo. Približevanje lovcev in let našega plovila v asteroidni oblak. Še je bil čas. Deset minut leta do kritične točke in potem še šestnajst sekund do prvih asteroidov.

V pljučih je zastajal dih. Tiste minute so se potem vleklye, toda njihove modre lučke so le počasi ugašale. Vse do zadnje, ko so se prižgale rdeče sekundne, in že smo zaznali sunkovito energetsko praznjenje naših laserskih topov, ki so udarili po bližajočih se lovcih. Boj se je začel. Nam bo vseeno uspelo ali je vse skupaj zgolj nesmiseln spopad z njihovo premočjo? Tedaj se je od nekod iz notranjosti asteroidnega oblaka prikazal paličast predmet dolge vrvičaste oblike, naravnost iz ozadja asteroidov nam je letel nasproti z veliko hitrostjo in se ukrivljal proti nam kot dolg, tanek kačji jezik. Hitrost je moral pridobiti znotraj asteroidnega oblaka, kjer ga nihče ni mogel zaznati. Še je morda čas, so govorile oči med spogledovanjem. Hrup je utihnil. Dihanje se je umirilo. V hologramskem prikazovalniku se je nazorno kazalo dogajanje: mi, lovci ter orjaški dolgi jezik. Rdeče lučke so začele ugašati... sedem, šest, pet... Zdaj so vžgali po nas lovci, več sto hkrati, s tako silovitostjo, da so naša zaščitna polja razpadala eno za drugim in je zažarel oklep našega KOMARJA. Tisoče stopinj vročine je uplinjalo zgornje plasti. "Oklep popušča," je odjeknil krik... Še tri sekunde, dve, ena... Orjaška senca je zletela mimo in zajela nas je tišina popolnega miru. Zleteli smo tik ob površini jezika. Varni! Hua! Za laserske

topove lovcev smo bili nedosegljivi vsaj do vstopa v asteroidni oblak. Preden bodo uspeli zleteti okrog jezika, bomo mi že na varnem. Lov se bo seveda še nadaljeval. Toda to bo na našem območju. Lovcev je na tisoče, pa tudi mi smo lahko računali na veliko število naših robotsko vodenih izstrelkov. Da, na veliko število. Pogledi so spet zrlji v hologramski prikazovalnik. »Hudičevo dosti jih imajo, ti Ostrini,« sem zaslišal glas skozi vse močnejše mrmranje.

Toda tedaj je že priletel odgovor: »Tudi naših bo dosti!«

»Na obeh straneh nas bo veliko!« je v nič kaj zmagoslavnem tonu dodal rdečelasi Čutin ob hologramu in se takoj dopolnil z nekoliko prisiljeno radoživostjo. »Možnosti pa zdaj le imamo. Ne bo lahko. Najbrž nam bo uspelo.«

Sledilo je še nekaj trenutkov pomišljanja in pomislekov v živahnih pogovorih. Nevarnost nam je še vedno sledila, bila je tudi pred nami, a leteli smo v varnem zavetju dolgega ščita, speljanega v notranjost asteroidnega oblaka.

Zleteli smo mimo prvih asteroidov, nato naprej vzdolž orjaškega jezika do njegovega korena, in že smo bili prepuščeni prostemu letu mimo masivnih gmot z več kilometri premera ter mimo meglic iz drobnih delcev, nevarnih za let v njihovi bližini, ker bi si ob njih lahko poškodavali trup ladje. Na pogled pa so bile te meglice zanimive. Zelo zanimive. Sij sosednih zvezd se je na njihovi površini lomil v raznih barvah, da so se modre, zelene, rumene plasti pogrezale druga v drugo in se prepletale v presenetljivo lepo umetnino, ki sem jo moral opaziti kljub vsej napetosti ali pa morda prav zaradi nje.

»Da, ta meglica je v naših katalogih,« mi je v pojasnilo odvrnil Dobročut. »Med najboljšimi umetniškimi deli graditeljev tega asteroidnega oblaka je. Tudi meni je všeč.«

»Zanimivo.« Moje občudovanje se je zlilo v premišljuječe pomisleke. »Umetnost v vesolju,« sem pogledal soseda - zdaj smo bili torej na varnem - in znova meglico.

»Hm, tudi Zemljani boste nekoč ustvarjali kaj takega.« Dobročut je govoril z nasmehom v nekoliko pokroviteljskem tonu,

potem pa so poteze njegovega obraza med krajšo zamišljeno-
stjo dobile ostrejšje oblike, v oči pa se mu je naselila hladna
trdota. »Seveda, če nam bo uspelo izpeljati ta preboj in ponovno
vzpostaviti povezavo z našimi energetsko proizvodnimi polji. V
nasprotnem primeru je težko predvideti potek vašega razvoja
ali, bolje rečeno, kaj bo z vašim obstojem.«

Spet se mi je porodilo kar nekaj pomislekov. Kaj so pravzaprav
energetsko proizvodna polja? In zakaj ne morejo vanje? Vse
je kazalo na njihovo povezavo z osrednjim dogajanjem. Tudi
sam naj bi sodil zraven. Toda kaj je tisto, pri čemer bi bil jaz
lahko pomemben? Očitno zelo pomemben. Vse tako kaže. Pa
še ta spor med tema dvema superiornima civilizacijama. Tudi
glede tega spora sem dotlej dobil preveč skope odgovore, da
bi si lahko izoblikoval oprijemljivo predstavo. Razen, seveda,
glede ogroženosti Zemlje, ki naj bi bila pred uničenjem. Ali
pa tudi ne? Še tega nisem mogel razvozlati. Kaj pa, če je izvor
spora med njimi kaj drugega, globljega? Če je vse skupaj spro-
ženo iz povsem drugega vzroka? Nekega pomembnega vzroka,
pomembnejšega od energetsko proizvodnih polj, o katerem pa
mi še niso ničesar povedali.

Opozorilo na ponovno pripravljenost ob izstopu iz varne poti
v zavetju orjaškega jezika je utišalo radoživo navdušenje nad
uspešnim izmikom. Trdo je bilo, trdo. Le za las je manjkalo.
Nič več kot nekaj delčkov sekunde se je prevesilo v našo prid,
nekaj odločilnih trenutkov, nekaj rahlega nagiba sreče ob
logistično natančno preračunanih potezah nasprotnika. Toda
dovolj za preboj in za izbruh veselja. Vseeno bo odslej lažje, ker
smo že lahko računali na pomoč, kot je bilo rečeno. Čutini so
se vračali na svoje sedeže. Boriti pa se bomo še morali, morda
bo celo hudo. Le v tako tesno zaporo nas ne bodo več ujeli. Vsi
smo bili prepričani o tem. S pogledi smo v hologramskem pri-
kazovalniku spremljali nov razplet dogajanja. Vizualna upodo-
bitev vseh razpoložljivih informacij nam je nakazovala naš let
mimo gosto posejanih asteroidov in razkrivala naše zaledje.
Tja je privlačila našo pozornost. V oblak asteroidov se je pogre-

zal drug oblak. Tisoče, na tisoče lovcev iz ladjevja Ostrinov se je v tako velikem številu gnalo v zasledovanje za nami, da so se nam njihovi roji kazali v obliki spremljajočega oblaka. Hudirjevo dosti jih je bilo. Vprašujoče sem se zazrl v Čutine. Tako število! Mar bomo res dobili pomoč, okrepitve za blokado te neverjetne sile?

Čutini so še naprej, vendar brez živih vzklikov, opazovali prostorsko ponazorjeno razporeditev zasledovalcev. Koncentracija moči jih je morala presenečati. In jih tudi je, vsaj vse bolj tak občutek sem dobival. Bili so videti zaskrbljeni nad številom lovcev, ki je moralo presegati njihove predstave o nasprotnih silah.

»Kaj je možno razbrati iz tega?« sem s prisiljeno mirnim glasom vprašal Dobročuta med njegovim zavzetim opazovanjem holi-jevega prikaza.

»Hm.« Dobročut je še naprej nepremično zrl v hologram.

»Imate tudi vi take sile na razpolago?« mi je kar ušlo skozi zadrževano nestrpnost.

»Hm.« Očitno premišljanje o nastalem položaju zanj ni bilo tako preprosto. Dosti več kot zgolj lokalno dogajanje se je tu razpletalo ali, bolje rečeno, zapletalo. Nič od tistega, kar so predvidevali o prisotnosti zgolj lokalnih sil v tem delu vesolja, ni moglo držati. »Poznali smo gostoto, moč in razporeditev oboroženih sil. Za vsak del celotne galaksije smo vedeli. Prikaz v hologramskem prikazovalniku pa nikakor ni v skladu z mojim vedenjem. Taka koncentracija sil. Od kod se je vzela? Premiki tako velikih oboroženih sil niso mogli biti neopaženi. Ali pa...« je v odgovor razmišljal Dobročut. »Ostrini naj ne bi imeli sposobnosti za kaj takega. Morda pa . . .« je spet umolknil.

»Kaj morda?« Pazljivo sem zrl vanj in v njegovo odkimavanje.

»Ne vem. Lahko, da poveljstva ne dajejo več vseh informacij.«

»Kaj to pomeni?«

»Več stvari.«

»Katere?«

»Da so že bili opravljeni premiki in nove koncentracije oboroženih sil po vsej galaksiji. Tako naših kot njihovih.«

»In v čem je sprememba?!«

»Na globalni ravni?« Čutin je nagrbančil čelo: »Dvomim, da je kaj več kot drugačna razporeditev. Najbrž nič posebnega. Toda to velja samo za razporeditev na globalni ravni, po vsej galaksiji.«

»Zakaj samo na globalni ravni? Kaj pa mi?« sem vprašal.

»Hm. Hja, to je pa to. Težje je oceniti. Vse skupaj mi ni všeč.« Dobročut se je zazrl vame. »Niti najmanj mi to ni všeč. Še posebej, ker ste vi na naši ladji.«

»Jaz?«

»Da. Očitno so Ostrini to uganili. Da, to bo. Vedo za vašo prisotnost tukaj.«

»Mar sem jaz taka sila, da bi bila lahko pri vsem tem pomembna moja prisotnost?«

»Ne vem. Potrebujemo vas. Dovolj jasno mi je bilo povedano o vaši pomembnosti za nas. Ne vem pa točno zakaj. Tudi sam si še ne znam predstavljati vašega pomena v celoti. Sicer velja, da ste kot Zemljan za nas pomembni. Vsi Zemljani so za nas pomembni. Toda to dogajanje kaže na vašo nenadomestljivost. Ali vsaj težko nadomestljivost. Tega pa ne razumem.« Dobročut je po kratkem premišljanju pogledal vame ter spet v hologram, potem pa se je zastrmel predse. Toda pogled mu je rahlo odsotno uhajal prek prikaza; kot sem lahko videl, je bil v zamaknjem premišljevanju. Nekaj je tuhtal.

Potem se je počasi obrnil k meni, preletel z očmi izraz pričakovanja na mojem obrazu ter zmajal z glavo »Jaz ne vem. Toda to ni pomembno. Ostrini pa očitno vedo. In to je pomembno.«

Vožnja mimo gosto razporejenih gmot je pomenila vratolomno vijuganje, med katerim so omejitve hitrosti postavljali bočni vztrajnostni pritiski v zavojih.

Dobročut mi je pojasnjeval nastali položaj. »Kmalu nas bodo dohiteli,« je dejal ter nato z dokaj samozavestnim nasmehom nadaljeval: »Bodo pa imeli druge težave. V tem asteroidnem oblaku je labirint pasti, varnostnih zapor in postojank z vodljivimi izstrelki, kar bi nam v normalnih okoliščinah prav gotovo zadostovalo. Problem je bolj v neverjetni koncentraciji sil.«

»In kakšne so po novem naše možnosti?« sem vprašal s porajajočim se tesnobnim občutkom.

Dobročut me je z izrazom mirne prisebnosti premeril s pogledom. »Tega pa zdaj res ne morem predvideti,« je odvrnil.

Vsi so utihnili. V osrednjem hologramskem prikazovalniku se je kazal celoten prostor asteroidnega oblaka z zasledovalnimi lovci vred. V tem prikazovalniku, prek celotnega velikega okna v poveljniškem prostoru, smo vse videli kakor skozi orjaški daljnogled. Vse asteroide v smeri našega leta smo lahko videli, še preden smo se jim približali.

KOMAR se je stresel. Pogledal sem Čutina. »Lovci?«

»Da, dohiteli so nas.«

Zadetki robolovcev so nas stresali v kratkih presledkih. Potem so udarili po njih naši laserski topovi, in to z dovolj veliko močjo, da nam je nekaj lovcev v ospredju izginilo iz vida v hipnem razblinjenju. Vendar so jih takoj nadomestili drugi, v še bolj besni strelski vnemi. Varčevanje s strelivom ni bilo več možno. Kljub vsej moči naših laserskih topov pa so nas lovci že prehitevali v obkolutvenem manevru ob straneh in tudi simulirana napoved v osrednjem hologramskem prikazovalniku nam je kazala slabo. Medtem se nam je od spodaj prikradla večja jata

lovcev in se začela dvigati v presek našega leta. Obrnili smo se navzgor, se jim s hitro spremembo smeri izognili, še smo bili prosti, toda tik zraven, na naši desni, nas je dohitela druga jata lovcev. Umaknili smo se v spiralnem letu, zleteli tik ob velikem asteroidu, potem mimo drugega, tretjega.

V osrednjem hologramu se nam je kljub uspešnemu izmikanju kazala vse bolj sklenjena obkolitev brez praznega prostora za nadaljevanje leta, razen morda zgoraj desno, kjer je bila nekoliko manjša gostota lovcev. Takoj smo se usmerili tja, toda tudi zasledovalni lovci so storili enako. Vse laserske topove smo usmerili v smer leta.

Vsem nam je zastal dih.

»Po zunanji strani se je še več lovcev usmerilo v zaporo našega leta,« je presenečeno vzkliknil Čutin ob hologramu. »Tudi oni morajo imeti urejene poti skozi asteroidni oblak!«

Njegov sosed pa je dodal z nemočno razširjenimi rokami: »Tako daleč naprej so! Toda - saj to je že v bližini dosega naših roboraket!«

»Da, hologramski prikaz to dopušča. Da, saj se že vidi. Pomoč prihaja. Naše roborakete!«

»Nastal bo metež tisočerih dvobojev.«

»Vsi bomo na kupu. To je očitno. Milimetrske razdalje bodo odločale o našem preboju.«

»Skozi tak metež ne moremo leteti! Zaletavali se bomo v njihove in naše razbitine!«

»Povelje posadki!« je glas kapitana Harstana presekal pogovore o naših manevrskih možnostih. »Začenjamo preboj skozi oslabljeni del obkolitvenih sil.«

V holiju se nam je kazala razporeditev lovcev na območju predvidenega preboja. Zelo natančno je bilo vse ponazorjeno v razmerju razdalj in velikosti, naša ladja in vsak lovec v natančni oddaljenosti od nje.

»Računalnik naj obarva označene lovce!« je ukazal poveljnik.

»Za vsak laserski top je cilj točno določen. Z razstrelitvijo lovcev bomo presekali zaporo.«

Laserski topovi so se usmerili v izbrane obarvane lovce, ki so v hologramu začrtali rez skozi našo zaporo.

Hologramski prikaz leta našega KOMARJA je v simuliranih napovedih računalniško izračunanega predvidevanja obstal na presečišču vseh smeri: naše, naših roboraket, z boka prihajajočih lovcev in zasledovalnih lovcev tik za nami. Na presečišču bo nastal nalet, na tisoče spopadov z nejasnim izidom, metež dvobojev, vrvež v orjaškem spopadu ter naš nameravani preboj. Prikaz holograma se je razblinil. »Napoved nadaljnjega razpleta ni možna,« je kratko zaključil osrednji računalnik.

»Prosim za tišino!« se je oglasil osrednji računalnik, kapitan pa je nadaljeval: »Oblecite skafandre, ker bomo iz vseh prostorov izpustili zrak zaradi velike verjetnosti preboja naših zaščitnih polj in ladijskega oklepa, kar po vsej verjetnosti še ne bo usodno za nas. Pomemben je preboj. Tudi ob razbitju vsega sprednjega dela se lahko posadka reši, ker nas bodo na drugi strani že ujele naše bojne ladje oziroma reševalne roborakete.«

»Skafandri omogočajo gibljivost, umik z ogroženega področja, to pa je pri uničenju posameznega dela ladje pomembno,« je pojasnil Dobročut.

Prikimal sem. Potrebovali jih bomo, vse kaže. Stopil sem k steni, tam so me v dveh, treh sekundah oblekle robotske roke, deset rok hkrati, od nog do glave. »Huh, to je bilo pa hitro!« sem lahko samo še ugotavljal.

»Lovci na dosegu laserskih topov! Streljaj!« smo zaslišali poveljnikov glas. V istem hipu nas je zadel energetski naboj. Ustrelili smo proti lovcu, skupini lovcev smo se izmaknili v hitrem zavoju mimo asteroida, in že smo lahko gledali veličasten prizor, spopad tisočev roboraket z lovci. »Naše roborakete!« Pomoč je prišla. Roborakete so se spopadle z lovci Ostrinov. Na tisoče in tisoče laserskih žarkov se je križalo, zadevalo cilje in razžarevalo oklepe do eksplozije. Vse naokrog nas je obdajala slepeča svetloba razstreljenih lovcev in roboraket, kamor koli smo pogledali, povsod je bilo eno samo preletavanje, mno-

žica eksplozij, mi pa smo leteli naravnost v ta metež. Prebiti bi se morali skozenj, toda nič prostega prostora za let se nam ni kazalo. Brez trčenja se ne bomo prebili. Edino to je bilo jasno. Tedaj so nam zasledovalni lovci s streli iz svojih laserskih topov razžarili trup do slepečega sija, od spredaj pa nam je pretela še večja nevarnost, ker sprednji del trupa ne bo vzdržal vseh trčenj.

»Umaknimo se nazaj, v reševalne rakete! Nadzor nad orožjem in smerjo leta prevzema osrednji računalnik!«

Vsi smo se takoj pognali nazaj. Bil je zadnji čas. Ostanki razbitin razstreljenih lovcev in roboraket na naši poti so bili vse gostejši. Tedaj nam je močna eksplozija spodmaknila tla pod nogami, in to tako silovito, da se je nekaj Čutinov kar zvalilo po tleh, medtem ko so se drugi med begom v ozadje spotikali ob kotaleče se tovariše. Tik pred izhodom sem se še sam spotaknil ob Čutina na tleh in med prevračanjem lahko le bežno zaznal, da nam je nalet lovca v sprednji del z eksplozijo prebil stene. Toda uspel sem se pobrati in pognal sem se za bežečimi Čutini. Sledil je nov sunek, novo spodnašanje tal pod nogami, spet smo se spotikali, padali in se ponovno pobirali. Krčevito sem se oprijemal sten, se plazil in v gneči skupaj s Čutini končno dosegel reševalno raketo, v katero smo takoj poskakali drug za drugim.

»Pripravljeni za izstrelitev!« je vzkliknil vidno pretresen Čutin s prstom na sprožilcu raketnega pogona, a ga je zadržal vzklik:

»Čaaakaj! Ne prehitevaj! Razbita ali ne, z oklopljenim trupom nam še vedno daje zaščito ob naletu v razbitine. V sredini spopada smo!«

Naša reševalna raketa, ena od štirih, je obstala v pripravljenosti na ugoden trenutek.

»Laserski topovi in pogon so uničeni!« To je bil glas osrednjega računalnika. »Prebili smo se skozi najgostejši bojni metež. Pri optimalno izbranem trenutku izstrelitve je beg naših reševalnih raket lahko uspešen. Želim vam srečno pot! Zbogom!«

Oprijel sem se ročaja svojega sedeža. Izstrelitev bo hitra.

Lepo od osrednjega računalnika, da se žrtvuje za nas, sem še pomislil.

Sledil je silovit sunek. Ves sprednji del prostora pred reševalnimi raketami je odletel v tako velikem kosu, da se nam je odprl pogled proti skupini asteroidov pred nami. Tedaj me je pritisnil ob sedež silovit pospešek ob izstrelitvi naše reševalne rakete in že smo zleteli mimo odtrganih kosov našega plovila ter švignili proti gosti gruči asteroidov. Pravi kraj za naše majhne rakete. Tu bo pravi prostor za beg vrabca pred ujedami skozi grmovje. In res smo v majhnih hologramih ob svojih sedežih kmalu zaznali eksplozije pri trčenjih zasledovalnih letal v asteroide. Potem je sledilo še nekaj minut negotovosti in spiralnih poletov z udarjanjem krvi v glavo, pa v noge ter spet v glavo, nakar je naš let postajal vse bolj umirjeno lagoden. Bili smo varni. Tudi v hologramu ni bilo več videti zasledovalcev. Otresli smo se jih. Končno! Navdušeno smo vzkliknili ob pogledu na odprto pot skozi preostali del asteroidnega pasu. Vsaj ta del asteroidnega oblaka je moral biti v domeni Čutinov. Mrmranje in vzkliki so se polegli v pričakovanju in zadržanem dihu vse do končnega vstopa v širok odprt prostor na drugi strani asteroidnega pasu.

»Uaaa!« Pred nami se je kazal prizor, veličasten in nepričakovan. Vseeno nas je presenetilo. Z naših obrazov sta izginila veselje in strah. Oboje hkrati. Le misli so nam letele skozi možgane s podvojeno hitrostjo.

»Ta je pa dobra!« je spregovoril Čutin, ki je izrekal pripombe ob hologramu na ladji. »Torej je zadeva zdaj taka.«

Njegov sosed je prikimal. »Da!« To je izustil bolj odsotno, nakar je nenadoma prišlo iz njega še nekaj več življenja. »Kakšna pravzaprav? Kaj to pomeni?«

Premišljal sem v iskanju najboljše razlage. Vse, kar se je razgrinjalo našemu pogledu, je bilo povsem v nasprotju s prejšnjim dogajanjem in pričakovanji. Nihče ni omenil te možnosti. Pa

vendar bi lahko pomislili nanjo. Vsaj Čutini bi to s svojo bistrostjo lahko predvideli. Ali pa tudi ne?

Tisoče in tisoče bojnih ladij je bilo v raznih geometrijskih likih razvrščenih okrog orjaške vesoljske postaje, razsvetljene s prelivajočim se barvnim sijem. Več deset kilometrov je morala meriti v premeru, pravo mesto. Zajel sem sapo in puhnil v dolgem izdihu. Bojne ladje tako Čutinov kot Ostrinov, v enakem razmerju, vsaj videti je bilo tako. Zasedrane so bile v popolnem miru. In vendar se morajo medsebojno nadzorovati. Kakor koli, obe strani sta imeli tam zasedrane svoje bojne ladje. In to v miru? Nekak dialog, nekakšno dogovarjanje je že moralo potekati med njimi, sem pomislil.

V raketnem hologramskem prikazovalniku se nam je pokazala skupina Čutinov iz našega poveljstva, kot sem sklepal po pripombah Čutinov, z možakom dostojanstvenega videza v ospredju, ki nas je nagovoril:

»Pozdravljeni! Izvedli ste uspešen preboj. Čestitam!« Na njegovem obrazu je zaplesal spontano živ nasmeh. »Dobro opravljeno delo!«

Nekaj lisjaškega je na tem možaku, se mi je utrnil pomislek. Vseeno pa sem rade volje delil zadovoljstvo s Čutini v raketi.

»Priredili vam bomo svečano večerjo z večjim številom gostov!«

Sledil je živ in odobravajoč odziv. Zadnjim dogodkom, z vsemi tveganji in s spreminjajočimi se občutki, bo sledilo družabno srečanje z večerjo. Krasno!

»Seveda bomo morali povabiti tudi Ostrine.«

V raketi je nastala tišina. Ostrine, da. Delovalo je razumljivo. Vsaj glede na trenutni položaj.

»Kaj se pravzaprav dogaja?« je priletel klic iz ozadja.

Dostojanstveni Čutin ni kazal presenečenja nad zastavljenim vprašanjem, ko se je nasmehnil z zgovorno samozavestjo: »Kot veste, smo z Ostrini vedno v dogovorih o sodelovanju. Tudi

zdaj. Nekatere stvari, kot ste sami videli, pa gredo svojo pot, kajne?»

Čutin se je narahlo priklonil. »Na svidenje na večerji!« je še dejal v slovo ter se umaknil iz holija.

»Kot ste slišali,« je s poudarjeno privzdignjenim glasom in samozvestno zaradi lastnega nastopa veselo povzel zgovorni Čutin iz ozadja naše rešilne rakete, »se mi zdaj vračamo s svoje poti. Sicer pa je vse v redu.

V. poglavje

Nagovor predstavnikov Čutinov je bil ob uvodnih besedah spoštljivo uraden, enako kot Ostrinova zahvala za povabilo na večerjo, takoj zatem pa se je pogovor med Ostrini in Čutini preselil za omizja. Z zanimanjem sem jih opazoval. Tako ene kot druge. Videti je bilo določeno zadržanost, brez smeha, toda pomenkovali so se vendarle. Tudi za mojim omizjem, kjer smo s strani Ostrinov dobili celo nekaj rahlo ciničnih pripomb na račun udobnosti našega potovanja, je potekal pogovor tako med samimi Čutini kot tudi z Ostrini.

Kmalu po večerji pa je moja pozornost pritegnila skupina Čutinov s svojim vse pogostejšim pogledovanjem proti meni. Neka prikrita namera se mi je razkrivala v njihovem sklanjanju glav med pomenkovanjem. In prav mene je moralo to zadevati, saj se sicer ne bi ozirali vame, tako da sem jih še sam začel pazljiveje opazovati, kar so očitno takoj zaznali in mi z rahlimi namigi glav nakazovali pomembnost nadaljnjega dogajanja. Nato pa se je eden odmaknil od skupine, se sprehodil na drugo stran dvorane ter še naokrog, dokler ga nisem izgubil iz vida. Preletel

sem s pogledom po dvorani, toda zaman. Nisem ga več mogel najti. Ponovno sem se ozrl v prvotno skupinico. To prijateljsko srečanje ob večerji je bilo po vsej verjetnosti pri koncu. Vsaj sodeč po tem, kar sem lahko dojel iz vsega skupaj. Pogledal sem še k Ostrinom. Njihovi pogovori s Čutini so potekali v miru, nemoteno, celo vse bolj sproščeno, vsaj na videz. Vtis je bil pač tak. Iz tega večernega srečanja bi bolj težko sklepal na hujši spor med njimi. Hja, mi je spet prišlo v ospredje staro vprašanje, ta njihov spor. V čem neki je? Kakorkoli, po vsem, kar sem pravkar doživel na tej poti, je to večerno srečanje lahko pomenilo le kratek predah pred nadaljnjimi zaostritvami.

Ponovno sem s pogledom obšel dvorano in obraze gostov ter s kotičkom očesa ujel tistega Čutina, ki sem ga malo prej izgubil iz vida. K meni je bil namenjen, čeprav je še zmeraj gledal stran. Tudi sam sem umaknil pogled od njega in se v pričakovanju zazrl predse, vse dokler mi ni pristopil in šepnil: »Uspelo nam je. Vse je pripravljeno. Tudi dovolj hitra ladja nas že čaka. Neopazno se izmuzni skozi izhod in naprej do zgradbe z dvojnimi W, kjer te bo že čakal eden naših.«

Prikimal sem. Spet je kazalo na hitrejši potek dogajanja. Celo malo prehiter, ker me je namreč vleklo v pogovor z Ostrini. Tudi nje bi moral še malo bolje spoznati, vzdušje za spontani pogovor je bilo tu kar primerno, vse bolj družabno, pa tudi nekateri Ostrini so že prav radovedno pogledovali proti meni, čeprav je bil njihov pogled nekoliko drugačen, bolj ocenjujoč. Vstal sem. Ni mi ostalo več časa za pogovor z njimi, kar je bilo pravzaprav škoda. Vsaj nekateri odzivi Ostrinov so mi vse bolj pritegovali pozornost. Že sem stopil k izhodu, ko se mi je približal smehljajoči se Ostrin, približno moje velikosti, le bolj suh, in me med nekam zvedavim pogledovanjem nagovoril: »Vi niste Čutin, kajne?«

Obstal sem. Na zunaj se Čutini niso razlikovali od mene. Vsaj sam nisem opazil nobene omembe vredne drugačnosti. Ta Ostrin pa je vseeno uganil, čeprav ne bi bil smel. Kot v opozo-

rilo so mi skozi spomin prešle besede: »Če bi Ostrini poznali vaš pomen za nas, bi napadli še dosti bolj srdito!«

Nasmehnil sem se Ostrinu: »Vas kaj moti na meni?«

»Ne, ne. Nič slabega nimam v mislih. Zgolj moje sposobnosti preverjanja me zanimajo.«

»In kaj ste ugotovili?« sem dejal v izogib odkritemu odgovoru glede pripadnosti Čutinom.

»Ne, ne. Nič ni narobe. Le Čutine poznam že kar dobro. Precej časa sem preživel z njimi, v njihovi družbi. Vi ste Zemljan, kajne?«

»Hm!« Pogledal sem ga z dvomom o dobronamernosti njegovega vprašanja oziroma z dvomom o nepomembnosti tega pogovora.

»Toda nekaj vas je moralo navesti na vašo ugotovitev,« sem nadaljeval z rahlo poudarjeno radovednostjo med igranim zadovoljstvom nad zabavnim pogovorom.

»Seveda.« Ostrin je postajal vse bolj samozavesten. »Mi Ostrini se na dogajanja odzivamo bolj neposredno, bolj primerno trenutnemu razpoloženju.« Nakar se je zasmejal s pomenljivim prizvokom: »Čutini so v pogovorih dosti bolj odsotni.«

»Aja?« sem zategnil. »Vaša tradicija izhaja iz vojaške vzgoje, Čutini pa so bolj čutni, z nekaj več umetniške odsotnosti. Torej delujem bolj militantno?«

»Ne, ne, delujete povsem normalno.«

Tedaj sta se primaknila sosednja Čutina, ki sta morala ujeti najin pogovor. Z vidno živahnostjo, pravzaprav že kar razposajenostjo, je eden od njiju omenil zadnje dogodke z namigom na 'strelsko prireditve' ob našem srečanju z njihovimi lovci, drugi pa se je vedro vmešal s svojim priznanjem Ostrinom za njihovo uspešno uvajanje militantnega razmišljanja na stopnji visoko razvitih civilizacij.

Ostrin je odkimaval: »S to vašo lajno na račun naše tradicije se zgolj izmikate. Ne boste me preslepili. Nekaj vam gre narobe, sicer ne bi pripeljali tega Zemljana. Bomo že ugotovili, zakaj ga potrebujete. Nekje ste se ušteli.«

Nato se je Ostrin umaknil. Sicer se je pred tem nekam neodločno prestopal, kot da mu še nekaj leži na jeziku, in pri tem ocenjujoče pogledoval zdaj mene, zdaj Čutina z vse manj veselja nad nadaljnjim pogovorom, kot sem lahko jasno razbral, dokler se končno ni poslovil.

»Gremo! Čakajo nas, « je med oprezujočim oziranjem po morebitnih pritajenih pogledih dejal Čutin ob meni ter mi z namigom dal znamenje, naj se skrivoma pomaknemo k izhodu.

VI. poglavje

Čutin pred mano se je nagnil naprej in se odgnal proti hologramu vrat, skozi katera je zletel z dolgim, sprva s težnostjo obremenjenim letom, takoj na drugi strani hologramsko prikazane prozorne pregrade pa je najprej obstal v lebdenju z upočasnjenimi gibi, se še nekoliko zravnal ter se nato, osvobojen težnosti, spustil v krožnem zavoju proti spirali.

»Tu je vhodna spirala s 77 vrati,« mi je pojasnil Dobročut. »Vsa se odpirajo z gesli in s sprotnim reševanjem zastavljenih nalog, za katere moraš imeti tako določene sposobnosti kot posebna znanja.«

Medtem je Čutin v ospredju že zastal pred prvimi zaprtimi vrati ter nas z zamahom roke pozval, naj mu sledimo. Potem smo zbrani v polkrogu, tri ali štiri korake stran od vrat, sporočili svoj prihod.

»Dobrodošli!« nas je pozdravil presojni hologramski prikaz neke Čutine dostojanstvenega videza. »Opozoriti vas moram na zahtevo po poznavanju gesel,« je dejala uradno.

Čutini so prikimali in jaz sem jih posnemal.

»Izvolite stopiti naprej!« Nato se je ta hologramska vratarica umaknila z rahlo vzvišenim priklonom.

»Prav, gremo!« je brez izgubljanja časa dejal Čutin ob meni in stopil naprej skozi počasi odpirajoča se vrata.

Sledil sem mu, oprezujoče in zvedavo z mešanimi občutki, vse do naslednjih vrat s še bolj nenavadnimi oboki, kamnitega videza, z vklesanimi liki, čeprav so bila iz nekega presojnega materiala s stalno spreminjajočimi se barvnimi odtenki.

»Ali se to preverjanje nanaša na vso skupino v celoti ali tudi posamezno, na vsakega posebej?« sem vprašal.

»Nikar ne skrbite. Vse smo predvideli. Seveda pa je to preverjanje precej temeljito in zahtevno, ker je tu vhod na naša največja energetska polja, zavarovana z milijardami orjaških robotiziranih izstrelkov, do katerih Ostrinov ne smemo pustiti, pa če si še tako prizadevajo.« Čutin se je prebrisan nasmehnil: »To pa si seveda zelo.«

»Ali so že poskušali?«

»Hja, seveda, saj tako velikega skladišča sploh nimajo. Skoraj polovica vseh naših energetskih rezerv je tukaj. Tudi do vhoda so se že prebili. Naprej pa niso mogli, ker jih je ustavil varnostni zaščitni sistem. Prave neprehodne in neprebojne lupine so v plasteh postavljene okrog in okrog. Po njih so razporejeni laserski topovi silnih energij. Kdor bi hotel prebiti te lupine, bi moral imeti vsaj enake energetske zmogljivosti, to pa je huda zahteva zaradi orjaških mas, ki so tudi nas omejevale pri izgradnji teh energetskih silosov. Precej časa nam je pobral tudi prevoz vsega materiala.«

»Kako pa, da so lahko prišli do vhoda?« sem vprašal.

»No, ja, tudi oni so na visoki stopnji razvoja. Uspelo jim je prikriti prihod močnega ladjevja s sicer nam znano preprosto tehniko, ki pa se jim je zaradi spleta okoliščin celo posrečila. Svoje ladje so, razstavljene na izjemno majhne delce, v zavajajočih krivuljah in s preračunano hitrostjo leta v navidez razpršenih gručah usmerili pred vhod. Vse so naravnali na sestavitev v določenem trenutku v bližini vhoda. Pri tem so posamezni delci leteli bolj počasi, drugi hitreje, in to v dokaj velikih razdaljah. Uspeli pa so predvsem z zavajajočo zunanostjo, ki je

naše računalniške analizatorje speljala na prikaz drugačnih, miroljubnih plovil. Tako so se potem njihove bojne ladje zbrale pred našim vhodom v tako velikem številu, da jih naše lokalne sile niso mogle zadržati, čeprav so jim vseeno nanesele krepke izgube. Potem so z diverzantskim napadom vdrli skozi varnostni sistem ob vhodu vse do sem, kjer sedaj stojimo, in še dosti naprej. Kar skozi 73 preverjanj so se prebili in le še štiri so jih ločila od komandnih pultov. Res so nas nekoliko presenetili, saj še sedaj ne vemo, kako so se dokopali do vseh teh šifer skupaj z nujnim znanjem za odpiranje vrat. Skoraj bi jim uspelo.«

»Mar v notranjosti niste imeli varnostne zaščite?« sem vprašal.

»Smo, saj zato jim njihova namera vendarle ni uspela. Pred 74. prehodom so obstali, ker niso prišli skozenj. 77 zaščitnih vrat je tukaj, toda proti zunanjim vdorom jih je namenjenih samo 73. Ostala štiri so za preprečevanje zlorab z naše strani, ker tako pomembnega sistema ne moremo zaupati nobenemu posamezniku, pa naj bo še tako ugleden in neoporečen. Tudi vso posadko z vodstvom smo imeli nameščeno pred 74. Vhodom.«

»In kaj je bilo z njo?«

»Diverzantski vpad je segel vse do 74. vrat.«

»So jih zajeli? Ubili?«

»Da! Vse so pokončali.« Nato je Čutin odkimal. Težko sprejemljivo dejstvo je bilo to zanj. Jaz pa sem po kratkem premisleku globlje zajel sapo »Hja! Pobili? Hm. Torej so imeli prosto pot?«

»Tako preprosto pa le ni. Zadnji štirje varnostni prehodi so bili sicer res nameščeni zaradi morebitne zlorabe posameznikov z naše strani, toda kakor koli - bili so tam. Kdor koli bi hotel skoznje, bi moral prestati preverjanje. V nasprotnem primeru ima opraviti s celotnim računalniškim miselnim sistemom energetskih polj in proizvodnih procesov, ki ima nadzor tudi nad skladišči in izdelavo vseh vrst orožij ter tudi robotov z močnimi logistično računalniškimi zmogljivostmi za samostojno bojevanje. Za vojaške posege so ti roboti enakovredni nam, če niso še boljši od nas. Prevzem nadzorstva nad celotnim sistemom pa je možen le prek osrednjega komandnega pulta.

Sicer je vse zaman. S tem so se tudi Ostrini morali sprijazniti, ko so se neuspešno trudili razvozlati šifrirne kode. Pozneje so se izgovarjali na kratko odmerjen razpoložljivi čas, kar pa je le delno res. Naše okoliške enote so se seveda hitro odzvale pozivu na pomoč, vendar je kar nekaj časa minilo do njihovega prihoda. Kajti po naših kasnejših analizah so Ostrini pred vpadom izdelali vrsto simulacij za vdor v energetska polja in na njihovi osnovi predvideli tako čas za dešifriranje kot potek vdora do komandnih pultov. In tega časa so pravzaprav imeli na voljo celo kar nekajkrat več. Dešifriranje pa jim ni uspelo. Sicer ostaja odprto, ali bi jim po daljšem času to vseeno uspelo narediti ali ne, toda dejstvo je, da je bil to hud udarec za njihovo nadutost. Neomajno so bili prepričani o hitrem prehodu skozi naše varovane vhode. Pa ni šlo.«

»Skozi prvih 73 vrat pa se jim je le uspelo prebiti. In iz tega, kar ste povedali, sklepam, da jim je to uspelo zelo hitro,« sem navrgel z namigom na ne tako slabe sposobnosti Ostrinov. Toda Čutin je v nezmanjšanem navdušenju nad neuspehom Ostrinov mirno nadaljeval: »Ušteli so se. Z neuspehom diverzantskega vdora jim je spodletel tudi poskus prevlade nad nami oziroma, da bom bolj natančen, kljub vsem skrbnim pripravam jim je vse skupaj spodletelo. To je tisto, kar je najpomembnejše.«

Z nasmehom sem pogledal Čutina. Hudo prednost bi lahko tovrsten uspeh prinesel Ostrinom, sem sklepal po Čutinovem odzivu, tak občutek sem namreč dobil.

»Ali imajo Ostrini težave zaradi pomanjkanje energije? Na Zemlji smo imeli precej občutnih razhajanj glede postopnega ali hitrega prehoda v vojno,« sem dejal v smislu nakazanega razumevanja spora teh dveh civilizacij, o katerem še vedno nisem vedel prav veliko.

Čutin je umolknil, se zagledal vame ter nato z rahlim odkimavanjem umaknil pogled: »Ni stvar v tem. Bilijonkratno imajo pokrite potrebe, skoraj tako kot mi. Oboji je imamo več kot dovolj.«

»Torej energetska polja niso vzrok sovražnosti med vašima civilizacijama?«

»Razhajanja so nastala iz že kar nerazumljive želje Ostrinov po prevladi, kljub bilijonkratnemu presežku vseh potreb, tako njihovih kot naših, ker je tu vsega dovolj. Imajo se za večvredno civilizacijo, ki ji po njihovem mnenju pripada prvenstvo z nadzorom nad nami in posledično še nad Zemljo. Tudi za vas Zemljane ne bi bila njihova prevlada nič kaj ugodna, ker ste zanje le bitja na nižji intelektualni ravni, ki jim po svojem prepričanju lahko dopustijo evolucionski razvoj, toda večje vrednosti zanje ne predstavljate. Nič vas ne bi pogrešali v primeru izginotja oziroma vašega uničenja.«

»Ali imate vi drugačen odnos do nas Zemljanov?« sem se zazrl v Čutina.

»Bistveno drugačen. Vendar stvari niso tako preproste, saj nas brez sobivanja z nami posameznik ne bi razumel oziroma bi nas prav verjetno razumel napačno. Pa niti ni potrebno tako veliko časa za malo bolj poglobljeno seznanitev z nami. Tudi vam bi zadostoval kak teden ali dva. Trije tedni pa bi bili prav gotovo dovolj. V teh okoliščinah, ob tako burnem dogajanju, pa bi sredi vsake razlage sledila daljša prekinitev. Po drugi strani se Zemljani ravnate po občutku, tako kot mi. Toda za tako odločanje imate minimalno poznavanje zagotovljeno že sedaj.«

Nagrbančil sem čelo v znak ne najboljšega razumevanja in narahlo zmajal z glavo: »Dva do tri tedne bi potreboval za osnovno razumevanje vaše civilizacije?«

»Da!« mi je takoj pritrdil Čutin med pomikom roke v smeri naslednjih vrat. »Čakajo nas.«

Zazrl sem se v odpirajoča se vrata s tremi Čutini v ozadju. Na desni je bil, vsaj videti je bilo tako, neki žongler med poigravanjem s krogli, kockami in predmeti nedoločene oblike. Ob njem je stal možak s cilindrom na glavi, z dolgim belim šalom in v belih rokavicah, nekak cirkuški rokohitrc ali čarovnik. Povsem na levi se je pripogibalo v kombinezon oblečeno dekle, vitke postave in očitno zelo prožnega telesa. Z nasmehom se je

zavrtela na prstih, se upognila nazaj, vse do tal, se postavila na roke in se spustila nazaj v raznožko.

»Izvolite za nami!« nas je pozval možak s cilindrom in z belim šalom.

Stopili smo naprej.

»Za cirkuške akrobacije pa nisem najbolj primeren,« sem dejal Čutinu tik ob sebi.

»Saj ni potrebno. Zgolj za preverjanje časovne usklajenosti naših gibov gre, ker so Ostrini za nekatere spretnosti bolj okorni od nas in imajo težave s posnemanjem plesnega izražanja ob dodatku akrobatskih vložkov. Tudi žongliranje z veliko predmetov jim gre malo težje, čeprav so se ga sposobni naučiti, enako kot spretnosti rokohitrcem, ki jim prav tako ne gredo najbolje od rok. Kar malo bolj okorne narave so od nas.«

»In kako jim je potem uspelo priti skozi ta vrata?« sem vprašal z nakazanim pomislekom glede Čutinovega samozavestnega nasmeha, »tja do 74. in do vaše posadke?«

»No, ja, imajo tudi bolj spretni posamezniki z nekaj dodatnimi sposobnostmi. Pa tudi predvideli so tovrstna testiranja.«

»Glede na njihov uspešni prehod skozi vse zapore bo že tako,« sem mu pritrdil, »toda to so najbrž le preprostejša preverjanja?«

»Da in ne. V primeru večjega števila med seboj dovolj različnih zahtev postajajo usodne tudi lažje. Že kar praviloma bo eno od teh preverjanj posamezniku povzročalo težave. Sicer pa je prehod skozi vsaka naslednja vrata na zahtevnejši ravni. Vsaj po naših merilih.«

»To bo tudi zame problem. Tega ne bom zmogel,« sem navrgel po kratkem premisleku.

»Ne skrbite. V naši ekipi imate mesto upravnika energetskih sistemov,« me je pomiril Čutin.

»Upravnika energetskih sistemov?« sem se moral nasmehniti.

»Mi smo, skupaj z vami, enota specialcev, poslana za ponovno vzpostavitev poti do komandnih pultov, in vi ste v naši skupini

s točno za vas določenimi nalogami. Nihče med nami nima niti ne bo imel nobenih večjih pooblastil od tistih, ki so vnaprej določena zanj.« Čutin je s pogledom preletel moj odziv na njegovo obrazložitev.

»Prav,« sem se strinjal, »saj nimam nobenih posebnih želja po vaših energetskih poljih. Tudi če bi se znašel sam za komandnim pultom, bi deloval po dogovoru.«

Čutin me je ponovno ocenjujoče premeril. »Saj ne boste sami za komandnim pultom.« Toda prizvok v njegovem glasu je izdajal rahlo negotovost. Vsaj tak vtis sem dobil.

Medtem so prvi Čutini že stopili naprej do »vratarjev« in s posne-manjem vseh tistih spretnosti drug za drugim dokazovali svojo identiteto. Prav zanimivo jih je bilo videti. Presneto dobri so bili pri tem početju. Povsem brez nervoze, z mirnostjo, kot jo lahko ima o sebi prepričan specialist, so izvajali vse zahtevane trike ter se pridružili žonglerju v skupni igri z vsemi tistimi krogli, kockami in ostalimi predmeti, potem pa so v teku in preskakanju ovir v zaključnih saltih mirno pristali na tleh.

Pri naslednjih vratih pa nas je čakal povsem drug način pre-verjanja, z navidezno naključnimi zahtevami z raznih področij, znesenih z vseh vetrov, pa vendar na koncu zaokroženih v zbiru posameznih sposobnosti. Čutini so vse opravili brez težav. Vse tja do 74. vrat, pred katerimi so obstali, kot da so opravili svoj del, so prišli brez zastoja. Ker so obstali, sem bil torej jaz na vrsti. Eni so me celo vzpodbudno potrepljali. Dobra ekipa naj bili vsi skupaj, so mi sporočali njihovi zgovorni pogledi, pa tudi sam sem se že ves čas veselil vsakega opravljenega testa kot uspešno premagane ovire, čeprav me je še vedno motilo prepričanje Čutinov, da bi za bolj poglobljen pogovor o njihovi civilizaciji moral živeti z njimi nekaj več časa. Vrh tega pa, česa neki ne bi mogel pri tem razumeti, da mi je doslej še niso predstavili v celoti? Zgolj o neki njihovi naklonjenosti do nas Zemljanov so mi povedali, to naj bi bilo iz vsega skupaj, recimo, vsaj delno tudi razbrati. Recimo. In da Ostrini ne potrebujejo Zemljanov? Povsem možno.

Po vstopu skozi 73. vrata smo se znašli v velikem prostoru, v šesterokotni dvorani z nekaj nad 50 metri premera in s šestimi vhodno-izhodnimi oboki.

»Tja! Gremo!« nas je pozval Čutin v ospredju med stopanjem k oboku na nasprotni strani, pravzaprav k največjemu, vsi ostali so morali biti stranski. Skozenj naj bi peljala najpomembnejša pot, tja do komandnih pultov, kot sem predvideval. Potem je isti Čutin zastal, se obrnil k meni, me počakal in mi začel precej zavzeto, vendar z mirnim glasom razlagati:

»Odgovori vam ne bi smeli delati težav. Le dovolj sprostiti se morate, pa bo vse v redu.«

»Sprostiti? Kako to mislite? V smislu zbranosti?« sem vprašal z namigom na morebitno prisotnost še kakšne pomembne podrobnosti.

»Seveda. Tudi to,« je Čutin nadaljeval začeto razlago, »toda v nasprotju z dosedanjimi preverjanji bo pri vas pomembnejše čutno odzivanje. In sproščenost vam bo pri tem prav gotovo povečala prepričljivost.«

»No, ja. Lepa reč. Po kakšnem kriteriju pa sem bil prav jaz izbran za najprimernejšega? Pri vseh dosedanjih preverjanjih nisem bil niti pri najmanjši podrobnosti boljši od vas. Nobenega od dosedanjih preverjanj ne bi uspel opraviti.«

Čutin se mi je ohrabrujoče nasmehnil: »Kot sem vam že omenil, bo zadeva za vas zelo preprosta.«

»Prav. Najbrž veste, kaj delate,« sem v smislu odmikanja dvomov sprejel Čutinovo spodbudo oziroma nalogo ali karkoli je že bilo to, kar je govoril, ter stopil do oboka in potem še naprej do zdaj že znane oblike vrat, enake vsem 73, skozi katere smo prišli. Pred temi vrati sem obstal, pogledal navzgor in še na obe strani, pa ni bilo videti nič posebnega. Glede na mirnost Čutinov ob meni sem lahko sklepal na njihovo trdno prepričanje o delovanju tega našega podjetja oziroma sistema ali, z drugimi besedami, o uspešnosti naše misije. Nato so se vrata odprla, vendar ni bilo nikjer vratarja, se pravi nikogar ni bilo pri vratih. Le prostor s pohištvom ob stenah, pravzaprav je

bilo vse skupaj bolj podobno gledališkemu odru, na katerega so postavili nizko mizo, tako za dnevne sobe, namenjeno bolj za pitje kave ali čaja med pogovorom z gosti, ter z dvema naslanjačema in še s tremi stoli, najbrž prinesenimi iz kuhinje, ker vsekakor niso bili v stilu ostalega pohištva. Nekam znano mi je bilo vse skupaj. Pred leti smo tudi pri nas doma, v času mojega študija, imeli tako pohištvo. Še natančneje sem si začel ogledovati ves prostor in seveda vso opremo. Presneto! Saj to je bila vendar naša domača dnevna soba iz mojih gimnazijskih let. Ta je pa dobra!

Že sem si začel ogledovati omaro, ko sem zaslišal zvonjenje.

»Da!« sem vzkliknil kar samodejno ter v odgovor zaslišal neko glasno govorjenje, neko komentiranje, da bi starši morali večkrat od doma in da bi »nam pustili malo več miru.« Neodločno sem obstal. Vse skupaj me je vendarle presenetilo. Tedaj pa so drug za drugim začeli vstopati moji prijatelji iz gimnazijskih let.

»Ravno pravi čas so tvoji odšli na dopust. Še dekleta morajo priti, pa bomo kompletni. Zvečer pridejo. Smo se že dogovorili,« je v veselem razpoloženju med hitro nastalim direndajem sporočil Janko in v odgovor dobil prav tako navdušeno pritrdjevanje. Mirno sem jih opazoval. Eni so šli v kuhinjo, drugi so posedli v dnevni sobi. Na mizi so se znašle karte, Janko je vzel iz predala šah, Matija pa je med vrati dvigoval steklenico vina. Vse je potekalo enako kot v tistih mojih gimnazijskih letih. Potem sta se Janez in Malček nekaj ruvala, odjeknil je tresk, na tleh je obležala razbita vaza. Vsi smo se ozrli vanju in v razbitine na tleh. Tiste vaze sem se še dobro spominjal, tudi ruvanja med Janezom in Slavcem. Čisto enako se je zgodilo tokrat. Pogledal sem nazaj skozi vrata. Tam so bili še vedno Čutini.

»On me je sunil!« se je opravičeval Slavc, to pa je Janez takoj zanikal in zatrdil, da ni res. Po nadaljnjem Malčkovem zvrčanju krivde nanj pa sta tako kot nekoč ostala vsak pri svojem.

Šel sem po metlo in smetišnico, pometel vse na kup ter nato še v časopisni papir. »V smeti bom odnesel. Kar nadaljujte!« Tudi

takrat sem naredil enako. Toda to pot sem takoj za »vhodnimi« vrati stopil k Čutinom.

»Vse to je iz mojih gimnazijskih let,« sem jim dejal.

»Da, ves ta posnetek je prav iz tistega časa, vse po originalnem dogajanju, le da je vaš lik v celoti izbrisan. Ta manjka in vi ste tu, da ga nadomestite.«

»Torej ne gre za časovno premikanje v preteklost?«

»Ne, ne. Tu je samo preteklost, posneta na hologramski film, in vse je računalniško obdelano, razen pohištva, ki je natančna kopija originalov, tako da se tudi vi lahko mirno usedete na kavč. Vaši prijatelji so le hologramski prikazi. Vse, kar od vas pričakujemo, je le enako obnašanje in čutno odzivanje.«

»Nič drugega?« Zazrl sem se v nasmehljanega Čutina in se nato še sam nasmehnil. »To bom menda že zmožel.«

»Lepo. Pri tem pa vam bomo bolj težko pomagali, ker nam manjka zapis o vašem takratnem odzivanju.« Čutin me je še naprej gledal spodbudno. In tudi jaz sem ga gledal z nasmehom. Prvič sem izvedel nekaj bolj določenega o svojih nalogah.

»Hja, pa bom res najbrž jaz to bolje opravil, kot bi storili vi.«

Čutin mi je prikimal. »Dobro opravite!«

Stopil sem nazaj v »svoje« stanovanje in se prav kmalu vživel v čas in dogajanje, ki mi je bilo še v živem spominu. Celo rahlo pozabljeni trenutki so se mi sproti obujali oziroma, bolje rečeno, dovolj, da »v tem dogajanju« nisem povzročal zastojev ali kakor koli vnašal vanj zmedo, to pa je bila najbrž osnovna zahteva tega preverjanja. To, da sem bil vržen nazaj v gimnazijska leta, čeprav le skozi hologramski posnetek, pa me je kmalu tako zasvojilo, da sem začel vse dogajanje doživljati skoraj enako živo, kot sem ga bil občutil nekoč, in prav to spoznanje me je še bolj podžigalo. S tako vnemo sem se vključil v sprotne, meni sicer dobro znane razprave in komentarje, ter se tako živo pridruževal sprotnim izbruhom smeha, da bi zadeva lahko propadla prav zaradi mojega preveč okrepljenega podoživljanja. En sam utrinek pomisleka glede te možnosti mi je šel v preblisku skozi možgane. Celo rahel razposajeni »heh« mi je ušel. Kakor koli,

ta del bom opravil po vseh pravilih, to bom lahko uredil, sem čutil, pa čeprav mi je bilo še marsikaj iz celotnega dogajanja precej ali povsem neznano. Tako je bilo vse do konca oziroma do trenutka, ko sem se obrnil in nenadoma ni bilo več nikogar v »moji« sobi.

»Gremo! Vstop je prost!« me je med zamahom roke v smeri naslednjih vrat pozval Dobročut. Uspel sem. To sem lahko razbral tudi iz priznavajočega smehljanja ostalih Čutinov. Še ena preizkušnja je bila za njimi in le še troje vrat nas je čakalo.

Dobročut mi je s trepljanjem po rami izrazil prijateljsko priznanje: »Odlično. Vse gre po predvidevanjih in načrtih. Nekateri so sicer imeli že določene pomisleke, sam pa sem bil kar precej prepričan o vas, pa čeprav so čustveni odzivi pri vas Zemljanih zelo drsljiv teren. Kajne?«

Samodejno sem prikimal. V tem rahlo zmagoslavnem vzdušju so bile Dobročutove besede povsem umesten in zabaven dovtip. Še sam se je smehljaj. In potem je navrgel, kako so čustveni odzivi tudi zanje drsljiv teren ter da bi moje nekdanje odzive bolj težko ponovno sestavili brez moje pomoči.

»Hja, to pa res. Čeprav je bila to le ena od družabnih zabav, brez pretiranih čustev,« sem rekel, nakar sem ga vprašal v rahlo zresnjenem tonu: »Kako pa, da vam en del manjka?«

»Izgubili smo ga,« je odvrnil z nejevoljno odsotnostjo in zmignil z rameni. Vendar je to delovalo le malo preveč v nasprotju z mojim razumevanjem Čutinov. Tako nezmotljivost so izžarevali, da mi je bilo izgubljanje zanje tako pomembnih stvari milo rečeno bolj težko razumljivo.

»Ali ste tudi vi pozabljivi?« sem vprašal s poudarjenim začudenjem.

Dobročut je odkimal: »Ni stvar v tem, le splet okoliščin je bil neugoden. Ne gre za pozabljanje. Tehnično bi seveda lahko zagotovili dovolj kopij, da do česa takega ne bi moglo priti. Toda tu so še načela. Pomembna načela, ki jih nikoli ne kršimo, niti ko gre za tako pomembne zapise, kot je na primer tale manjka-joči.«

»Načela?« Pogledal sem ga v priznavanju ponovnega nerazumevanja njegovih odgovorov.

»No,« je nadaljeval ob moji nakazani nemoči razumevanja, »povedal sem vam že o vdoru Ostrinov do 74. vrat in poboju posadke nadzornih komandnih pultov. Takrat je prišlo do uničenja teh zapisov, čeprav bi kakšno kopijo lahko imeli spravljeno še kje drugje.«

»Aja?« To mi je zvenelo malo bolj možno, vendar ob nekaterih težje sprejemljivih pomislekih. Zato sem mu po rahlem prikimavanju hotel zastaviti še vprašanje, kako to, da tega niso storili, a je nadaljeval:

»Glejte! Tu so zdaj naslednja vrata in po vsej verjetnosti bo preverjanje na zahtevnejši ravni.«

»Bom spet jaz na vrsti?« sem vprašal.

»Najbolj verjetno.« Pravčut je nekoliko pomišljal ter nadaljeval: »Toda z nekaj zbranosti boste kos vsem nalogam, če se le ne boste pustili zmesti. Po tem, kar ste pokazali doslej, tako sklepam že z dokajšnjo gotovostjo.«

Medtem smo že prispeli pred naslednji vhod ter po že utečeni predstavitvi in vabilu, naj vstopimo v prostor za preverjanje, zastali v pričakovanju pred lesenimi vrati, povsem navadnimi, zemeljskimi. Precej domača so se mi zdela, in tudi Čutini so se ozrli vame. Jaz sem bil na vrsti, očitno. Izmenjali smo si še nekaj pogledov, potem pa sem ob pritrjevalnem kimanju vseh naokoli zakoračil naprej, pred vrati še nekoliko postal, ter nato vstopil.

»Hej!« sem zaslišal iz sobe. »Tako pridem. Kar v kuhinjo stopi za ta čas!«

Ženski glas je bil to, in čeprav mi ni bil znan, se mi je nekaj majhnih prebliskov le utrnilo skozi spomin. Predsoba pa mi ni bila pretirano znana. In tudi kuhinja ne.

»Si dobil?« sem spet zaslišal isti glas.

V odgovor sem nekaj nerazločno zamomljal. Nikakor se nisem mogel spomniti, kaj naj bi takrat prinesel.

»Sem ti povedala, da sem izpit opravila skoraj z odličnim? Na koncu mi je dal trojko.V redu, kajne?«

»Da, dobra si.« Pa menda ni to tista... kako ji je že ime, obraza sem se spomnil, priimka pa nikakor ne. Če sem ga sploh kdaj vedel. Verjetno mi ga je bila povedala. To že, najbrž. Krava zmešana! Na srečanju v Kranjski Gori, z zabavo v leseni koči, ki jo je najel moj prijatelj za en teden, sem se spoznal z njo. V prvi letnik fakultete sva hodila, le da je bila ona iz drugega mesta, čeprav je študirala v Ljubljani. Nisva bila za skupaj. Vsaj po mojih nagnjenih do nje ne. Pa tudi sicer. Dejansko je bila malo prifliknjena. Tistega večera sem jo šele spoznal. Med pripravljanjem večerje, midva naj bi jo naredila, sva se kar na hitro zapletla. Potem smo večerjali, sledila je glasba, bilo je kar zabavno vzdušje, po dveh ali treh urah pa smo se že začeli v parih razgubljati po kavčih ali kotih. Vsak par posebej, seveda. Tudi midva. Toda že naslednjega dne sva se že začela razhajati. Nisva se ujela. In nato jo je kar nenadoma nekaj pičilo. Dobila je napad igralskega zanosa oziroma nam je kar uprizorila neko predstavo, trapasto, ter pristala v naročju mojega znanca in med plesom z njim začela napeljevati, kako da se midva s tem znancem potegujeva zanjo. Pa najbrž tudi znancu ni bilo kaj dosti več do nje kot meni. Toda cirkus ji je vseeno uspelo narediti, pravzaprav spor z Benom, kajti skoraj bi se celo stepla zaradi nje. Prava avša. In zdaj po tolikem času bom moral tako kot pri prejšnjih vratih v hologramskem posnetku ponovno odigrati svojo vlogo, z ustreznimi časovnimi in čustvenimi odzivi. Toda to bo bolj težko, ker kolikor sem se lahko spomnil, sem tistikrat imel pravo zmešnjavo občutkov, potem je prišlo še do ruvanja z Benom. Nekaj malega, morda tudi ne tako malega, pa je prispevalo še preveč popitega vina. Vse skupaj je bilo dokaj zmedeno.

»Sem že tukaj!« je zaklicala med vstopanjem skozi vrata. Prekleta, res je bila ona! Tako zmedene avše pa še ne!

Gica, tako so jo klicali, pravega imena se nisem več spomnil, se je ozrla naokrog ter se primaknila k oknu. »Ni jih še.«

»Bodo že prišli. Janko mi je z vlečnice zaklical, naj kar gremo naprej, da bo že prišel za nami,« sem odvrnil tako kot некоč. Tega sem se lahko še spomnil.

»Prav, saj jih niti ne pogrešava,« se je zahihitala Gica.

Tudi sam sem se zasmel tako kot tistega dne med najinim začetnim spoznavanjem. To je bilo namreč naključje, da sva bila sama. Poskušal sem se zbrati. Na začetku sva se namreč kar lepo razumela, sicer brez močnejše intimnosti, toda tistega pogovora sem se še spominjal. »V katerem letniku si?« sem jo vprašal.

»V prvem. Ti tudi, kajne?«

»Da. Na pravno hodim. Ti pa na igralsko.«

»Kako veš?«

»Prej si ob čaju govorila nekaj v tem smislu.« Pravzaprav je imela celo predstavo o študiju na njihovi fakulteti.

»A si me poslušal?«

V odgovor sem ji prikimal. Takole nazaj, z vsem sedanjim vedanjem, bi ji najbrž odvrnil, da pravzaprav nihče iz tiste skupine ni imel nobene druge možnosti. Saj je imela kar pravi nastop, podobno kot v gledališču, ko medsebojni pogovori gledalcev niso zaželeni. Toda tedaj je bilo zame njeno veselje do sprotnih igralskih nastopov ob vsakem malo močnejšem preblisku v njeni glavi še dokaj zabavno. Pozneje seveda manj. »Zdi se mi, da ti nastopi na odru ali pred kamero ne delajo težav. Vsaj po mojem občutku sodeč, ti ne bi smeli.«

»Mar me imaš za rojeno igralko?«

»Nekaj je že na tem,« sem ji polaskal. Pa tudi sicer mi ob njenem tako očitnem pričakovanju moje pritrditve ni ostalo nič drugega. Vsaj takrat je bilo tako in sedaj naj bi to vse skupaj, kolikor je mogoče zvesto ponovil. Potem se je nadaljnje dogajanje odvijalo brez večjih zastojev. Enako kot tistega večera, pa čeprav sem vse skupaj že precej pozabil. Pravzaprav sem se močnejše spomnil le njenega kasnejšega objemanja z mojim znancem. Dobro uro pozneje naj bi bilo. Tedaj naj bi bil jaz zaradi tega zelo prizadet. Potem pa je bil tam še tisti tip z očali, saj res, nanj sem že skoraj povsem pozabil, ker ga pozneje nisem nikoli več srečal. Toda prav z njim se je ta avša prišla oziroma se je pripeljala na smučanje, in na nič drugega, kot mi je pozneje pojasnila

med prižemanjem v mojem objemu. Pravzaprav je z njim delala enako kot pozneje z mano. Bolj ko jo je tisti tip gledal, bolj se je prižemala k meni in se mi ovijala okoli vratu.

»Si opazil, kako naju gleda?« mi je pošepnila.

Vrgel sem pogled na tistega tipa in ošinil še njegov obraz ter že mislil nadaljevati, ko se mi je nehote vrnil utrinek iz spomina na moj položaj dobro uro pozneje, v katerem se bom sam znašel v zelo podobnem položaju. S to razliko, da bo potem tisti moj znanec kar žarel od veselja, ker mi jo je po njegovem bebaštem mnenju speljal, kar pa sploh ni bilo res. Ampak tisti tip je bil o tem prepričan do onemoglosti. To je bilo njeno maslo in toliko, da je nisem sunil v rit. Krava prifliknjena! Kar kri mi je zavrela v glavi. Po toliko letih mi je ob njenem objemanju privrel iz spomina tak gnev, da sem jo nehote odrinil od sebe.

»Smešno, kajne?« je smeje se nadaljevala. In meni je kar samodejno ušlo z jezika: »Kaj je smešno?«

V tistem trenutku se je prostor najprej povsem zatemnil, nato pa ponovno razsvetlil. Vse je izginilo. »Hudirja!« mi je še enkrat nekontrolirano ušlo z jezika. »Takrat sem se odzval s smehom.« Pritekli so še Čutini. »Kaj je bilo? Zakaj ni šlo?«

Nemočno sem razširil roke: »Polomil sem ga.«

»Kako?« Čutini so me gledali z vidnim razočaranjem. Očitno zaradi mojega napačnega odziva, tako da sem se začel opravičevati.

»Spomnil sem se nadaljnjega poteka tistega dogajanja,« sem dejal, »in podrobnost, ki se mi je zgodila dobro uro pozneje, mi je oživila iz spomina s tako močjo, da sem se nenadoma vznemiril. Za trenutek mi je popustila zbranost.«

Čutini so molče zmajevali z glavami, in to najbrž ne pretirano dolgo, čeprav so se zame tisti trenutki vlekli v nedogled. Potem pa so se osredotočili na vprašanje, kako naprej oziroma, kaj lahko storijo. Prehod skozi 74. vrata je ostal zaprt.

Obšel me je občutek krivde. Da sem se mogel tako spozabiti! Nekaj bi moral reči v opravičilo.

»Brez vživetja v dogajanje se ne moreš čustveno odzvati. Zato

sem se spustil v čim bolj zvesto podoživljanje. Prav trudil sem se. Toda tisto dogajanje je bilo v celoti ena sama zmešnjava z neverjetno trapastimi sprenevedanji in situacijami. Tisto je bila na trenutke do skrajnosti prebrisana ženska, kljub vsej njeni prifliknjenosti. Po moje je tedaj imela fiksno idejo, da nastopa na gledališkem odru, če že ne na filmu.« Zastal sem z zadržano besedo na jeziku. Saj je na koncu koncev res bilo vse posneto. In to na hologramski film s čustvi v red. Presneto. Toda to je nekaj drugega. Tega ni mogla vedeti. »Vsa ta zmešnjava, potem ko je to res postala, ji je bila celo zelo všeč. Da, prav uživala je v cirkusu, ki ga je sprožila s svojimi intrigami.«

Dobročut me je pomirjevalno potrepil po rami: »Je že v redu. Nihče vam nič ne očita, le rešitev bi radi našli. Naslednjo možnost imamo čez 33 dni. Do tedaj pa bo najbolje vse skupaj še enkrat premisliti in predvideti morebitne spodrsaljaje pri naslednjem poskusu.«

»Tudi to ne bo tako preprosto. To njeno neprestano sprenevedanje.« Še nekoliko sem se zamislil ob tehtanju svojih pomislekov ter nadaljeval: »Pravzaprav se je bolj sprenevedala. kot pa igrala, in to je še dodatno zapletlo vso zadevo. Res pa se mi vračajo v spomin pozabljene podrobnosti. Če bi bil vsaj nekaj časa ponovno z njo, bi se laže spomnil posameznih podrobnosti iz takratnega dogajanja. In seveda tudi vse drugih njenih domislic. Tako bo pa tveganje pri naslednjem poskusu ostalo še naprej kar močno.«

Dobročut me je molče poslušal ter po krajšem premisleku dejal: »To bi se dalo urediti, čeprav ne bo tako preprosto. Vendar je časa dovolj. Pot do Zemlje in nazaj je možna. Z nekaj tveganja, se razume.«

»Z nekaj tveganja?« sem zategnil s pomenljivim naglasom. »Sem smo se odpravili, kot pravite, z zanemarljivo majhnim tveganjem. Preživeli pa smo s kar precej sreče, in še to komaj.«

»No, ja. Z Ostrini smo pač na pragu vojne in presenečenja so v tako napetih razmerah pogostejša. Da vas po nepotrebem ne bomo izpostavljali tveganju, pa lahko že sami dovolj zanesljivo

sklepate iz vsega vašega poznavanja nastalih razmer in dogodkov. Če bi vam uspelo srečanje s to... kako ji pravite?»

»Avša prifliknjena.«

»Ja, če bi ob ponovnem srečanju z njo lažje obudili v spomin tisto dogajanje in vse podrobnosti iz tega vašega doživetja, vas odpeljemo do nje in nazaj.«

Nekoliko sem še pomišljal. To o nujnosti ponovnega srečanja zaradi lažjega obujanja spomina sem sicer navrgel bolj kot izgovor, vendar se mi je ob ponovnem premisleku kazalo precej smiselno. Še posebej, ker je na trenutke nastopala precej nepredvidljivo, sam pa sem se v tem času že zelo spremenil, tako da se povsem spontano, brez predhodne priprave, ne bi mogel odzvati povsem enako kot tistikrat. Še zlasti ne ob tistih njenih nenadnih izpadih.

»Potem pa ob njej obudite svoj spomin, če je to najboljša pot. Nekaj srečanj z njo, malo pogovora, morda med sprehodi ali ob večerji, lahko uredimo. To ne bi bilo težko, saj za vas pogovor z njo ne more biti preveč moteč.«

»Ne, ne. Saj ni neumna ne grda. Celo med čedne bi jo lahko prištel. Ampak na tako prifliknjeno pa zlepa ne naletiš.«

»Torej, če sem prav razumel, vam sprva niti ni bila zoprna. Le vaši čustveni odzivi ob vajinem spoznavanju so se precej razlikovali od kasnejših med razhajanjem. Vi pa med preverjanjem ne smete mešati teh različnih čustvenih stanj. Enkrat se nam je že ponesrečilo in, kot vse kaže, se nam spodrsrljaj prav lahko ponovi.«

»To pa prav gotovo. Ker pri tej njeni igri zlepa ne ugotoviš, kdaj misli resno in kdaj se spreneveda.« Obhajali so me vse bolj mešani občutki. Moj neuspeh je bil, če že ne pozabljen, pa vsaj odmaknjen na stran. In nič drugega nam tudi ni ostalo kot odločna usmeritev v zagotavljanje čim boljšega izhodišča ob ponovnem poizkusu.

»Prav. Naj bo,« sem se vdal. Morda bo to pot vaša ocena, da gre le za majhno tveganje na poti do Zemlje in nazaj, bolj natančna od tiste tako imenovane zagotovljene varne poti do sem.«

VII. poglavje

Prvi del poti, vse do vesoljske postaje, iz katere smo skrivoma zapustili tisto večerno srečanje z Ostrini, je potekel v predvidenem miru brez napadov ostrinovskih raket ali obletavanja njihovih letal, pa tudi sam pristanek je minil povsem neopazno. In ker so se srečanja med Čutini in Ostrini, kot sem pozneje izvedel, dogajala zelo pogosto, po besedah enega od Čutinov jih organizirajo mirovniki z obeh strani, smo se še isti večer tudi sami udeležili sprejema pri Ostrinih. Pogostejša srečanja naj bi zmanjševala napetost in krepila prizadevanja po iskanju dogovornih rešitev. Toda po Dobročutovem mnenju je bilo tega daleč premalo za nekoliko resnejši vpliv, kaj šele za preprečitev izbruha vojne. Obe strani naj bi ta srečanja dopuščali kot izgovor za svojo nepopustljivost in za svoje potrebe, ob hkratnem sklicevanju na nujnost lastne obrambe in zvrčanju krivde za nastalo zaostroitev na nasprotno stran.

Skupaj s prijatelji Čutini ali soborci, slednja oznaka je bila po vsem, kar se je zgodilo, že skoraj bolj primerna, sem se usedel za 24-sedežno okroglo mizo z mešano družbo Čutinov in Ostrinov, kjer je, vsaj kot sem lahko kmalu opazil, potekal živahen

pogovor. Precej smeha je bilo slišati, tako da sem se vse pogosteje oziral v navzoče, čeprav mi je ta smeh učinkoval nekam nespontano, če že ne prisiljeno. Toda ker je obojestranska spodbuda prispevala h krepitvi veselega vzdušja, je vseeno delovalo. Pogovori so se sproti vzpostavljali navzkrižno čez omizje ter neposredno bližino pritegovali h glasnejšemu sodelovanju. Še od mojega omizja so se pridružili s posameznimi pritrjevalnimi klici ali z nasmejanim odkimavanjem, odvisno od navzkrižnega razmišljanja ali bistrumnosti pripombe. Tako vzpostavljeni dialogi so morali biti kar pogosti po vsej dvorani. Ocenjujoče sem se sprehodil s pogledom naokrog in več deset metrov mimo omizij, do koder mi je segel pogled, saj oddaljenih sten pravzaprav sploh nisem mogel videti, delno tudi zaradi okrasnih vodnjakov in stopnišč ob stebrih z dvigali. Videl sem pravo gnečo sprehajalcev med omizji. Tedaj me je zmotil malo glasnejši klic, na katerega se nisem odzval, ker nisem pričakoval nobenega znanca. Po naslednjem klicu pa sem se le ozrl in zagledal smehljajočega se Ostrina; dve omizji naprej me je s privzdigom roke v pozdrav opozoril nase. Prav tisti Ostrin je bil, s katerim sem med potjo v energetska skladišča moral prekiniti dialog kljub nakazanemu zanimivemu pogovoru. Še sam sem mu odzdravil z rahlim dvigom roke, Ostrin pa mi je namignil, naj prisedem k njim, a to je bilo zame vseeno malo težje sprejeti. Ostrini so bili vendarle nasprotniki Čutinov, in to presneto resni, moje sprehanje k njim bi Čutini težko sprejeli. Zastal sem ob Dobročutovem pritrjevalnem odkimavanju mojim pomislekom.

»Težko je ugotoviti, kaj imajo Ostrini za bregom,« je dejal. »Pravi mojstri so tako v sprenevedanju kakor v speljevanju pogovorov z neresno tematiko v zeleno smer s povsem določenim namenom in ciljem, ki ga znajo doseči s spretno igro besed. O naši misiji pa jim ne moremo govoriti, ker bi nas potem napadli s podvojeno vneto.

»Vzpostavljeno ravnotežje sil je še najboljši garant miru in če v dovolj kratkem času ne bomo ponovno sprostiti prehoda

do komunikacijskih pultov našega največjega energetskega bazena, bi se nekaterim Ostrnom že lahko utrnila misel o njihovi premoči. Saj, kot vidite, jih je že zdaj kar precej prepričanih o svoji premoči. Če jih ni že celo preveč.«

»Tudi to je prav možno,« sem mu pritrdil, z namenom navreči svoje ugibanje o nenadnih izbruhih vojne, ko me je prekinil mehak oprijem mojih ramen.

»Hej, slišala sem za vašo vrnitev.« Smehljajoči se obraz lepe Honaje se je narahlo sklanjal k meni. Zdaj se mi je zdela še lepša kot ob najinem prvem srečanju. Pa še napravljena je bila malo bolj izzivalno, povsem primerno večernim prireditvam, četudi ji je njen takratni vojaški kombinezon prav tako zelo lepo pristajal. Bila pa je tokrat bolj veselo razpoložena. Brez tiste zadrževane bolečine v rahlo objokanih očeh. Le igrivo razposajenost sem lahko zaznal v njih, brez skrivanja veselja nad najinim ponovnim srečanjem.

»Slišala sem za uspešni uvod,« je dejala. »Potem so nastale težave, kajne?«

»Hja, nekaj časa je šlo, vse dokler. . .«

»Je že v redu. Dovolj ste se izkazali. Naša predvidevanja so zdaj potrjena, to je najpomembnejše. Dovolj, da zadeva deluje. Tudi ostalo boste zmogli. Jaz že vem.«

To je bilo prijetno slišati. »Hvala za spodbudo,« sem namignil na Čutine ob mizi, »tudi moji prijatelji so prepričani o tem.«

»Jaz vem to bolje od vaših prijateljev,« mi je odvrnila med samozavestnim smehljanjem, »lahko mi verjamete.« Ponovila je moj namig na omizje: »Precej bolje od njih.«

Vrnil sem ji nasmeh, sicer z rahlo zadrego zaradi težjega razumevanja njenih besed, čeprav nisem imel nič proti tako prepričanemu zaupanju vame in očitno tudi v njene sposobnosti ocenjevanja. Toda bolj ko sem gledal njen lepi obraz, primaknjen k meni, bolj sem občutil nenavadno močno navezanost nanjo, ona pa je, kar je bilo nenavadno in prijetno hkrati, gledala vame zdaj z mehko, zdaj spet s prebrisano nagajivostjo, vse z nakazanim prepričanjem o samoumevnosti najine medsebojne pri-

padnosti. Pa tudi sam sem enako občutil, in to je bilo zabavno na prav nenavaden način.

»Tista avša pa vas je le spet zmedla!« me je med hehetanjem rahlo podražila. Vendar je prišlo iz nje toliko razumevanja in hkrati še neprikritega odklanjanja ob besedi 'avša', da mi je razmišljanje celo za hip zastalo.

»Precej veste,« sem pripomnil po kratkem molku med pogledovanjem vanjo z dokajšnjo radovednostjo. »So vam vse povedali?«

»Meni že morajo.« Še naprej se je smehljala s skrivnostnim nasmehom, ki ga nisem povsem razumel zaradi nepoznavanja ozadja ali nekaj takega; tako sem ugibal v prepletu raznih pomislekov.

»Ste poročeni?« mi je ušlo iz ust.

Narahlo je odkimala. »Bila sem. Na žalost ga ni več.« Med živahnimi pogledi se mi je za trenutek razkrila njena notranja bolečina. »Mojega moža, mislim.«

»Da, da, seveda.« Pomišljal sem nad svojo prenagljeno radovednostjo.

»Pravzaprav so ga ubili. On je bil eden od zaupnih nadzornikov energetskega polja. Prav ob preboju Ostrinov je bil skupaj s posadko v prostorih za 73. vrati. Padel je v boju z Ostrini.«

»Ou!« sem zategnil vidno presenečen, Honaja pa je nadaljevala: »On je postavil to šifrirno zaščito, ki nam zdaj dela težave.«

»On? Huh!« To je bilo pa še večje presenečenje. Vsaj zame. »Torej je...« sem zastal sredi stavka. Nekaj pomislekov mi je spodbudilo domišljijo. »Torej me je on vpletel v to zadevo?« sem na koncu vprašal in se po premolku, tudi ona je ostala tiho, zagledal v Honajo, ki mi je prikimala v odgovor.

»In izbral je mene?«

»Da. Zelo dobro vas je poznal!«

»Kako - poznal? Od kod?«

»Spremljal vas je.«

»Spremljal? Huh!« Po globokem vdihu sem zastal s polnimi pljuči.

»Saj ni bilo moteče. Prav gotovo vas ni z ničimer prizadel, vsaj hote ne. Tudi dovoljeno ni. On pa vam še posebej ne bi naredil nič žalega.« Honaja me je gledala s toplo naklonjenostjo. »Še celo navezal se je na vas. Zelo močno. Veliko ste mu pomenili. Pravzaprav ste mu bili zelo drag prijatelj.« Honaja se je še sama vznemirila. »Ni bil vaš biološki klon, pa tudi vi niste njegov, če ste morda pomislili na to možnost. In tudi skozi čas se ne znamo sprehajati. Nič iz prihodnosti ali preteklosti ni tu prisotno.« Honaja se je oprijela moje roke s čutno intimnostjo. »Vsi Čutini smo dovolj prijateljsko navezani na Zemljane, zato je vaše sodelovanje z nami v tej zadevi za nas precej samoumevno. Ostrinom nič ne pomenite, mirno bi vas žrtvovali, ker ste zanje le bitja na določeni primitivni razvojni stopnji, preveč nizko na evolucijski spirali, da bi vas resno upoštevali. Mi pa razmišljamo povsem drugače, in prav tu je tudi zametek spora med nami in Ostrini. Do vas gojimo zelo naklonjena čustva.«

»To mi je všeč,« sem odvrnil še sam pod vplivom njene humorne igrivosti. V njenih pogledih vame sem občutil precej čustvene naklonjenosti, in to celo globlje, ne zgolj spoštljive, ampak enake moji ob pogledu nanjo. Da, nisem se mogel motiti. Pa saj tudi ni kaj dosti skrivala teh svojih nagnjenj do mene, ki so morala biti več kot le zgolj rahlo naklonjena čustva. Precej več, če se nisem motil. Pa tudi moja čustva so ob tem postajala še močnejša.

»Pridi, greva plesat,« me je povabila s ponujeno roko. Dobročut ob meni je bil v živahnem pogovoru z Ostrinom od sosednje mize, pogledal sem še ostale, pa so se tudi ti pomenkovali med sabo, brez kakršnega koli zanimanja za Honajo ali zame. Prav, sem si mislil in počasi vstal ter stopil ob Honaji do plesišča. Še vedno nisem vedel kaj dosti o teh Čutinih, nejeverno sem se nakremžil med rahlim zmajevanjem z glavo, pravzaprav so se res sproti razkrivali, vendar so se mi zdeli po vsem skupaj še bolj nenavadni, če že ne skrivnostni, kot ob prvem srečanju. Kljub vsemu se mi nekateri pogledi niso povsem ujemali, vsaj po občutku sodeč ne, ker je bila tudi razlaga o spremljanju

mojega življenja, kar naj bi izvajal njen mož, že sama po sebi dovolj nenavadna. Niti vsaj malo bolj določene predstave o takem početju si nisem mogel ustvariti, Honaja pa se je obnašala do mene, kot da bi bil jaz . . . oziroma, kot da sem . . . pravkar porojena primerjava se mi nikakor ni hotela zaokrožiti v zaključno ugotovitev. Nato sem se moral sam zase nasmehnuti. Na trenutke se je res odzivala, kot da vidi v meni svojega moža. Presneto, da so se mi porajali taki vtisi. Sicer mi je lepo razložila, da ne gre za sprehajanje skozi čas, tega naj tudi oni ne bi bili sposobni početi, in jaz naj ne bi bil niti biološki klon njenega moža. Toda kaj je potem v ozadju? Na kakšni podlagi vse to sploh poteka?

Honaja je obstala pred plesiščem. »Greva tjale,« mi je dejala med namigom na malo manj nagnetene plesalce, kamor sem jo nato odpeljal mimo plešočih parov prek osrednjega dela plesišča.

Ob prepuščanju plesnemu ritmu, ko sva se prižela v objemu, z njenimi rokami okrog mojega vratu in z mojimi ovitimi okrog njenih ledij, sem ji zašepetal na uho: »Prijetno vzdušje je tukaj.« Vsa je bila moja. Z vsem svojim bitjem in s svojim čutnim predajanjem se je vse bolj vraščala vame. Pa vendar sem zaznal še nekakšen zadržan vzdih, ob katerem so se mi med misli vrteli namišljeni prikazi njenega plesa s tistim njenim možem. Rada ga je morala imeti. Toda tudi mene mora imeti rada, in to prav zdaj, to sem dobro čutil. Vsak gib njenih rok, mehko ovitih okoli mojega vratu, mi je to govoril. Tedaj me je narahlo stresla. »Glej, kličejo naju. Verjetno boš moral že iti.«

Ozrl sem se v smeri njenega pogleda. Čutini so mi prikrito, z rahlimi gibi, kazali na odhod in da naj čim bolj neopazno zapustim te prostore.

Stisnil sem Honajo v rahlo močnejšem objemu, si z njo izmenjal še nekaj prijetno zgovornih pogledov ter se po rahlem stisku rok in zadržanem prepletu najinih prstov podal s plesišča, najprej do naše skupine, ob kateri sem se ustavil, izmenjal nekaj povsem nepomembnih besed, bolj zaradi vzbujanja vtisa sproščenega vzdušja, nakar sem se podal za ostalimi, ki so se že drug

za drugim v kratkih časovnih razmikih po dva ali trije odpravljali k izhodu in potem po poti skozi okrasno grmičevje do sosednje zgradbe s številnimi skupinami Čutinov in Ostrinov v pritličnih prostorih. Tam se je naša skupina kar hitro zbirala in se nato po kratkem sprejetju navodil usmerjala proti poligonu, od koder naj bi takoj nadaljevali pot. Spet v majhnih skupinah in v časovnih presledkih. Ostali smo se razmaknili na medsebojno vidno razdaljo ter se po komaj opaznih namigih sprehodili proti našemu letalu. Toda še preden je prišla vrsta name (že sem se spogledoval v pričakovanju namiga na moj odhod), je prihitel Čutin iz naše skupine in se v mimohodu komaj opazno zadržal s kratkim sporočilom ob posameznih Čutinih naše enote: »Šest omizij Ostrinov je takoj po našem odhodu zapustilo svoja mesta. Pravkar pa sem dobil sporočilo, da živahno tekajo k svojim zasledovalnim letalom. Nekaj slutijo, čeprav ne poznajo pravega pomena našega leta na Zemljo. Zato naj bi se mi ne pogovarjali o tej temi, tudi med sabo ne.« Čutin se je ob tem povsem zresnjeno zazrl vame ter se po mojem nakazanem strinjanju s pritrdilnim »v redu« podal naprej do sosednje trojice iz naše enote.

Z nič kaj prijetnimi občutki ob zaostritvi našega položaja sem se nagnil k svojemu sosеду: »Kaj pa to pravzaprav pomeni?«
»Da nas bodo zasledovali,« mi je ta odvrnil v pojasnilo. »In verjetno tudi vas, morda vas še posebej, tako se mi vse skupaj pač dozdeva. Vsekakor pa si bodo želeli izboriti to bližnje spremljanje za čim natančnejše predvidevanje. Da, predvsem to, kot vse kaže. In razkriti vso zadevo v celoti ter nenadno ukrepati. Vaša prisotnost jih, kot vse kaže, že vse bolj vznemirja.«

Narahlo sem se nasmehnil: »Manjkajočih podrobnosti že ne bodo uspeli sami sestaviti. O tem sem prepričan. Saj jih tudi vi niste, ne sami in ne skupaj z mano. Moja avšasta prijateljica se je tistega večera preprosto sproščala, brez logike v obnašanju. Oziroma, kadar koli je zgubila nit dogajanja, je improvizirala z igralskim nastopom. Po moje še sama ni vedela, iz kakšnega nagiba izvira njen posamezni čustveni izliv. In kolikor sem se

uspel doslej spomniti, so bila tisti večer tudi moja čustva skoraj tako zmešana kot vse takratno dogajanje.« Potem se mi je vsilila še primerjava med Ostrini in Čutini, pa glede njihovih sposobnosti nisem mogel narediti nobenega bolj določenega sklepa.

»Se pa Ostrini precej samozavestno vedejo do vas,« sem dejal.

»Hja! Kaj samozavestno! Naduto! Najprimernejša beseda za njihov značaj je nadutost.« Toda tudi Čutin se je pri tem vzravnal v malo bolj vzvišeno pozo ter z rahlo odsotnim pogledom nadaljeval razmišljanje: »No, ja, morda je za nas tukaj ta njihova nadutost celo zaželena. Prav dobrodošla nam je. Vsaj po moje, kajti če ne bi zaradi nadutosti verjeli v svoje prednosti pri predvidevanju dogajanja, bi nas že napadli.«

»Z orožjem?« sem vprašal.

»Da, tudi z orožjem.« Čutin je pri tem gledal bolj predse z odmaknjeno odsotnim pogledom, a se je vseeno rahlo zdrzil ob mojem vztrajnem strmenju vanj.

»Torej je varnost tega poleta vendarle malo bolj pogojna?« sem počasi pripomnil s poudarkom na vprašljivosti pojma pogojnosti.

»No, ni čisto tako. Tudi mi znamo predvideti njihove namere in, kot ste že lahko spoznali, se v takih manjših spopadih kar lepo kosamo z njimi, kajne? In tudi v spopadu vseh oboroženih sil bi po našem mnenju imeli mi nekaj več možnosti kakor oni.«

Seveda pa mi dejstvo, da je moje življenje odvisno od tega, kako bodo oni med sabo predvideli dejanja drug drugega, ni bilo najbolj všeč, vendar mu tega nisem omenil, ker najbrž ne bi bilo primerno.

Tedaj nas je brez prikrivanja in z odločnimi zamahi rok pozval Čutin, ki je pravkar pritekel. »Gremo! Z vso naglico do asteroidnega pasu!« nam je zaklical ter se po zamahu roke v smeri našega letala pognal v tek, mi pa za njim v sproti izoblikovani razpotegnjeni koloni. Toda po nekaj sto metrih nam je, na moje presenečenje, priletelo naproti naše letalo, obstalo nad nami ter nas, vsaj kot je bilo videti, enega za drugim kar posesavalo vase, tako da sem potem tudi jaz lahko spravil iz sebe samo

malo presenečeni 'huh', ko me je povleklo navpično navzgor. Hitro sem stekel do svojega sedeža in se zazrl skozi veliko sprednjo šipo.

»To je šlo pa hitro, kajne?« sem ob pogledu na povsem neprizadete bližnje Čutine navrgel Dobročutu, ki mi je z rahlo zategnjenimi ustnicami dejal: »Mudi se. Vsaj do asteroidnega pasu moramo priti pred njimi, potem pa se bo verjetno treba malo bolj resno pogovoriti o tem zasledovanju.« Tedaj smo po dvigu s silovitim pospeškom zleteli v ostrem loku proti izhodnemu koridorju in se pognali z vso močjo motorjev v smer meni že dobro znanega asteroidnega pasu.

Skozi veliko okno sem med tem spremljal v ospredju še dve naši letali in v hologramskem prikazovalniku prikaz naše neposredne bližine. Nikjer ni bilo zasledovalnih letal. Ali pač. Da, šest letal Ostrinov sem lahko zaznal na vidni razdalji, zajeti v holijevem prikazu.

Skušal sem oceniti hitrost in morebitno dohitevanje zasledovalcev, pa zaradi prevelike izenačenosti nisem mogel presoditi. Namignil sem Dobročutu, naj pogleda v hologram: »Ali nas lahko prehitijo?«

V odgovor je zmignil z rameni: »Najbrž načrtujejo nekaj drugega. Marsikaj je možno.« Dobročut se je zamislil. »Na globalni ravni, po vseh planetih, tako naravnih kot umetnih, poteka nekakšno merjenje moči. Na vsakem koraku se vzpostavlja ravnovesje, in to z vse več brutalne sile. Kjer koli, ne glede na razlog, je že samo zbiranje kakršnih koli sil, vojaških, energetskih ali intelektualnih, dovolj močan razlog za enako delovanje nasprotnih strani. In prav to je zdaj tisto, kar vnaša zmedo. Zasledovanje Ostrinov je v tej luči povsem normalno obnašanje ali, bolje rečeno, lahko bi bilo povsem normalno, kot je povsod, kjer je nikogaršnji prostor, doslej namenjen prostemu prehodu obeh strani. To zasledovanje bi prav lahko izviralo iz enakega razloga kot vsa tovrstna dogajanja, kajne?« Dobročut se je z nasmehom zazrl v vame, ki si tako na hitro nikakor nisem mogel vzpostaviti nobenih bolj določenih predstav.

»Lahko pa so v tem času že tudi kaj razvozlali. Tudi to je možno, kajne?« Dobročut se je nasmehnil v priznanju, da kljub vsej svoji bistrournosti ni kos temu vprašanju ter nadaljeval:

»Toda kot ste videli, je asteroidni pas posejan tako z našimi kot z njihovimi asteroidi. In kar dobršen del so to vesoljske postaje, kljub vsej svoji prepričljivo asteroidni zunanosti. Tam bomo šele videli, kak pomen pravzaprav ti Ostrini dajejo naši skupini in vaši prisotnosti med nami.«

»In po čem boste to spoznali?« sem vprašal.

»O tem lahko za sedaj samo ugibam. Najbrž bo vse odvisno od obsega in intenzivnosti udeležbe njihovih sil na asteroidnem pasu z namenom zaustavitve našega leta, če že ne našega uničenja. In kot verjetno domnevate, je tu zbranih kar precej sil.«

»Ali bi lahko bili tisti naši spopadi z njihovimi silami na poti od Zemlje zgolj zaradi sprotnega dokazovanja ob stalnem medsebojnem merjenju moči?«

»Da, seveda, ker so zaradi velikih prerazporeditev in močnega osredotočenja vojaških sil v tem delu vesolja tudi ob manjših spopadih takoj na kupu vse oborožene sile iz okolice.«

»Huh. Po vsem, kar nam je uspelo preživeti, si prav gotovo ne želim več podobnega dirkanja nazaj grede, in to kljub zaupanju v vaše obvladovanje tehnike z natančnim računalniškim vodenjem. Po vaših besedah pa nam sledi . . .« Zastal sem v razmišljanju, Dobročut pa je zmignil z obrvmi, nato še z glavo, in s počasnim gibom roke ter z razprtimi dlanmi nakazal svoje prepričanje o nujnem sprejemanju nastalih dejstev, nato pa me je ocenjujoče preletel s pogledom: »Morda pa se je po tistem novem razporejanju sil vse skupaj ponovno umirilo, to je prav možno.«

Hja, seveda, le da jaz nisem bil nič kaj ravnodušen ob njegovem razmišljanju o verjetnem tveganju našega leta mimo strelnih gnezd z asteroidno zunanostjo.

VIII. poglavje

Ob prihodu v asteroidni pas so se nam zasledovalna letala približala na vzporedno spremljanje, takoj zatem pa so v ostrih lokih zaokrožila okoli prvih asteroidov, ki so to bili videti po svoji zunanosti. In tudi sami smo storili enako, tako da se nam je po letu mimo prve masivne gmote letalo zavrtelo okoli vzdolžne osi in se nam je ravna črta leta do asteroidnega pasu spremenila v zbito vijačnico z vse bolj vozlasto obliko, asteroid pa se je pred Ostrini razprl kakor avtomatski dežnik z več kilometrskim premerom ter nas prisilil v oster zavoj, ki nam ga je še uspelo zvoziti. Zatem pa so se začeli razpirati še naslednji asteroidi, tako da je že kazalo, da bomo zajeti znotraj orjaške lupine, ko smo dobili pozivni znak iz nenadoma priletelega asteroida, s katerim smo si v trenutku izmenjali šifrirne svetlobne impulze. Da, eden naših nam je priskočil na pomoč. Prenesel nas bo skozi lupine, nam je sporočil. Takoj smo se usmerili k njemu in v kratkem loku zavili proti nakazanemu vhodu ter nato skozi še vedno dvigajoče se zapore proti več sto metrov dolgi pristajalni stezi, prek katere so se napenjali loki stometrskega svoda. Pogledal sem Dobročuta: »Kako pa se mislimo prebiti?«

»Najbrž je lupina pretanka za tako velik asteroid,« je pojasnil Čutin med opazovanjem hologramskega prikaza naleta našega asteroida iz notranje strani v lupinasti ovoj naše nenadoma nastale kletke.

Samodejno sem se oprijel držaja svojega sedeža. Kaj pa lahko pomeni tako trčenje? Še asteroid se lahko razleti. Ali Čutini res vedo, kaj delajo? »Torej bomo trčili,« sem dejal.

Tudi Dobročut je vznemirjeno pogledoval zdaj skozi veliko čelno okno, zdaj spet v hologramski prikaz računalniške simulacije trenutnega položaja. »Ne bodo nas spustili skozi!« je dejal.

V hologramskem prikazu sem opazoval naše bližanje lupini, vse dokler se ni zalesketalo ob stičišču orjaških mas in se je stresel ves asteroid skozi vso svojo notranjost, da smo še skozi okno lahko videli drhtenje sten in upogibanje orjaških lokov nad pristajalnim hangarjem, v katerega smo se umaknili. Toda po silovitem upogibu so se stropni loki ponovno zravnali. Takoj so se vsi pogledi usmerili v tridimenzionalni prikaz računalniške simulacije položaja. Asteroid se je vse bolj in bolj pogrezal v vdajajočo se lupino ter drobil in potiskal predse odletele kose. Vse je kazalo na uspešen preboj, tudi posadka se je začela vse bolj živahno odzivati. Prebili smo se.

»Asteroid nas bo prenesel še del poti. Ostanite v pripravljenosti!« se je skozi vse glasnejše vzklike zarezal kapitanov glas.

Spet smo se vsi ozrli v hologram, kjer se nam je kazal let našega asteroida skozi manjše zaporne pregrade Ostrinov, verjetno uspešne pri ustavljanju manjših plovil, za asteroide, kot je bil naš, pa premajhne. Vse je tudi kazalo na bolj rutinsko delovanje Ostrinov, bolj v smislu stalnega merjenja moči s Čutini kot zaradi pomena naše misije. Toda po ponovnem zajetju s tistim njihovim sprožljivim odpiranjem dežnikov v zaporne lupine je pri našem poskusu preboja lupine nastal povsem spremenjen položaj. Lupina se nikakor ni hotela zdrobiti niti je nismo uspeli razklati. Kot padalsko krilo, poveznjeno na glavo pravkar pristalega padalca, je obvisela na našem asteroidu ter nam onemogočila let. Opozoril nas je alarmni pisk. Nevarnost se nam je

kazala skozi hologramski prikaz v velikem številu majhnih premikajočih se pikic, iz katerih smo takoj lahko razbrali plovila za spust posameznih skupinic. Pokazala pa so se tudi večja, z močnejšo oborožitvijo. Ves prostor, vse okoli našega asteroida, se je napolnil z njihovim živim premikanjem. Prava invazija.

»Vsi na bojne položaje!« je rezko ukazal kapitan. »Zajeti smo v prožno lupino, ki sedaj zakriva vpogled našim zunanjim silam za hitro posredovanje. Vsaj nekaj časa se bomo morali boriti z lastnimi močmi. Iz prikaza v holiju že lahko razberemo spuščanje na površino našega asteroida in prve spopade napadalcev z roboti posadke našega asteroida.«

»Približaj spopade!« je kapitan ukazal računalniškemu prikazovalniku. Pokazala se nam je površina asteroida s tako silovito razvnetim bojnim metežem med roboti obeh strani, da so me zajeli tesnobni občutki ob gledanju teh neizprosnih dvobojev med stroji s človeško zunanostjo. Izstrelki vseh vrst, od kovinskih do bliskajočih energetskih so razsvetljevali ves prostor do pravega ognjemeta, le da so tu letele po zraku še kovinske roke, noge, glave in deli trupa. Toda čeprav so te eksplozije dovolj razkrivale kovinsko sestavo robotov, je bil dovršen del njihovega telesa videti presneto podoben živemu, človeškemu. Najbrž so bili iz neke plastike, morda celo iz živih, v laboratorijih vzrejenih mišic in kože. Vse je bilo v gibanju, tudi moje misli, skupaj z občutki, ki so se mi ob nenadnem preboju napadalcev skozi obrambne črte povzpeli prav do grla. Pa ne le človeška zunanost teh robotov in neizprosnost medsebojno uničevanje, ampak tudi prisotnost mogočnega razuma s trdno odločenostjo je bilo zaznati v hitrih prehajanjih iz kaotičnega v urejeno premikanje, tako na eni kot na drugi strani. In ko so napadalne diverzantske skupine robotov prebile obrambno črto posadke asteroida, so naši roboti takoj vzpostavili naslednjo obrambno črto. In spet je sledil preboj napadalcev, kar sem zaznal kot trdo napredovanje celotne civilizacije Ostrinov. Še moj Dobročut, ki je dotlej z mirno zavzetostjo opazoval tako dvoboje robotov kot posamezna

napredovanja nasprotnih sil na posameznih odsekih, se je ob tem vse hitrejšem umikanju posadke našega asteroida začel čedalje bolj nelagodno presedati in ozirati zdaj v hologramske prikaze, zdaj v vame. Tedaj pa je nenadoma tako silovito dvignilo in zasukalo naše letalo, da me je vrglo v zrak ter takoj zatem nazaj na sedež in spet skoraj z njega, Čutine, stoječe ob holijevem prikazovalniku, pa je kar pometlo po tleh. Eksplozija je prebila našo steno. Vse se je zgodilo v hipu, in še preden se mi je pogled ustavil na kotalečih se Čutinih, sem s koticami očesa zaznal iz smeri velikega čelnega okna močne svetlobne bliske ter takoj zatem še majhna plovila z odprtim ognjem v nas, ki pa so se že naslednji hip razletela od zadetkov naših topov. Še pred sestrelitvijo zadnjega iz napadalne trojice pa nas je že napadla nova skupina plovil, neprimerno večja, številčnejša, in tudi različna, za posebne namene. Ena so udarjala s svojimi topovi po naši vesoljski ladji in ji z izstrelki prebijala trup, medtem ko so se druga po hitrem letu mimo nas takoj prikazala zadaj ter med upočasnitvijo spuščala na tla skupine robotov, nakar so se takoj obrnila v napad z raketnimi izstrelki, dovolj močnimi za preboj ladijskega trupa. Toda Čutinom jih je na koncu le uspelo stolči drugega za drugim. Vsa letala so sproti stolkli. Spuščeni roboti pa so si med tem že poiskali zatočišča za orjaškimi stebri ter se, razdeljeni v več skupin, poganjali v razne smeri.

Zazrl sem se v postavljanje zapore na mestu razbitih vrat našega pristajališča, kar pa bi morali storiti že prej, ker so nas Ostrini ponovno presenetili s svojo hitrostjo in prebojem do naših graditeljev zapore ter z napadom nanje. Naš izhod je bil blokiran. Vprašujoče sem se ozrl v kapitana, ki ga je ob zavzetem motrenju te robotske skupine inženircev verjetno prav to spoznanje dvignilo s sedeža. Dvignil je roko. Vsi smo utihnili.

»Tu ne bomo zdržali,« je dal kratko oceno. »Umakniti se moramo v notranjost asteroida. In to takoj, ker se je ena skupina robotov že prebila do naših zadnjih izhodnih vrat. Vzemite orožje

z močnejšimi energetskimi naboji za zadrževanje robotov na hodnikih!»

Nato je stopil k steni z graviranimi reliefnimi podobami zgodovinskih motivov, najbrž zemeljskih, s srednjeveškimi vitezi v oklepih, z rimskimi legijami, z junaki iz starogrške in izraelske mitologije, npr. mladenič v zamahu s starodavno pračo za meta-
nje kamnov in v ozadju neka orjaška postava. Vsaj asociacijo na ta motiv je vzbujal relief, čeprav so vse črte in vrezi zadostovali le za rahel vtis, sicer pa niso bili dovolj razločni za jasno predstavo. Toda ob malo natančnejšem opazovanju je motiv le postal dovolj razpoznaven.

»Naše zunanje sile nas spremljajo v stalni pripravljenosti na poseg, tudi z orožjem, v primeru potrebe. In zdaj je nastal tak položaj. Kmalu bodo odkrili naše zajetje, toda tudi Ostrini se tega zavedajo. Zato sedaj tako hitijo. Vse so pripravili za bliskovit napad po sklenitvi vseh delov lupine v orjaško jajčasto kletko s prožno raztegljivimi stenami. Najprej na naš asteroid, potem na ladjo in zdaj že naravnost na nas, na vsakega posameznika. Ali pa vsaj nanj...« Kapitan se je ozrl vame, pogledi vse posadke so obviseli na meni, ter nadaljeval: »Zato bomo ob izpadu iz letala še posebej pazili nanj. Tudi robotske skupine okoli njega bodo okrepljene. Iz vsega obnašanja Ostrinov v zadnjem času pa ne moremo predvideti, ali ga nameravajo zajeti živega zaradi suma o njegovi nujni prisotnosti na vhodu v energetska polja ali pa imajo že tudi povelje za njegovo uničenje v primeru neuspele ugrabitve.«

Nastal je trenutek tišine. Še vedno so vsi zrlji vame in v moje komaj vidno odkimavanje z občasnim požiranjem povečane slin v grlu. To je bilo sedaj nekaj povsem drugega od zagotovljene mirne poti, čeprav sem si pri svoji oceni varnosti že na začetku vzel dokaj pridržka. Po tem, kar sem iz vsega skupaj lahko dojel, bi bila za Ostrine še najbolj smotrna moja izločitev iz dogajanja. Ob tem pomisleku pa mi je zastal pretok misli še močnejše kot ob kapitanovih besedah.

»Nekaterim njihovim robotom je verjetno uspel preboj v naše

ozadje, prav možno, da celo do hodnikov, po katerih se nameravamo umakniti v notranjost. Toda število naših bojnih robotov za spopad z njimi je prav gotovo večje. Še kakšno vprašanje?» Kapitan je s pogledom preletel posadko pred sabo, še enkrat pogledal vame, ki sem ga ves čas molče poslušal, ter nam nato ukazal, naj se oborožimo in pripravimo za izpad. Takoj je nastal pravi vrvež ob steni za dvig orožja, zatem pa še pred izhodom, v ozadju ladje pa se je izoblikovala kolona s po tremi roboti v vrsti in s po dvema za zaščito na vsaki strani. Na začelju in na koncu kolone smo postavili še dodatno okrepitev z roboti. Tedaj je začela utripati rdeča lučka v ospredju in stena pred njimi se je odprla na zgornjem delu ter se po spustu do tal razprla v izhodni most. Stekli smo čezenj, najprej roboti, za njimi pa še ostali, ter se v teku in med stalnim oziranjem po okoliških stenah usmerili v hodnik proti notranjim prostorom.

Toda roboti Ostrinov so morali biti nekje v bližini. Vsak gib Čutinov je kazal na pričakovanje napada. In tudi sam sem čutil povsem enako med stiskanjem laserske puške v stalni pripravljenosti na takojšnji strel. Vsi smo prežali. Po tako obsežno zastavljenem napadu nam že ne bi pustili prostega pobega v notranjost asteroida. Tega že ne. Nikakor. Druga za drugo so se mi misli vrtele okoli te ugotovitve in le ena, namreč da bo preboj hudirjeva zadeva, je vodila k nadaljevanju.

Po slabih sto metrih se je naš, nekaj nad deset metrov širok in prav toliko visok hodnik s številnimi izhodi v obeh zgornjih nadstropjih in pritličju nenadoma razširil v stometrski prostor z več izhodi, nekaterimi tudi večjimi, z dvajsetmetrskimi krožnimi loki in s skoraj enako sredinsko višino. Prav na našem nasprotnem koncu je bil največji, s skoraj podvojenim premerom. »Tja!« se je glasil poziv našega poveljnika, po katerem je sledilo še povelje robotom, naj vzpostavijo zaščitni kordon do izhodnega tunela, in tja so se takoj zagnali. Toda tik pred končno vzpostavitvijo kordona do našega izhodnega oboka, proti kateremu smo se pomikali, je iz sosednjih vhodov zletelo

vsaj sto robotov ter se med sprotnim streljanjem v naše robote pognalo z vsemi silami v razbijanje njihovih vrst.

»Teci!« je zavpil poveljnik. Pričakovani preboj se je začel in vprašanje je bilo le še dejansko razmerje sil. Naši roboti iz ozadja so tekli na pomoč napadeni enoti v ospredju in še zadnji hip udarili napadalcem v bok. Samo malo močnejši protinapad bi zadostoval za zavrnitev napada, pripravljeno pa smo imeli še rezervno skupino robotov. Toda prav pred njihovo vključitvijo v spopad so dobili okrepitve tudi napadalci Ostrinov. Kar druga v drugo so se pogrezale vse okrepitve, zdaj z ene, zdaj z druge strani. Tedaj so roboti Ostrinov udarili še po sredini te orjaške hale, in to naravnost v našo kolono, v naše zaščitno spremstvo ob straneh, v naše robote, ki so se v štirih strnjjenih vrstah, drug ob drugem, z laserskimi puškami usmerjenimi proti napadalcem, takoj spopadli z njimi. Toda njihova prva vrsta je bila takoj prebita. Skoraj enako tudi druga, napadalci so šli skozi brez izgubljanja časa. Tretja vrsta pa je napadalce vsaj upočasnila, in delno tudi ustavljala. Četrta se je še upirala. S skrajnim naporom svojih mišic sem vzdrževal hitrost bežeče kolone Čutinov. In le nekaj metrov stran sem lahko videl, kako se je eden od ostrinovskih robotov prebil skozi našo zaščito ter se že zagnal proti najbližjemu Čutinu, ko se mu je naš robot zaletel v bok s tako silo, da sta se v naslednjem trenutku skupaj zavalila po tleh med udarjanjem kovinskih rok ob prav tako kovinski oklep nasprotnika. Priskočil je še eden od Čutinov in s strelom energetskega naboja odbil napadajočemu robotu glavo ter tako sprostil našega robota, da se je lahko pognal takoj nazaj v boj. Ponovno sem se ozrl naprej v smeri našega izhoda, v zaščitni kordon in žvenketajoče spopade robotov. Železna telesa so udarjala drugo ob drugega, roboti so se dvigali v zrak in metali v nasprotnike, malo stran sta se po dva ruvala na tleh, nekaj naprej se mi je spet kazal preboj manjše skupine robotov skozi vrste naših branilcev in vse do Čutinov, ki so takoj udarili po njih s svojimi laserskimi puškami. Enega robota so takoj uničili, še drugega poškodovali, tretjemu pa je uspelo ujeti enega

od Čutinov okrog pasu, ga dvigniti, visoko, že kar na ramena, ter se s svojo žrtvijo v orjaškem skoku pognati nazaj prek bojujočih se dvojic v zaledje lastne strani.

»Ugrabljajo!« je vzkliknil Dobročut.

»Zakaj pa?« mi je ušlo.

Toda Dobročut je v odgovor le neodločno odkimal. »Hja, zakaj. Morda želijo zvedeti kaj več o naši misiji.«

»Aja. To bi pomenilo, da bomo morda preživelii?«

»Toda preden jim bo uspelo uničiti naše robote, bo še minilo nekaj časa.«

Spet so me obšli tisti nič kaj prijetni pomisleki. Čutini me ne morejo prepustiti Ostrinom kar tako. In me tudi ne bodo. Še oni bi me verjetno raje videli mrtvega kot živega v rokah Ostrinov. Presneto zaguljeno. Vprašanje je, ali jim sploh ostaja kaj drugega kot taka opredelitev do mojega obstoja. To bi šele bilo nevarno. Na koncu sploh ne bom vedel koga naj se bojim.

Pogled mi je pritegnila gneča, nejasno prerivanje v ospredju. Tik pred obokom našega izhoda se je vse skupaj sprevrglo v nepregleden vrvež. Vsa kolona se nam je ustavljala. Potem smo zaslišali vzklike, da so nam roboti Ostrinov prebili kolono tik ob hodniku, skozi katerega smo se nameravali umakniti.

»Zaščitni oddelki robotov iz zaledja takoj na čelno stran!« je poveljeval naš kapitan.

Z Dobročutom sva se spogledala. Bo zadnji del naše kolone ostal nezaščiten? Nam pa mora res slabo kazati, če nam ne ostane nič drugega.

»V ozadju kolone poskrbita za lastno zaščito!« se je glasilo naslednje povelje.

Pogledal sem Dobročuta. »Ali se bomo sami spopadali z roboti?« sem vprašal.

»Da. Nisem računal na tako hitro zaostritev,« je odvrnil z resno zategnjenimi ustnicami. »Pa še tako ostro.« Nato se je nagnil k meni: »Čeprav vas po mojem mnenju ne nameravajo ubiti, bo vseeno bolje, da se pomaknete proti sredini. Boj prepustite nam. V naši enoti smo dobro usposobljeni zanj.«

»Naše bojne ladje so že prebile stene naše lupinaste kletke,« nas je kot val prešlo sporočilo iz začelja. »Pomoč prihaja. Pristajalna letala so že usmerjena na naš asteroid. Vzdržite!« Toda živahni vzpon upanja se še ni niti polegel, ko je udaril v nas še močnejši val sovražnih robotov, in to tako spredaj kot tudi v bok naše kolone, z vseh strani hkrati. Vrste naših robotov, tudi zadnje iz zaščitnega kordona, so izginjale pod napredujočimi roboti Ostrinov. V protinapad so se vrgli tudi prvi Čutini. Zdaj so še sami sprejeli boj od blizu s sovražnimi roboti brez zaščitne pregrade naših robotov. Neverjetno pogumno, in tudi uspešno. S svojimi laserskimi puškami s posebno cevjo za energetske naboje so jih lahko uničevali. Dovolj močni so bili ti njihovi energetski naboji, da so odbijali robotom glave, roke, noge in jim razstreljevali trupe. Vedno več njihovih robotov je bilo kar na hitro spremenjenih v kose železja. Toda videti je bilo, kot da se to njihovem številu nikakor ne pozna. Celo prav nasprotno, bilo jih je zmeraj več, in tudi stiskali so nas v vse bolj zategnjen obroč. Gledal sem zdaj vanje, zdaj spet v pogumno izpostavljanje Čutinov pri teh spopadih. Izredno drzni in tudi izjemno spretni so bili ti Čutini. Toda tedaj sem zastal ob nenadnem spoznanju, ki se mi je zaradi številnih eksplozij in letečih delov razbitih robotov izmaknilo prvotni zaznavi. Res, da so nas roboti potiskali v vse ožji krog, toda Čutinov niso ubijali. Samo pomikali so se naprej in se izmikali strelom ter, to me je presenečalo, s svojimi jeklenimi rokami posamezne Čutine samo zajemali v jeklen objem. Lahko bi jih zdrobili, a jih niso. Bolj in bolj pa je postajala očitna nemoč našega odpora, ki bi ga lahko vsak hip zlomili. Tudi posamezni Čutini so to sprevideli in se začeli umikati, medtem ko so njihovi tovariši še vedno prav besno streljali. Vendar so jih roboti vseeno uspevali vse pogosteje zajeti v svoje objeme, in to že kar množično. Tedaj nam je prešel skozi ušesa prediren pisk. Roboti so se ustavili. Nekaj deset metrov stran je obstalo prozorno plovilo, nekakšna plošča s presojno kupolo, in kazalo je, da so v njem Ostrini. Vsi smo se zazrli vanje.

»Gospodje Čutini,« smo zaslišali zvočno okrepljen glas. »S toliko besa se boriti z roboti je vendar nerazumno za našo civilizacijsko raven. Saj vas vendar ne želimo pobiti, sicer bi vas že. To ni naš namen. Le pogovoriti se želimo z vami.«

»Vojna med nami se še ni začela, ni bila napovedana. To, kar počnete, je proti vsem dogovorom med nami,« se je oglasil naš kapitan med stopanjem v ospredje. »Nobene pravice nas nimate napadati in tudi nobene možnosti prikrivanja tega napada. Naše sile že prihajajo na ta asteroid, zunaj pa so naše bojne ladje v popolni pripravljenosti. V nobenem primeru se ne boste izvlekli, ne glede, kaj naredite. Raje nam pustite prost izhod, dokler je še čas.«

»To ni problem. Res, da je nastalo kar nekaj odpadne kovine po vseh teh spopadih robotov, toda tega ste vajeni tako kot mi,« je mirno nadaljeval Ostrin na leteči polkrogli. »Pa tudi pogovora z nami ste vajeni, kajne?« To pa je bilo izrečeno že z rahlo ciničnim prizvokom, ob katerem se je naš kapitan vidno vznemiril. »Kaj želite?« je vprašal z odločnim glasom enakopravnega sogovornika, čeprav je bil, vsaj po moji presoji, že ujetnik, tako kot vsi ostali Čutini z mano v red.

»Z vsakim posameznikom se bomo posebej pogovorili, z vsakim od vas.«

»Nobenega izpraševanja posameznikov ne dovolim.«

»Glede dovoljenja so se že naši roboti dogovorili. In to dovolj nazorno, kajne?«

»S silo torej. Tega vam ne dovolim! To bo vojna!«

»Nadutost vam tu bolj malo zaleže. Robotom smo resda prepovedali streljati na vas, toda ne zaradi bojazni. To preprosto ni bilo potrebno. Kako bi ravnali v primeru močnejšega odpora, pa lahko le ugibamo.« Ostrin se je spet cinično zasmel: »Ali, bolje rečeno, ugibate.«

»Pobijete nas res lahko,« je trdo odvrnil kapitan, »toda možnosti nekaznovanega odhoda nimate. Enako kot ste vi obkolili našo posadko, so naše ladje obkolile ta asteroid, in

s tem tudi vas. Ne morete se jim izmakniti. In tudi skozi se ne morete izmuzniti. Če nas pobijete, boste tudi vi kmalu postali žrtve.«

»Prav, vaše opozorilo bomo upoštevali.« Ostrinov prizvok v glasu je še naprej ostal ciničen, le da je bilo v njem zaznati še neko mešanico nesramnosti in zadovoljstva med ukazovanjem robotom. »Čim bolj nežno odnesite te gospode Čutine. . . ali kako naj že temu rečem,« se je Ostrin pridušeno zasmel, po mojem mnenju s kar precej zlobe. »Nežno, kolikor je možno,« je nadaljeval, »nič več, kajne, gospodje Čutini? Kolikor si pač lahko privoščimo. Pogovora nam pa seveda ne morete odreči, to je najbrž že jasno. Vsaj upam.«

Čutini so se hitro spogledali. »Njega hočejo,« je dejal kapitan in namignil name. »Izprašali ga bodo.« Nato se je pomaknil do Dobročuta. »Razloži mu,« je dejal, »naj čim bolj zavlačuje. Res, da so nas Ostrini presenetili s svojo hitrostjo, toda tudi mi smo zmožni česa takega.«

Dobročut je zastal s srepo uprtim pogledom v tisto lebdečo prozorno kroglo ter se po krajšem opazovanju ponovno obrnil k meni: »Ne smete jim nasesti. Ne verjemite jim. Ko bodo želeli čim več izvleči iz vas, jim povejte vse, razen o zadnjih 74. vratih in o ponesrečenem poskusu prehoda skozi. Veliko napako smo naredili s prelaganjem predstavitve naše civilizacije. Toda zapomnite si eno. . .«

Tedaj ga je sredi besede prijel za laket ostrinovski robot s svojo jekleno roko ter ga z lahkoto, kot da nima opravka z nobeno težo ali močjo, porinil predse in ga odpeljal, bolje rečeno odvlekel, kot so okoliški roboti počeli z ostalimi Čutini in takoj zatem še z mano. Le da je robot mene po nekaj korakih potisnil stran iz kolone in proti tisti lebdeči polkrogli, ki se je medtem že spustila na tla, le dobrih dvajset metrov stran. Poskusil sem se še izviti iz jeklenega objema, a zaman. Sem pa med svojim obračanjem lahko videl, kako so iz prozorne kupole stopili trije Ostrini ter se po nekaj korakih ponovno ustavili. In prav prednje me je

na tla postavil robot ter me na ukaz srednjega Ostrina spustil iz svojega jeklenega prijema, v katerega sem bil vkljenen.

»Pozdravljeni!« me je smehljaje se nagovoril srednji Ostrin, »nikar se nas ne bojte. Mi vam nismo sovražni. Prav gotovo pa ne tako kot so vam natvezli tile gospodje Čutini.«

Z rahlim naklonom glave sem vrnil pozdrav ter nato privzdignil pogled, najprej k sredinskemu Ostrinu, potem pa še k njegovima sosedoma in ponovno nazaj k sredinskemu.

»Vi ste Zemljan?«

»Da.«

Ostrin se je nasmehnil. »Na strani Čutinov se bojujete?«

Ostal sem tiho. Nisem se mogel domisliti smiselnega odgovora. Ostrin je bil videti precej prijazen, brez ostrine v svojem glasu in tudi brez pričakovane nadutosti v nastopu. Nobene napadalnosti. Celo vzvišenosti, ki sem jo lahko zaznal med tistimi sprejemi, ni bilo na njem. Pravzaprav so me kar malo presenetili s to svojo prijaznostjo. Ali kar koli je že to bilo, kar se mi je kazalo pri tem nepričakovano prijaznem sprejemu.

Vrnil sem mu nasmeh.

»Pa ste prepričani, da glede tega niste v zmoti?« Ostrin se je nasmehnil s pokroviteljskim nasmehom, jaz pa sem kljub nastali nejasnosti oziroma prav zaradi nje še naprej ohranjal rahel nasmeh, zmignil z glavo in nato še z rameni, kot češ, kaj drugega pa naj bi bilo na mojem mestu sploh smiselno. In ko sem ga že nameraval vprašati, kaj bi lahko bilo na tem nenavadnega, nepričakovanega ali kaj takega, so nas zmotili nenaadni klici in takoj nato še neko premetavanje v koloni nasproti nas, iz katere se je uspelo iztrgati enemu od Čutinov; stekel je, se izmaknil stegnjeni roki naslednjega robota ter se pognal naravnost k nam, dokler se ni ustavil med tistimi tremi Ostrini in mano. »Pustite ga!« je dejal s privzdignjenim glasom ter, po moji bežni zaznavi, z nekam pretirano samozavestjo, s katero v tistih okoliščinah ni mogel ničesar doseči. Saj je bilo vse v rokah Ostrinov.

Ostrini so se spogledali med vzvišenim posmihanjem. »Saj mu nič nočemo. Poleg tega,« srednji Ostrin je pristopil k njemu, »pa je to vendar že tudi vam moralo postati jasno.«

»Ne v naše naveze z Zemljani ne v naše pogovore z njimi se nimate pravice vtikati. Doslej je vedno bilo tako. Eno temeljnih določil spoštovanja medsebojnih izvirnih posebnosti, tako vaših kot naših, ki ste se jih kljub vsej svoji nesramnosti doslej vseeno držali, boste prekršili. Tega vam ne bomo dopustili. Vojno izzivate.«

»O tem se ne bomo prepirali. Roboti, odstranite ga! Zdaj res ni čas za tovrstne razprave.«

Ostrin je stopil korak nazaj, z migom roke nakazal, naj Čutina odstranijo, ter počakal na izvršitev ukaza, ki se mu je Čutin hotel upirati, pa ga je robot kar hitro ujel za laket s svojimi jeklenimi prsti in ga odvedel. Tedaj pa nam je preparalo ušesa strahovito hreščanje, pokanje z nasprotne strani naše orjaške večstomske hale. Nekaj je trgalo steno po vsej dolžini, dokler ni zazijala ogromna odprtina, skozi katero smo zagledali pravo množico čutinovskih plovil, razna letala, za različne namene, precej podobne tistim ob napadu Ostrinov, vsaj na zunaj so imeli podobno tehniko. In ko se je zalesketalo po trupih teh plovil v ozadju, je to verjetno pomenilo še dodatno prisotnost bojnih letal Ostrinov, vendar se je glavnina tega spopada, vsaj po svetlikanju eksplozij sodeč, razširila v meni skrito ozadje. Plovila Čutinov, ki se jim je že uspelo prebiti v našo halo, pa so medtem začela spuščati nove oddelke svojih, torej naših, robotov. Toda takoj zatem so priletela noter še letala Ostrinov s svojimi okrepitvami robotov. In vsi ti so se takoj po pristanku spustili v medsebojni boj ob podpori svojih oboroženih letal in raznih letečih, samodejno vodenih laserskih topov.

»V takem metežu pa izgubiš glavo, ne glede, na kateri strani si,« sem izvrgel med pogledovanjem v Ostrina pred sabo, ker se je ta spopad zelo hitro širil v našo smer. Vsak čas nas je moral zajeti. Ostrin ni odvrnil ničesar. Kot da bi ga silovitost spopada presenečala. Še njegov izraz na obrazu je spominjal na odziv

našega kapitana ob nenadnem preboju Ostrinov. Torej je Čutinom res uspelo vrniti udarec. Drug drugega so sposobni presenetiti s temi nenadnimi in hitrimi vpadi, in to s tako osredotočenim napadom, da je bilo že kar neverjetno, kako so lahko prikrili poprejšnje zbiranje svojih sil. Pobudo pa so to pot, vsaj tako je vse kazalo, ponovno prevzeli Čutini. Toda ob vsem tem dogajanju sem moral pomišljati še na možne rezerve Ostrinov. Zazrl sem se v svoje sogovornike, ki so še vedno strmeli v tisti napredujoči napad Čutinov. Njihove enote jih niso mogle ustaviti. Ostrini so se spogledali. Desni, nekoliko višji in bolj ostrih potez na podolgovatem obrazu, je pogledal še mene ter nato spet ostale Ostrine: »Kje so naši? Take premoči si prav gotovo niso mogli zagotoviti. To ni res. Naše zunanje sile nas že ne bodo prepustile tem bebavim Čutinom.«

»Zadeva postaja jasna, « mu je odvrnil Ostrin na njegovi desni, »naša namera jih je zelo prizadela. Najbrž smo jih zadeli v živo, ker se sicer ne bi tako besno odzivali. Nekaj skrivaj.« Ostrin se je z umirjeno zbranostjo obrnil k meni.

Roboti Čutinov so se medtem že prebili skozi hitro vzpostavljene zapore iz odpadlih materialov od razbitih sten in nosilnih stropnih lokov, skozi že kar pravo utrjeno linijo, ki so jo roboti Ostrinov sproti postavljali, ter z naskokom na stražarje zajetih Čutinov omogočili izpuščenim Čutinom ponovno ukrepanje. Eni so se pridružili svojim robotom, druga večja skupina pa se je pognala k tisti prozorni polkrogli in k Ostrinom ob meni.

»Je vse v redu?« me je vprašal eden od Čutinov med pogledovanjem zdaj vame, zdaj v tiste tri Ostrine nasproti mene.

Takoj sem prikimal.

»Tudi mi znamo presenetiti s hitrostjo, kajne?« Nastop Čutina je bil zdaj že bolj umirjen in samozavesten. Pa še nekaj živahnosti je prihajalo iz njega, ko se je obrnil k Ostrinom: »Nesramnost, da ne rečem zahrbtnost, se vam ni povsem obnesla, kajne?«

Toda Ostrin je gledal z zdolgočaseno zadržanostjo, in to tako prepričljivo, da sem se moral zamisliti nad normalnostjo tega

odziva glede na nastali položaj, ker lahko bi bilo to le Ostrinovo sprenevedanje. Prav možno, da imajo tudi tovrstne sposobnosti dobro razvite. Vendar pa je s svojo prepričljivostjo ustavil Čutinovo živahnost.

»In kaj so vam lepega povedali?« me je vprašal Čutin.

»No, ja.« V zadregi sem pogledoval zdaj Ostrine, zdaj Čutine okoli sebe. Nikomur nisem imel ničesar očitati. Tudi ničesar žalega ne bi mogel reči o nikomer. Ostrini so me še vedno gledali s tistim prijaznim vzvišenim smehljajem, Čutini pa so bili že kar neprijetno sumničavi, česar jim kljub nekaterim pomislekom ob Ostrinovih besedah glede moje pridružitve Čutinom nisem smel šteti v slabo. Položaj je bil, preprosto rečeno, zaguljen. In to za vse.

»Nekaj malega, to že,« sem odvrnil. »Za malo resnejši pogovor pa ni bilo časa, ker se vsa dogajanja tukaj odvijajo neverjetno hitro.« Potem sem se nasmehnil: »To pa, kajne?«

»Da.« Čutinu so se ustnice razlezele v nasmeh. »Hja, najbrž res. Celó za naše pojme malo prehitro.«

Tedaj smo zaslišali skozi ozvočenje vsega prostora: »Poziv vsem robotom. Poveljstvi obeh strani sta se dogovorili o prenehanju napadov. Takoj vzpostavite zvezo s poveljstvom asteroidne meglice. Pogovori se bodo nadaljevali v pravkar postavljenih paviljonih na osrednjem pristajališču tega asteroida.«

»Torej gospodje Čutini,« je po krajšem molku začel srednji Ostrin, »kot ste slišali, nas čaka še prijeten večer z zabavnim programom. Osebno mi je tak razplet še najbolj pogodú, saj mi je bila seznanitev z vami v veliko čast.« Nakar so se vsi trije Ostrini prijateljsko nasmehnili z vidnim zadovoljstvom in v vse bolj živahnem razpoloženju. Toda na obrazih Čutinov je še vedno ostajal mrakoben izraz z ne prav dosti naklonjenosti za prijateljski pogovor.

»Če vas ne bi naše sile obkolile od zunaj, bi nas pobili, kajne?« Čutin je še vedno upiral svoj hladni pogled v vodilnega Ostrina,

ki je ob teh besedah prikimal z razumevajočo naklonjenostjo:

»No, tega nam ne morete šteti v slabo.«

»Neverjetna nesramnost! Najprej ste nas hoteli pobiti, potem pa še govorite, da vam tega ne moremo šteti v slabo. Je sploh kaj, kar bi vam po vašem mnenju mi lahko šteli v slabo.« Čutin je ostajal nespremenjen v svojem zadrževanju besa. Toda ostali Čutini so se le sprijaznili z nastalim položajem ter začeli prigovarjati kolegu, naj se umiri, ker Ostrinov že ne bo spremenil. So pač taki, kot so, in Ostrini so to nekaj časa smehljaje se poslušali, potem pa so se začeli ponovno mrščiti. In že je kazalo na znova vzplameneli spor, ko so se po nekaj ostrih besedah z obeh strani le umaknili vsak na svojo stran in se kljub živemu in precej glasnemu sproščanju pravkar vzkipele jeze v svojih skupinah počasi odpravili na, kot rečeno, prijateljsko dogovaranje.

IX. poglavje

Sivi deževni oblaki, iz katerih je po malem rosilo, so s svojim še temnejšim ozadjem na severozahodu obetali močnejše padavine, če že ne plohe, vendar je bilo tistih nekaj kapljic premalo, da bi odprl dežnik, pa tudi mimoidoči so jih že začeli zapirati. Po parkiranju na Kongresnem trgu, nasproti Nunske cerkve, sem stopil proti zgradbi rektorata ljubljanske univerze. Sestal naj bi se z Marto, Gigino prijateljico, ki mi je po telefonu razložila, da je Gigo prejšnji večer večkrat zaman klicala po telefonu. Prav lahko, da ima izpraznjeno baterijo svojega mobija, mi je navrgla eno od možnosti. Skratka, nikakor je ni mogla poklicati. Zdaj je Marta prihajala z nasprotne strani. Lepo, da se je tako hitro odzvala.

»Hej!« sem jo veselo pozdravil. Stara znanka je bila. In po vsem, kar sem nedavno doživel, sem se znanega obraza še dosti bolj razveselil kot sicer.

»Zdravo! Ne morem je dobiti.« Martin obraz je bil resen, brez običajnega smehljaja ob srečanjih.

»Praviš pa, da je v Ljubljani.«

»Da, najbrž. Na dopust ni odpotovala, to vem.«

»Potem jo bova že našla. Na vsak način se moram sestati z njo.«

»Si mi rekel, ja. Je pa zadnje čase še posebej zmešana. Najprej se je razšla z Matevžem, to je bil že njen tretji fant v tem letu, ali karkoli je že bil. Z njim je šla občasno ven. Še sama ne vem, ali so jo vsa ta poznanstva tako zmedla ali pa je z njo tudi sicer nekaj narobe.«

Zmignil sem z rameni. Seveda je bila Giga »tudi sicer« prifliknjena, glede tega sem imel preveč razčiščene pojme, da bi še kaj dvomil. »In kaj ima sedaj na programu?« sem vprašal z nasmehom.

»Na programu?« je zamišljeno ponovila Marta. »Saj v tem je problem. Bojim se, da je zadeva bolj resna kot nekaj, kar je zgolj na njenem programu. Precej prizadeta je bila videti. Najprej ni dobila vloge v gledališki igri, za katero se je potegovala, čeprav naj bi ji bila pisana na kožo. Potem naj bi zbolela ali nekaj takega, kot sem lahko razbrala iz tistega njenega govorjenja, ker se ga je ob najinem zadnjem srečanju že kar lepo nabrala. Vsaj kolikor jo jaz poznam, je bilo to glede na njene navade malo preveč. Ves čas se je vrtela okoli nesmiselnosti tega življenja in da se bo kar ubila.«

»Kaj?« Hitro sem se zresnil. »Da se bo ubila? Pa se ji menda res ni popolnoma utrgalo?«

»Saj, iz tega njenega govorjenja je že kar težko pomisliti na kaj drugega. Tako je. Sicer bomo pa videli. Prav o nepravem času si se oglasil. Še sitnosti si boš nabral.«

»Sitnosti?« To je bilo nesmiselno, saj sem imel nedavno opravka z dosti hujšimi stvarmi, kot so taki nepomembni problemi Zemljanov oziroma neke prifliknjene avše.

»Če naredi samomor po sestanku s tabo, boš imel same težave.«

»Pa ti misliš resno s tem njenim samomorom?«

»V tako zmedenem stanju, v kakršnem je sedaj, je vse možno.«

»Ampak ona ne sme narediti samomora! A si nora!«

»Ne jaz. Ona.« Marta se je zasmejala. Hm. Seveda, ona je poznala tako Gigi kot mene, in pri tem je prav dobro vedela, koliko mi ta zmešana krava pomeni. Nič. Toda zdaj je bilo drugače.

»Veš, kaj...« sem začel.

»Kaj?« Martino smehljanje je bilo eno samo prepričanje o nedvo-
mnosti vsega, kar je povedala.

»Ona ne sme narediti samomora. Ona . . .« Malo se mi je zatak-
nilo v iskanju prave besede, »ona nima te pravice.«

»Pravice?« je Marta ponovila, me pogledala, vseeno jo je moral
izraz mojega obraza presenečati, in zmignila z rameni, kot da
vse skupaj ni po njenem mnenju vredno pretiranega napreza-
nja možganov.

Prav zmotil me je posmehljivi prizvok v njenem glasu: »Mar te
morebitni samomor tvoje prijateljice sploh ne prizadeva?«

»Aja? Najbrž res ne.« Marta me je še bolj živo pogledala. »Zani-
mivo.«

»Kaj?«

»Tvoje ponovno zanimanje zanjo. Kar naenkrat.«

»Dobro, Marta.« Poskušal sem se zbrati v bolj treznem premi-
sleku. Najbrž sem res pokazal malo preveč prizadetosti ob Mar-
tinem omenjanju Giginega samomora. »Potrebujemo jo. Resno
govorim. Nujno nam je potrebna.«

Marta se je počasi zresnila. »Kdo so ti 'mi'? Sem mislila, da gre
zate? Torej nič osebnega?« Še naprej sem jo ves zresnjen gledal,
ona pa mene, in po kratkem premisleku je zmignila z obrvmi:
»To bi pa morda res lahko bilo možno.«

»Da, zelo možno!« sem resno, s kar strogim tonom, nadaljeval.
»Najti jo morava. In to čim prej. Preveč hude posledice bi lahko
povzročil njen samomor. Ne sme ga narediti.«

»Hm. Ta je pa dobra! Nje naj ne bi nihče pogrešal, mi je jamrala
na zadnjem srečanju oziroma zadnje čase že na večini najinih
pogovorov, pa sem ji govorila nasprotno, čeprav so se mi zdele
te njene besede povsem realne. Pravzaprav so to bile po mojem
mnenju edine kolikor toliko smiselne besede v vsem njenem
govorjenju. Če pa ti praviš drugače, pa naj bo po tvojem. Saj je
ne sovražim, le sita sem teh njenih depresij, sicer pa bi ji malo
veselja celo privoščila. Zakaj pa ne? Naj se punca malo poveseli.
Samo kdo jo bo razveseli? A ti?«

Poslušal sem jo z mirno zbranostjo.

»Prav,« je pristala Marta. »Lahko bi mi še kaj več povedal o tem, kdo ste tisti 'mi' oziroma o tem tvojem ponovnem zanimanju zanjo. Če ni skrivnost, seveda.«

Že sem odprl usta, pa jih nato ponovno zaprl. Saj ji vendar nisem mogel vsega povedati, ker bi lahko začela razmišljati še o moji prištevnosti. Najprej Gigi in zdaj še jaz. Presneto. Pa še zanimanje sem ji vzbudil. Moji odzivi na njeno govorjenje so res morali biti v nasprotju z njenimi pričakovanji. Toda kaj naj ji rečem? Ničesar od tega, za kar je dejansko šlo, ji nisem mogel navesti kot razlog.

»Pustiva razloge za pozneje. Raje jo poiščiva, dokler je še čas, o ostalem pa se bova že lahko potem pogovarjala, kolikor naju bo volja.« Kljub zadržani resnosti sem se v sebi nasmehnil, saj sem ji govoril enako kot tisti Čutini meni. Kot da bi mi njihova taktika izmikanja pri dajanju odgovorov že povsem prešla v kri. Marta me je še nekaj trenutkov gledala v dvomu, ali je vse to res tako, kot mora biti in kot je kazalo iz mojega vztrajanja, naj najprej poiščeva Gigi, ter z glavo namignila proti centru mesta: »Morda je Darja v enem od teh bifejev, tukaj. Zadnje čase sem jo pogosto videvala z Gigi.«

»Prav,« sem se strinjal in stopil za njo proti Čopovi ulici, kjer sva Darjo po dveh pregledanih bifejih res odkrila za mizo v družbi s prijateljicama.

»Hej, Darja!« jo je s pozdravnim vzklikom opozorila nase Marta ob meni. »Si kaj videla Gigi? Nujno bi jo morali dobiti.«

»Tudi jaz jo iščem. Včeraj zvečer se ji je povsem strgalo. Najprej se ga je napila, potem je prišel njen znanec v usnjenem jopiču, suh, visok, saj si ga že videla, ne vem, kako mu je ime, zmeraj mu gleda tisti pulover izpod jopiča, diler ali nekaj takega je, mamila preprodaja. Ne vem, kaj ima ona z njim, nekajkrat se je sicer drogirala, čeprav po moje še ni zasvojena, vsaj prej ni bila. Z njim se je nekaj sporekla. Mislim, da je zahteval denar ali pa ji je ponujal tisto svojo travo, če ne česa še močnejšega. Celo sceno

sta naredila. Pozneje, ob enih ponoči, sem jo videla še v pabu ob Turistu, res je delovala zadrogirano. Še prisedla je k nam, čeprav ni bila nič kaj zgovorna. Češ da vse skupaj nima smisla, je govorila; to zanjo ni nič nenavadnega. Toda na trenutke se je izgubljala v neko odsotno strmenje, potem pa se je nena doma povsem zbudena zagnala v razlaganje tiste svoje vloge v gledališču, ki bi jo morala dobiti, pa je ni, da nam je že vsem začela presedati, in ko smo jo nekajkrat zapored zavrnilo zaradi ponavljanja zmeraj istih razlag, je še govorila, da ona že ve, kako malo mar nam je zanjo, ampak da tudi njej ni nič več za nas. In še nekaj v tem smislu, dokler ni naposled med vstajanjem, nekajkrat se je namreč še usedla nazaj, energično izjavila, da je pač tako vseeno, ker ona že ne bo nikogar več obremenjevala, in to prej, kot si mislimo. Pa še smrtno resno se je držala pri tem. S prav zagrizeno odločnostjo. Potem je še nekaj mrmrala, ne vem, kaj, le na koncu je povsem jasno in tudi dovolj glasno pribila: Še nocoj. Na naše bedasto strmenje, saj drugega ob taki idiotski sceni tudi ne moreš narediti, pa je kar še nekajkrat ponovila tisti svoj - še nocoj, sicer bolj tiho, bolj zase, vendar s prav besno trmo.«

Primaknil sem se k Marti. »Če je ostala brez vloge, in morda še brez službe, s tistimi njenimi fanti pa ji tudi ne gre, tako da je ob alkoholu ali mamilih, kakor koli, že vse možno, kaj?«

»V takih trenutkih ne bi smela ostati sama,« se je strinjala Marta. »Ko se ti več nesreč hkrati povezne na glavo, in to same skrajno zoprne, tedaj pač potrebuješ malo opore, morda pri svojcih; če jih nimaš, pa vsaj pri prijateljih.«

»Dobiti jo morava, potem se bom že jaz pogovoril z njo,« sem dejal.

»Hm.« Ocenjujoči Martin pogled je za nekaj trenutkov zastal na mojem obrazu. Če je že Gigino obnašanje preseгло mejo njenega razumevanja, se ji moja zaskrbljenost za Gigi očitno ni zdela nič manj nenavadna. To sem takoj ugotovil. Z Gigi sem se običajno le bežno pozdravljal, vsaj v Martini prisotnosti, in še to bolj v mimohodu.

»Ampak kam, hudirja, bi lahko šla?« sem se oglasil z vso odločnostjo. Kajti kar koli bi že lahko iz tega nastalo, mi je bila jasna predvsem prisotnost prehudega tveganja s presneto pomembnimi posledicami.

Preveč pomembna je bila, saj ni šlo le za življenje neke avše. Kako trapasto! Vojna je bila tik pred izbruhom, vse je bilo na nitki, zdaj pa naj se razgali še to porušeno ravnotežje nasprotnih sil. Ostrini še ne vedo, da Čutini ne morejo do svojih energetskih polj. Toda prej ali slej bodo zvedeli in prav možno je, da Čutinom ne ostaja več dosti časa, čeprav so omenjali zadostno moč svojih oboroženih sil tudi v primeru zaprtega dostopa do največjih energetskih polj. Da, Čutini se bodo tolkli. O tem ni dvoma. Toda energetski izstrelki, tako enih kot drugih, najbrž iz antimaterije, lahko razstrelijo planete. Oboji imajo taka orožja. In za uničenje Zemlje je dovolj le en tak izstrelak, imajo jih pa na tisoče, kaj tisoče, milijarde. Le enakost sil ohranja mir. Samo mir je tisto, kar lahko Zemljanom zagotovi preživetje. Ravnotežje sil je treba ohraniti. Moram odpreti tisti prehod. Moram prestati preverjanje in predvsem se moram najprej sestati s to nesrečno punco, ki ima prav v tem popolnoma nepravem trenutku tako nesrečne probleme. Nisem dvomil ne o sebi ne o svoji sposobnosti prepričevanja. Le dobiti moram Gigi.

»Poglejmo, kje bi lahko bila,« sem dejal v želji po bolj umirjenem in tehtnem premišljanju, »potem bomo pa ukrepali. In to hitro.«

Nihče ni oporekal. Pravzaprav so vsi gledali vame, tako obe dekleti ob Darji kot trije fantje za sosednjo mizico, ki so že pred tem prisluhnili pogovoru, deloma zaradi mojega odločnega nastopa, šlo pa je tudi za njihovo znanko, ki je sodila v malo širši krog tamkajšnje družbe. Z nekaj pridržka in ob določenih priložnostih bi lahko celo rekli, da je njihova prijateljica.

»Hej!« se je iz kota oglasil suhljat poba v znošeni majici in še bolj znošenih izpranih kavbojkah. Celo strgane so že bile, čeprav najbrž nalašč, ker je bila vsa njegova družba glede zunanjo-sti v enakem modnem trendu, zelo primernem za potepuške

namene, s poudarjenim izrazom upornišтва, ki so ga navrženi usnjeni jopiči, in bilo je poletje, vroče poletje, že kar izzivalno poudarjali. »Gigi iščeš?«

»Da,« sem odvrnil med ocenjujočim opazovanjem koščenega tipa ter nato še njegove družčine in spet suhega poraščene ga obraza, kajti če se je Gigi družila s temi tipi, je prav možno, da je zašla tudi v mamila.

»Malo prej sem se pogovarjal z njeno cimro. Spraševala me je zanjo.«

»Kdo? Njena cimra?«

»Ta, ki z njo stanuje. Pravi, da je ni že dva dni. Za eno noč se je že morda tudi prej kdaj zadržala na kakšni žurki, sicer pa ji je za daljše odsotnosti prej povedala. To pot pa je kar naenkrat ni več.«

»Ali je morda kazala kakšna samomorilska nagnjenja?« Moral sem si priti čim prej na jasno. »Bi lahko naredila samomor?«

»Hja, prifliknjena je dovolj.« Koščeni poba se je idiotsko zasmel. Še bolj predirno sem ga pogledal, pa ni bilo videti, da bi to mojega potepuškega sogovornika, morda je bil le malo starejši študent, kaj posebno motilo, celo prav prostodušno se je na ves glas zasmel, čeprav je bil tak smeh zadnje, kar bi pričakoval od njega. »Vsaj po mojih merilih bi dejal, da je šla malo predaleč.«

»Po tvojih merilih?« Suhi, že kar koščeni neobriti obraz, s centimeter dolgimi kocinami, je pod vplivom zaužitega alkohola deloval vse prej kot resno. Težko si je bilo predstavljati, da ima tip sploh kakšna merila. Vsekakor pa je moral moj pogled dovolj jasno izražati moje pomisleke, da jih je razbral celo sogovornik kljub vsej svoji siceršnji, vsaj na zunaj očitni odsotnosti.

»Da. Tudi po mojih kriterijih je šla malo predaleč. In to ni dobro.

. . .«

»Prav gotovo, da ne,« sem ga prekinil, ker nisem smel več izgublјati časa. »Kje jo lahko dobim?«

Suhljati obraz se je ponovno zresnil v tuhtanju možnega odgovora. »Če bi šlo za samomor, kar je Gigi prav gotovo zmožna

narediti, obstaja kraj, vsaj po mojem mnenju, o katerem je večkrat govorila z namigi. Nekajkrat ga je omenjala, pa mi je bilo glede tega doslej precej vseeno, toda ker je to že tolikokrat ponovila, sem si ga celo zapomnil.«

»Me lahko odpelješ tja? Plačam. Prav rad povrnem za trud.« Namizo sem položil dvesto evrov. Pripravljen sem bil seveda dati več, in to bi po potrebi tudi storil. Glede na mojo oceno sogovornika in njegove družčine pa je bila že ta vsota za tako uslugo kar precejšnja. »Je dovolj?«

Koščeni poba je pogledal bankovce, nato mene in spet bankovce ter namignil, naj kaj malega dodam, in ko sem priložil še dvesto evrov, je namignil, da so naredili nanj pozitiven vtis, ter se tako gibčno privzdignil, kot da bi vsa zaležana odsotnost padla z njega.

»No, prav. Toda ne smete biti razočarani, če po naključju še ni naredila samomora. Kajti pri njej je možno vse.«

»Ne bom razočaran. Pravzaprav se ravno tega bojim.«

* * *

Kocina je stopil na stransko pot do grmičevja pod vejami, iztegnjenimi nad izhojeno potjo. »Tjale do tistega drevesa. Malo naprej so tiste prepadne stene. Če je, je tukaj. Zdaj pa - ali grem jaz tja ali vi, kakor želite. Lahko gremo tudi vsi skupaj.« To ne bi bilo dobro. »Ne, bom raje šel sam.« V skrajno napetem čustvenem stanju še sama ne ve, kaj naredi. Če že ni storila? Pri njej so čustva hitro vzkipela, in to v eno ter takoj zatem v nasprotno stran. Potem se je lahko tudi umirila, za nekaj časa, in to skoraj do otopelosti. Vsaj po spominu sodeč, bi ji že lahko prisodil kaj takega.

»Najprej jo bom povprašal za pot, pa kje vse se ljudje srečajo, v

tem smislu,« sem nadaljeval, »ker preden bo lahko premislila o dejanski verjetnosti naključnega srečanja, jo bom že zapletel v pogovor.«

»Hm!« Kocina me je ošvrknil s pogledom izpod oči. »Zanimivo.« Pravzaprav je bilo to vse, kar je dejal. Preprostost mojega naklepa mu je celo izvabila nasmeš priznanja.

Stopil sem naprej, ob drevesu zastal, obris ženskega lika bi se mi moral vsak čas pokazati, pa ga ni bilo videti. Previdno sem se pomaknil naprej, še vedno nič, nikjer nikogar, vse do roba prepada sem že prišel, spet pogledal naokrog, temno je bilo, presneto, pa grmičevje, pod katerim je bilo vse še bolj temno. Ozrl sem se navzdol. Hja, ne bi bilo dobro pasti čez rob. Najbrž bi se res ubil. Še malo sem se nagnil naprej. Res bi se ubil. Vsaj po vsej verjetnosti. Nehote sem se nekoliko umaknil, čeprav so bila tla pod mojimi nogami kar trda. »Povsem nedolžen pa ta kraj res ni,« sem si zamomljal v brado ter odkimal v zavračanju meni nerazumljivega samomorilskega početja.

In tedaj sem v trenutku močnejšega obrata glave s koticom očesa ujel teman obris nečesa, kar ni bilo sestavni del grma. Instinktivno sem se obrnil v tisto smer. Ona je moral biti. Vsekakor je nekdo sedel pod grmom. Čisto tiho me je ta nekdo opazoval.

»Hej!« sem ob rahlem gibu roke pozdravil. »Tu pa lahko kar hitro zdrsneš v nepravo smer, kaj?«

»Da,« mi je pritrdil ženski glas.

»Podnevi so mi bile te poti kar jasne, zdaj v temi pa je vse drugače. Tu se hitro izgubiš, kajne?«

»Da,« sem spet dobil v potrdilo svojega ugibanja.

»Pravzaprav sem že malo preveč zavil s poti.« Primaknil sem se k ženskemu liku, stisnjenemu v senci grmovja. Tam je sedela na tleh, z rokami okoli kolen, privitih vse do brade, naslonjene nanje, in gledala predse. Kot da se ne pusti motiti ali pa je, kar je bilo še bolj verjetno, le čakala, da grem naprej, mimo, ali nazaj. Vsekakor ni kazala nobene volje za pogovor. Toda tudi jaz nisem kazal nobene volje za odhod, česar se najbrž ni dalo

takoj razbrati, toda potem, ko sem prisedel, je ta moja odločenost morala postati zanjo že kar moteče prisotna. Obrisi ženske v temi so iz čistega mirovanja prešli v raznoliko gibanje z nakazano namero vstajanja ter nato v nekakšno neodločnost s ponovnim umikom nazaj v grmovje.

»Kako se pravzaprav pride dol?« sem jo vprašal z mirnim glasom večernega sprehajalca med kazanjem z roko v smeri prepada, ne meneč se za njene odzive.

»Tja morate iti,« mi je pojasnila z gibom roke v smeri, iz katere sem prispel.

»Aja?«

»Do tistega drevesa, potem navzdol,« sem dobil še natančnejše pojasnilo.

To je bilo že povedano v bolj komunikativnem tonu. Vsaj jaz sem dobil tak vtis.

»Pa kaj je tu spodaj, prepad ali kaj?« sem poprijel v običajnem pogovornem tonu izletnikov.

»Da,« je spet kratko odgovorila ženska. Vseeno je bilo pretemno za razpoznavanje obraza. Gigin obraz mi je zrasel iz spomina v vseh svojih posebnostih, tako da sem skozi temo že iskal znane obrise. In ko se je končno nekoliko bolj zganila ter nagnila naprej, sicer le za malo, toda vendarle iz dodatne senčne teme tistega grmičevja, se je njen obraz le pokazal za nekaj trenutkov, ki so povsem zadostovali. Res je bila ona. Sicer sem že ves čas imel tak občutek. Pa tudi ona je že morala mene spoznati, čeprav je vztrajno gledala predse.

»Vse kosti bi si polomil pri padcu tu dol, kajne? Mislim reči, če bi zdrsnil dol,« sem navrgel svoje glasno razmišljanje med oziranjem vanjo v pričakovanju odgovora, to pa je očitno tudi ona opazila in se zato namesto odgovora nekoliko premaknila ter se po mojem vztrajnem motrenju še močneje zganila, sicer še vedno pod grmom, in potem spet povsem mirno obsedela.

»Ubili bi se,« me je opozorila z mirno odsotnostjo, vendar z občutno gotovostjo glede svojih besed.

»Hm,« sem se zamislil. Če bi ji malo nasprotoval z dodajanjem raznih argumentov, bi se že lahko začela pogovarjati. Morda?

»Po moje bi se najverjetneje samo krepko polomil.« Iztegnil sem vrat za boljši pogled nad prepadom ter zmajal z glavo. Pravo neumnost sem bleknil. Res bi se ubil.

»Sicer pa, saj ne mislite delati samomora,« sem nadaljeval v očitni želji po dajanju duhovitih opazk.

»Ne.« Njen odgovor je bil takojšen. In spet kratek. Prehiter, vsaj za moj okus. Pa tudi kar nekaj jeze sem zaznal v njenem glasu zaradi mojega nasilnega vdiranja v njeno zasebnost. Nato je naredila nekaj hitrejših gibov, se spet umirila, potem pa sunkovito vstala, in to tako nenadoma, da sem skočil na noge in naredil hiter korak proti prepadu.

»Ne,« je ponovila s še bolj odločnim in jeznim glasom. »Pa kaj vas to briga?«

»Oho! Pa saj midva se poznavata! Glej no, kje se srečava!« Še zakrilil sem z rokami od presenečenja nad takim naključjem.

»Kaj delaš tukaj?«

»A jaz? Ja, jaz sem šel po tisti poti tam,« sem z roko pokazal v smeri svojega prihoda, »potem pa sem zavil še sem. . . «

»Kako moreš sredi noči hoditi po taki poti kot zmešan osel?«

»Hja. No, ja. Zdaj se pa že kar nekaj časa nisva videla, kajne?«

»Da.«

»Veš, prav včeraj smo se pogovarjali o tebi, v zvezi z ženskim likom za tisto gledališko igro, kako se ji že reče. . .? No, ja, zanimiv ženski lik so iskali, pa sem jim omenil prav tebe.«

»Mene? Ti?«

»Ja, jaz, seveda. Zakaj se ti zdi to čudno? V sebi nosiš zanimivo provokacijo. Pa tudi sicer mislim povsem resno. Prav o tvojem tipu ženske je bil govor. Ne mislim reči, da bi morala igrati sebe, daleč od tega, toda provokacijo, ki naj bi jo igralka posredovala občinstvu, bi ti znala narediti najbolj prepričljivo.«

»Jaz?«

»Da.«

»Misliš reči, da se razumeš tudi na gledališče?« Gigi se je nervozno prestopala. »O čem pa pravzaprav govoriš?«

»Kako - o čem? Na tvojem mestu bi se pozanimal za to vlogo.« Gledal sem jo popolnoma prepričan o svojih besedah.

Gigi me je pogledala v dvomu, ali morda res ni vse skupaj, kar govorim, zgolj čista neumnost. Sicer pa mi še vedno ni verjela. Nikakor ne. Toda med pomišljanjem se je izraz na njenem obrazu spremenil, kot da bi njeno prepričanje o nesmiselnosti vsega, in to je moralo biti ena od temeljnih in najbolj vztrajnih stalnic njenega razmišljanja v zadnjih dneh in še posebej v zadnjih urah, izgubilo svojo ost. Pa tudi svoje neodločnosti ni hotela kazati pred starim znancem. Še posebej ne pred mano. In da me je takrat le uspela malo zamoriti, ji je ob tem najinem srečanju najbrž moralo ponovno v utrinku preiti skozi misli, ker so ji v očeh za trenutek zaplesale malo bolj živahne iskrice. »Kaj pa imaš s temi gledališčniki?« je vprašala kljub začetnemu molku med odsotnim strmenjem v stran od mene.

»Ja, saj veš, da sem precej let redno obiskoval gledališke predstave.« Nasmehnil sem se ji. Res sem jih nekaj časa celo redno obiskoval, to mi je ostalo še živo v spominu. Zato mi je tudi tako hitro prišlo z jezika. Dobro sem začel. Še o tistem ženskem liku bi moral kaj spregovoriti. Se pravi, gre za lik malo prifliknjene avše. Da. Smehljaj sem se pa seveda še naprej, čeprav mi v spomin ni hotelo priti nič ustreznega iz videnih gledaliških iger. Res škoda, da sem po razhodu z Mojco prenehal hoditi v gledališče. Takrat so bila pač študentska leta. Zdaj pa tudi ne smem preveč nakladati. Še posebej s temi svojimi mnenji ali, bolje rečeno, s tem govorjenjem o vlogi, pisani na njeno kožo, moram biti previden. Čeprav neka gledališka igra s takim likom že mora biti nekje in Čutinom tudi ne bo težko pripraviti predstave. Če bo treba. Nekoliko sem premislil vse skupaj. Za sodelovanje ji že lahko naredijo to manjšo uslugo. Hja, in še kaj zraven...

»Sicer je pa lepo tukaj, kajne? Tak mir je,« sem prešel na drugo temo.

»In kaj te je pri tistem ženskem liku najbolj vznemirilo?« je vprašala Gigi, ki je očitno preslišala moje zadnje besede.

»Hja, tisti ženski lik, ja,« sem napel možgane. Tako prifliknjene ženskega lika se nikakor nisem mogel domisliti. Sicer bi zadostovalo kaj podobnega. Pa tudi česa takega se nisem mogel spomniti. In se tudi ne bom spomnil. Kar naenkrat tako povpraševanje po prifliknjenih ženskih likih. Že Gigi je bila zame več kot dovolj težak problem. Ne le težak, ampak že pretežak. In nenadoma bi potreboval še en prifliknjen ženski lik. Ne, kar pri njej bom ostal. Pa naj Čutini napišejo gledališko vlogo za tak tip igralko, kot je ona. Da, to bo še najbolje. Pri vseh teh njihovih sposobnostih naj jo kar napišejo! Sicer pa je tisto preverjanje pri 77 vratih postavljeno tudi na podlagi neke vrste gledališke igre. Saj so vse posneli. Resda v živo. Ampak zdaj imajo ta hologramski film, v katerem moram jaz odigrati svojo vlogo. Ta avša tukaj pa svojo. Zdaj pa jo zanima, kakšen tip prifliknjene avše je v oni gledališki igri, ki sem ji jo moral navreči. Prav, pa ji ga bo opisal. Več pripomb bo dala, bolje zanjo.

»Nekaj osnovnih značajskih obrisov pa ti res lahko nakažem.« Pogledal sem okoli sebe in nazaj po bolj udobni namestitvi ter se spet obrnil h Gigi: »Nekaj detajlov je prav zabavnih. V nekem prizoru pleše z enim tipom in hofira z drugim, v drugem pa pleše z drugim in hofira s tretjim, ali nekaj takega.« Zasmejal sem se in tudi Gigi se je prvič nasmehnila.

»Se še spomniš?« je mirno vprašala.

»Česa?«

»Tistega večera, ko smo žurirali.«

»Aja, seveda, ja, tudi.«

»Se mi je zdelo. Zato si se takoj spomnil name, ko si videl to sceno.«

»Misliš?«

Gigi se je zasmejala. »Prav gotovo. Iz podzavesti ti je prišlo.«

»Iz podzavesti? Hm. Morda pa res.«

»Da. Greva sem.« Gigi je stopila nazaj do mesta, bolj primernega

za sproščen pogovor. Nekaj trave pa še nekaj grbine in še del skale za naslon je bil tam.

»Spomnim tvojega smeha,« sem nadaljeval. »Kako si že naredila tisto?«

»Misliš spogledovanje s tabo med plesom z Matevžem?«

»Da.«

»Takole.« Gigi se je v trenutku povsem spremenila. Ves njen obraz je postal živahno nagajiv. Tudi igriv. Da, prav tak je bil tedaj, sem se spomnil.

»In veš, kaj sem naredila potem, ko me je povlekel stran od tebe?«

»Kaj?«

»Presenečena sem bila. Ni mi bil všeč. In potem sem pogledala tebe. Takole, glej, kajne?«

»Hm, pa se res še vsega spominjaš. Natanko tako je bilo.«

»Potem sem pa šla v kuhinjo.« Gigi se je razživila. Pravzaprav je začela vse skupaj podoživljati. Spomnila se je vsake podrobnosti in jo tako zvesto pospremila z ustreznim izrazom na obrazu, da sem ji priznavajoče prikimaval. To je bilo več, kot sem bil pričakoval. Tako hitro sem dobil zeleno, da mi je navdušenje kar samo od sebe privrelo na površje. Prav to sem potreboval. Vsak odtonek izraza na njenem obrazu sem si sproti vtisnil v spomin. In po vsaki njeni odigrani sceni sem jo pogledal s takim pravičnim navdušenjem, da ji je najbrž že to izvabilo še večjo željo po oživljanju majhnih zapletov na tistem žuru. Vsekakor sem bil občinstvo, kot si ga je Gigi lahko le želela. Vsaka podrobnost njene igre me je zanimala in skoraj vsako rahlo nakremženje njenih ustnic sem pospremil s toliko navdušenja, in to brez sprenevedanja, da jo je igra povsem prevzela. Šla sva skozi vse podrobnosti. Vsaj za zdaj se nisem spomnil nobene pozabljene podrobnosti. Presneto.

Potem bo sicer treba še vse skupaj premisliti zaradi morebitnega spregleda kakšne pomembne podrobnosti in zaradi nujne natančnosti, ker so tudi malenkosti lahko usodne. Take, na kakršne niti ne pomisliš, potem pa je lahko vse narobe.

Usodno narobe. Še enkrat sem vse pretuhtal in nato zmignil z glavo ter se že kar prešerno zasmel. Ti, hudir, ti! Še zdaleč nisem pričakoval, da mi bo šlo tako gladko od rok. Da, vse do konca sva prišla. Potem sva se naslonila nazaj, na komolce, s pogledom, privzdignjenim v nebo. Za majhen predah.

Gigi pa si je nenadoma, ponovno zresnjena, potegnila kolena nazaj pod brado ter se oklenila skrčenih nog. In potem je umolknila, meni pa so se misli še kar naprej vračale na tisto žurko in na podrobnosti, ki sem jih moral premisliti, dokler mi je Gigi še dosegljiva. Potem bom prepuščen sam sebi. Toda zdaj sem že vedel, kaj in kako, pa čeprav bom moral vse skupaj še nekoliko pretuhtati. Ozrl sem se v Gigi. Zamaknjeno je zrla predse in ko sem jo še natančneje pogledal, sem lahko opazil počasno drsenje solz po njenem obrazu.

»Mar jokaš?« sem jo vprašal. »Zakaj pa?« Potem pa sem se le spomnil njene sposobnosti hitrega spreminjanja razpoloženja in nato še na razlog njenega prihoda na ta kraj, vsaj po vsej verjetnosti, tako da sem se še sam zresnil v iskanju najprimernejših besed za ponovno vzpostavitev malo bolj živahnega vzdušja.

»Kaj je narobe?« sem začel z bolj tolažilnim tonom. ker sem ji iskreno želel pomagati. Moral sem narediti nekaj zanj.

»Nič.«

»Saj je kar prijetno tukaj, ali ne?«

Toda Gigi je še naprej zrla predse, čeprav ji bližina mojega primaknjenega obraza ni dopuščala pogrezanja v odsotno osamljenost.

»Nič ni s tem, kar govoriš. Zgolj lepe besede, da. O gledališču pa nimaš pojma.«

»Zakaj pa zdaj to? Kako nenadoma prideš do take ugotovitve? In to kar tako, mimogrede...«

»Vse skupaj je brez zveze.«

»Kako brez zveze? Zakaj pa naj bi bilo vse skupaj brez zveze?«

»Resnica je nekaj čisto drugega.«

»In kaj je ta resnica?«

»Nič.« Gigi si je obrisala solze z lic. »Tako nepomembna sem.«

»Kako? Nepomembna? Kaj pa govoriš?«

»Če zdaj umrem, ne bo tega nihče niti opazil.«

»Se ti meša? Še kako bi opazili. Pa ne le eden.«

»Ti kar govori! Jaz že dobro vem.«

»Še sanja se ti ne, koliko jih je.« Prostdušno sem razširil roke.

»Pa še kako si pomembna!«

Gigi je narahlo posmrkala, si med bežnim pogledovanjem prek mojega obraza še enkrat obrisala solze ter se znova zarila z brado med primaknjena kolena.

Ostal sem negiben. V meni je vse zastalo kljub pravkaršnjim izbruhom veselja do življenja zaradi uspešnega napredovanja k zastavljenemu cilju. Ta je pa debela! Po vsem, kar se je zgodilo...

Gigi je počasi obrnila pogled nazaj k meni in nato začudeno privzdignila glavo, dokler si nisva zrla iz oči v oči, in nejeverno je odkimala. Potem je spet odmaknila pogled in se znova zazrla vame, jaz pa sem jo gledal močno vznemirjen in najbrž z začudenjem na obrazu, čeprav bolj instinktivno in le za nekaj hipov.

»Veš, Peter, imam občutek za ljudi,« je spet z bolj umirjenim glasom dejala Gigi.

»Aja!« mi je sprva ušlo nič kaj razumevajoče, tako da sem se takoj popravil: »To pa vsekakor.«

»Čuden človek si, Peter.«

»Hah!« sem se zasmeljal s poudarjenim veseljem. Sicer bolj zaigrano, ali pa tudi ne, še sam nisem vedel natanko.

»To, kdaj blefiraš in kdaj ne, je pri tebi tako čudno.« Gigi je odkimavala v poudarjenem nerazumevanju neskladja, ugotovljenega po njenem mnenju. »Kako se lahko kar naenkrat tako navdušiš? Da bi se kdo tako razživel ob obujanju spominov, kot si se malo prej ti, zlepa še nisem doživela.«

»Kaj pa ti? Ali ti se nisi razživila?« sem se nehote postavil v obrambni položaj. Kdaj pa me je sploh opazovala? Saj je kar naprej samo igrala.

Toda Gigi je odkimavala: »To ni to.«

Kakor koli, to Gigino razmišljanje je bilo kljub relativni napač-

nosti vendarle po svoje trezno. Tudi njen pogled je bil precej spremenjen. Kot da me preučuje. Mene? Nasmehnil sem se.

»Ampak ta tvoja izjava, da si nepomembna, je pa le debela neumnost.« Zasmehal sem se med izmenjavo najinih pogledov. »Morda sem pa tudi jaz malo prifliknjen. Ne vem, zakaj ne bi bil.«

Gigi se je nasmehnila.

»Ali hočeš, da ti povem, kako pomembna si?« sem vprašal z znova rastočo samozavestjo.

»Da.« Gigi me je pogledala s prav otroško razširjenimi očmi.

»Heh.« Zabavne misli so me začele obletavati, kajti če bi ji po resnici povedal, kako pomembna je, mi prav gotovo ne bi verjela. Ničesar od tega, kar je res, mi ne bi verjela, tako da sem si moral izmisliti kaj bolj preprostega. Morda kaj o močnem vtisu njene igre name in o mojem zaupanju v uspešnost njene kariere.

Naslonil sem se na komolec v čim bolj udoben položaj, nato pa obrnil pogled navzgor, kjer so tisti moji novi prijatelji čakali name, ter ga spustil nazaj na Gigi. Prav radovedno me je gledala z neko mešanico neresne igrivosti in pričakovanja.

»Da,« sem začel in zastal v premišljujočem premoru.

»Da?« je ponovila Gigi.

Besede so mi zastajale na jeziku. Ob tako izraženem pričakovanju sem že moral povedati nekaj bolj... Odkimal sem, pa pri kimal in narahlo odmaknil prosto roko ter po ponovno zastali besedi na jeziku zmignil z rameni, se nakremžil v razmišljanju in ko se še vedno nisem mogel domisliti, zakaj naj bi bila pomembna oziroma po njenih merilih pomembna, sem pogledal v Gigine otroško razprte oči.

»Veš, dve največji civilizaciji v tem delu vesolja sta na pragu vojne. In zdaj je vse odvisno od tebe.«

»Oh. To je pa celo več, kot sem pričakovala. Se bodo stekli zame?«

»Ne, ampak marsikaj odločilnega je odvisno od tebe.«

»Krasno. Tudi prav, a bi vseeno raje videla, da bi se stepli zame.«

»Vse je odvisno od prepričljivosti tvoje igre,« sem mirno nadaljeval.

»O, to je pa res pomembna vloga! Vedno sem si želela igrati v odzivni vlogi.« Gigi se je zahihitala. »Tudi s kakšno manjšo vlogo bi bila zadovoljna.«

»In potem so se vse oči uprle vate...«

»Jaz pa sem stopila na oder. . .«

»Ne, ne, že prej. . .«

»A prej? Prej sem pa. . . hm, kaj sem že prej? Peter, kako lepo si začel! Vedno sem zaupala v svojo sposobnost poznavanja ljudi. Ampak da si ti tako romantičen, si pa nisem mislila. In to danes, ko sploh ni zvezd na nebu.«

Vrnil sem ji priznanje z rahlo dvoumnim nasmehom: »No, naj nadaljujem.«

»Da.«

»Že prej si nosila v sebi čustveni naboj. Pravzaprav celo množico čustvenih nabojev.«

»O, to pa to. Lepo govoriš, Peter. Tako mi že dolgo nihče ni nakladal.«

Hm. Vseeno je bila to pohvala. Morda ne besede same, ampak Gigi jih je povedala s tako razposajenim veseljem, da se mi je samozavest še okrepila: »In ko si stopila na oder, so vsi tvoji čustveni naboji prihajali iz tebe skozi igro ter razkrivali neverjetno pisan svet človeškega doživljanja.«

»Človeškega doživljanja? Kje si pa dobil te besede?«

»Da, zelo pomembna si zanje, da.«

»In potem sem jaz vse rešila?«

»Ne to. Ti ne boš ničesar rešila. Ker to niti ni potrebno. Ti si pomembna zato, ker brez tebe preprosto ne moremo naprej.«

»Ne morete naprej?«

»Da, hudičevo si pomembna!«

»Aja? Ampak govoriti pa znaš. Nastop pa res imaš. Ti bi moral

biti igralec. Toliko sugestivnosti je v tvojem glasu, da bi ti kar najraje verjela.«

Nemarno sem zamahnil z roko: »Nimam teh ambicij.«

»Pa tako lepo si zmešal prepričljivo govorjenje z romantičnim.«

Moral sem ponoviti njen 'aja', potem pa sem se zazrl vanjo: »Ali res?«

»Da,« je pritrdila.

»Pomembna si. Preveč pomembna za kak neumen samomor.«

Gledal sem jo zresnjen in tudi besen zaradi njene nemoči oziroma ker tako ni smelo biti, in kar gnev je udaril iz mene, ko sem jo nadrl: »Pomembna si, zapomni si to!«

Gigi se je rahlo umaknila. Sicer je najbrž podvomila o moji prištevnosti zaradi samozavestne prepričljivosti, s katero sem nastopil, in še bolj zaradi moje odločnosti, ki ni dopuščala ne dvoma ne oporekanja.

»Saj ne mislim delati samomora!«

»Lepo.« Ocenjujoče sem jo ošvrknil s ogledom. »Kaj pa prej?«

»Prej?« Gigi me je boječe pogledala: »Kako si se zresnil!« Toda po ponovnem srečanju najinih pogledov se je obrnila stran, narahlo sklonila glavo ter jo spet privzdignila: »Ne vem.« Globoko je zajela sapo in počasi izdihnila: »Ne vem, o tem nočem razmišljati.«

»Si v redu?«

Gigi me je pogledala izpod oči: »Že mogoče, da sem malo čudna, ampak ti si tudi tak tip, da ga zlepa ni najti. Vse to tvoje govorjenje, ko se nekaj časa zafrkavaš, potem pa nenadoma spremeniš ton v tako strogega. . .«

Začutil sem prehajanje v nepotrebno resen pogovor. To bi bilo samo v škodo. »Jaz bi šel na pivo. Prej sem bil v tistem bifeju, kjer je kar nekaj tvojih prijateljev. Greva tja?«

Gigi je prikimala: »Prav.« Očitno ni imela več nobene volje upirati se. Če ne drugega, jo je moje obnašanje vseeno malo zbegalo. Pa tudi razjezilo. Najbrž je nekaj trenutkov celo razmišljala, ali se ni malo prehitro vdala. Toda potem je skomignila z rameni v smislu sprejemanja nastalih dejstev. Kar nenadoma je spet oži-

vela, ko je med odkimavanjem ponovila tiste moje besede, sicer bolj zase, komaj slišno: »Ampak brez tebe ne moremo naprej...« Hm, morda ji tega ne bi bil smel reči.

* * *

V Naminem pabu se je Gigi vse pogosteje smejala, ne glede na duhovitost pripomb. Že splošno veselo vzdušje ji je povsem zadoščalo, delno pa tudi zaradi mojega živahnega razpoloženja, ki mu je botroval občutek uspešnega napredovanja naše misije. Nič več nisem dvomil o ustreznosti Giginih razpoloženjskih stanj, v katerih je tako zlahka prehajala iz ene skrajnosti v drugo, za ločevanje njene igre od njenega resničnega razpoloženja. Vsaj toliko, da jih bom lahko navezal na tisto žurko, in dovolj, da me ne bo moglo več zмести nič nepričakovanega. Vsaj ne tako kot takrat, med tistim preverjanjem. Neopazno sem jo motril, se medtem pogovarjal zdaj z enim, zdaj z drugim, se občasno obrnil k Gigi in se vključeval v njene pogovore. Da, vse bolj in bolj mi je lezla pod kožo oziroma jaz njej, tako da sem lahko vse bolj poglobljeno primerjal svoje trenutne občutke s tistimi med nekdanjo žurko. Bili so drugačni, da. Ampak ob njej se mi ni bilo tako težko spomniti tedanjih. Dobro, da sem po tistem ponesrečenem prehodu navrgel nujnost boljše pripravljenosti za ponovno preizkušnjo. Ohlapnost in strogost doseganja enakih odzivov pri testu sta se verjetno prav v tem delu prevesili v slednje. Ker prav ta del je bilo za stranskega opazovalca najtežje sestaviti. Ključ je bil torej skrit v njenih in mojih čustvih, v čustvenem naboju, ki se je odbijal od nje k meni in nazaj ter se ob tem neprestano spreminjal, v vseh skrajnostih, tako v

eno kot v drugo smer, z logiko, ki je temeljila na Gigini zmešani naravi. Presneto 'dobro' partnerico so mi našli.

Zagledal sem Dobročuta v spremstvu meni neznanega Čutina. Verjetno je bil član naše misije. Po njihovem mobilniku s hologramskim prikazovalnikom, s katerim so me opremili in ki je bil po zunanosti podoben običajnim mobijem, čeprav z daleč večjimi zmogljivostmi, sem mu povedal o uspešnem začetku in dokaj verjetnem skorajšnjem zaključku misije. Le malenkosti so še ostale, sem mu navrgel. Toda Dobročut mi je svetoval, naj raje razmišljam o morebitnih pomembnih podrobnostih, v katerih so verjetno skrite najnevarnejše pasti. Prav v njih naj bi bil ključ, kot sem tudi sam že predvidel. Kljub znova pridobljeni samozavesti pa sem vseeno raje videl še nekaj pomoči pri preverjanju morebitnega spregleda česa pomembnega. Zato je tudi prišel. »Prisedita. Zabavna družba smo tukaj,« sem ju pozval med kazanjem na nekaj prostora ob meni.

»Hej, Peter!«

»Da!« Zagledal sem Mira, ki je moral vstopiti med mojim pogovorom z Dobročutom. »Od kod pa ti?«

»Janko mi je povedal zate. Tu spodaj naj bi te videl z neko družbico, pa sem vstopil na pivo.«

»Tvoj prijatelj?« je vprašal Dobročut s hitro privzetim veselim razpoloženjem naše družbe. Prav zabavno je postalo vse skupaj. Zdaj je smeje se prikimal Miru.

»Da, sem prihajamo na kavo ali pivo in na pogovor, seveda,« sem mu z nasmehom po Mirovem pristopu k mizi, »o športu in vesolju.« Ob slednji besedi so se Dobročutu ustnice zakrivile v pomenljiv nasmeh.

Tudi Miro je prisluhnil. »O čem? O vesolju?« je vprašal veselo. Glede na vzdušje bi bil sprejemljiv tudi pogovor o vesolju, še posebej ob steklenici piva, ki jo je takoj naročil. »To tematiko smo zadnje čase malo zanemarili, moram priznati. In kaj obdelujete?«

»Ah, nič,« sem odvrnil z zadrževanim smehom ter namignil na Dobročuta. »Prav zanimive poglede ima na nekatera vprašanja o veselju, čeprav še nisva imela dovolj časa za temeljit pogovor. Toda eno tematiko kar resno obdelujeva.« Pogledal sem Dobročuta: »Kajne?«

»Da, vsekakor. In celo uspešna sva pri tem, kot vse kaže.« Dobročutov živahni odgovor je kazal neprikrito veselje do te tematike, tako v celoti kot zaradi zabavnosti tovrstnih pogovorov.

Z nekaj premiki smo sprostili dovolj prostora za še en stol, na katerem se je Miro udobno namestil, očitno prav primerne volje za živahno družbo, in mimogrede pojasnil: »Včeraj, po pogrebu mojega znanca, smo se na sedmini pogovarjali o odhajanju 'tja gor', najprej o Vicah, pa kje naj bi bila Nebesa, zame grešnika sicer pride v poštev samo Pekel, no, kakor koli, možgani so se mi po teh pogovorih razmigali tudi za pogovor o veselju, ne glede na pristop. Hah.«

»Kdo pa je bil ta vaš znanec?« se je pozanimal Čutin ob Dobročutu, kot da bi ga morda lahko poznal. Izraz njegovega obraza je že dajal tak vtis. Nato pa je mirno in v povsem resnem tonu dejal: »Šele včeraj ste imeli sedmino, pravite?«

»Da.« Miro ga je pogledal izpod čela, ker se mu pri vsem skupaj nekaj ni ujemalo oziroma nekaj na pravkaršnji pripombi ni bilo povsem v skladu s celotno zadevo, nato pa, po nenadnem, na trapast način posrečenem preblisku, še sam ni vedel, od kod se mu je vzel oziroma kako je uganil, da je nastal pri njegovem sogovorniku preskok misli, ker je prav gotovo mislil na običajno poznanstvo, rekel pa je tako, kot da bi ga morda spoznal v Vicah. Prav zabavno. Ni se mogel zadržati. Že zaradi drezanja v živahno razpoloženje družbe je med smehom navrgel: »Premalo časa je še v Vicah, da bi ga lahko vi tam spoznali.« In pri tem se je zarežal svoji, glede na odzive omizja, izjemno posrečeni domisllici. Vsem se je zdela zabavna. Še sam sem se med smehom obrnil k Dobročutu. Toda ta se je ob srečanju najinih pogledov le nekoliko namuznil v nakazanem prikrivanju še nerazkritega ozadja, tako

da sem se nehote zdrznil. Saj vendar nisem vedel kaj dosti o njihovi civilizaciji. Da bi se lahko kar koli pri njih nanašalo na take pojme, kot so Vice, pa vseeno najbrž ni bilo mogoče. Ponovno sem se zazrl v Dobročuta, nato pa še v njegovega prijatelja in smejočega se Mira. Precej različno odzivanje na trapasto pripombo. Celo tako različno, da sem se skoraj resno zamislil.

»Nikar se ne obremenjujte z iskanjem vseh možnih relacij med našima civilizacijama,« mi je dejal Dobročut. »Nobenega slabega razpoloženja ni treba zaradi njih. Le na več področjih smo tesneje povezani, kot si verjetno lahko predstavljate, to pa je glede na pomen naše misije zanemarljivo. Vsekakor smo v istem čolnu.«

Začutil sem neko naklonjenost v njegovem glasu. Težko, da bi bila zlagana. Lahko sem jo zaznal ob njegovi izgovorjavi besede Zemljan. Zadaj je moralo biti več kot le gola naklonjenost višje razvite civilizacije do bitij na daleč nižji stopnji razvojne spirale.

Primaknil sem se k Dobročutu: »Že skoraj v celoti sem si obudil v spominu vse dogajanje s tistega večera. Takrat smo tudi plesali. Morda bi bilo smiselno, da povabim Gigi na ples. Potem bom pa najbrž že pripravljen za tisto preverjanje, tako da bi jutri zjutraj lahko odrinili nazaj.«

»Prav. Precej hitro si to opravil. Celo za naše pojme hitro. Ko gre za dogajanja, nabita s čustvi, smo tudi mi počasni.«

»Tudi vi?« sem se zasmejal. »Ali res?«

»Da. Vsa čustva imajo svoje rojstvo, svoje življenje. Prehitevanje z logiko bi jih izničilo, ubilo.« Dobročut me je pogledal s šegavim pogledom: »Vse prijetno običajno prehitro mine, kajne? Potem pa med razmišljanjem o svojem življenju ugotavljamo, kako malo je bilo takega, zaradi česar je bilo vredno živeti. In če bi še to nadomestili zgolj z logičnim razumevanjem? Kaj bi nam ostalo? Še manj.«

»Da, da,« sem se nasmehnil v znamenje strinjanja. Zelo hitro so

znali tile Čutini opustiti hladno preračunljivost in postati nena-
vadno človeški.

Ostali del večera je potekel po načrtu. Z Gigi sva plesala skoraj
dve uri. Potem je Gigi plesala z drugim in jaz sem jo medtem
opazoval, pa tudi ona je pogledovala proti meni. Sicer ne tako
kot takrat, ker je bilo vzdušje vendarle drugačno, toda za nekaj
trenutkov se je razživila kakor na tisti žurki, čeprav le bežno, a
dovolj za preskok iskrice v tiste trenutke, ki sem jih želel obu-
diti. In prav to sem potreboval. Kakor malo prej tesen stik v
objemu, v katerem se je privila k meni, da sem občutil tako
kot takrat. In šele tesno prižemanje toplote njenega telesa mi
je povrnilo še zadnje pozabljene trenutke, in to zelo natančno,
skupaj z mislimi, ki so mi šle tedaj po glavi. Da, kar precej misli
mi je tedaj begalo sem ter tja. Potem sem jih, jasno, pozabil.
Zavrgel. Seveda, ko pa sva se skregala. Kakor koli. Dobil sem
vse potrebno za ponovni poskus prehoda skozi tisto preverja-
nje. Nič več ni ostalo. Ves tisti večer je bil ponovno, v celoti
obujen v mojem spominu. V celoti? Le še malce dvoma je ostalo
ob vračanju s plesišča.

Prisedel sem k Miru. »Danes sem se pa naplesal.«

Miro je v odgovor odsotno prikimal, zamišljeno strmeč predse,
in nekaj odkimaval. Vsaj meni se je zdel spremenjen. Sicer ne
pretirano, a vseeno. Še enkrat sem ga natančno pogledal. Nekaj
je meditiral ali kaj, čeprav se ga sploh še ni nalezal.

»Kaj premlevaš?« sem dobronamerno podrezal.

»Nič. Tile tvoji novi prijatelji ali znanci ali kar koli naj bi bili, so
vseeno malo čudni.«

»Hja?« Taka ugotovitev seveda ni bila posebno presenetljiva,
ampak kako je Miro prišel do nje? Čutini niso v ničemer izsto-
pali. Še posebej, če niso hoteli. »Kaj te je zmotilo?«

»Ne vem, kako naj povem. Kar nekajkrat smo se pogovarjali o
Vicah.«

»Tudi Vice ste obdelali?« Prešerno sem se zasmel. »Ali ste
prešli na verska vprašanja?«

»Pravzaprav ne. Pogovarjali smo se o vesolju. Bolj v smislu raznih pogledov na vesolje, vse od starih Egipčanov naprej. Tudi nekaj zanimivih pripomb o raznih verskih razlagah vesolja so dali, čeprav večinoma na znanstvenih osnovah. Vsaj kolikor mi moje znanje dopušča take presoje, bi tako rekel. Toda ti njihovi zasuki na pogovor o Vicah so bili vseeno malo preveč pogosti.«

Nagubal sem čelo v nemočnem razmišljanju: »Kako misliš - preveč pogosti?«

»Pravzaprav tega niti ne bi opazil.«

»Česa?«

»To, da so preveč pogosti. Če ne bi bilo tako čudnega obnašanja tega tvojega znanca.« Miro je narahlo pomignil na Dobročutovega prijatelja.

»Čudnega obnašanja?« Že povsem zresnjen sem zrl v Mira. Nobenega posebnega obnašanja nisem opazil.

»Veš, da mi je pred letom umrl oče?« je z mirno odsotnostjo nadaljeval Miro. »Ta tvoj znanec pa mu je s svojimi gibi, odzivi, z vsem svojim obnašanjem na trenutke tako podoben, da je že kar neverjetno.«

»Komu? Tvojemu očetu?«

»Da. Moj oče je bil po svoje prava pojava - kot se reče.«

»Vem, ja, saj se ga spomnim.«

»Seveda se ga moraš spomniti. Zdaj pa še tega poglej! Kako govori, kako se smeje - pa povej!«

Ozrl sem se v Dobročutovega spremljevalca. Res sem lahko zaznal sorodnost nekaterih gibov, tedaj pa se je Dobročutov spremljevalec zasmel. Da, njegov smeh. Nenavadno je bil podoben smehu Mirovega očeta. Toda saj kaj takega lahko Čutini mirno namestijo tudi brez kakršne koli povezave z Vicami. To jim, vsaj po tem, kar sem doslej že lahko izvedel o njih, ne bi moglo delati večjih težav. Toda zakaj so v vse skupaj vpletli Vice? Zastal sem v pomislekih. Ali bi Čutini res lahko bili v kakšnih povezavah z Vicami? Vice? V kakšnem smislu le? V verskem? Ali v prenesenem pomenu? Nekaj, kar so sami zgra-

dili, zdaj pa ugotavljajo, ali je kaj takega ali vsaj podobnega že v človeški zavesti. Hm. Tega bi bili prav gotovo zmožni. Presneto, da bi.

S pogledom, zamaknjenim predse, sem razmišljal o različnih možnostih. Huh! Kar nekaj jih je bilo! In pri tem so se mi pomisleki zvrstili s hitrostjo, večjo od moje sposobnosti preverjanja. Zaznal sem privzdignjeno roko in pozdrav: »Hej, Peter!«. Znan obraz me je zdramil s svojim vztrajnim smehljanjem. Bil je moj prijatelj, režiser, vsaj diplomiral je iz režije, kolikor sem se še spominjal. Toda kaj dela trenutno, nisem vedel, morda celo režira. »Hej, Boštjan!« sem mu odzdravil ter v odgovor dobil nakazan gib v smeri šanka, proti kateremu se je Boštjan že nameril, čeprav se je še vedno oziral vame in v našo pisano družčino.

»Hej, Boštjan!« je Dobročut s tako poudarjeno razposajenostjo ponovil moj pozdrav, da je še mene presenetil, ter nadaljeval z namigom roke na polne buteljke pred sabo: »Kar postrezi si, Peter plača!«

»Aja!« mi je ušlo. Zakaj pa zdaj to? Kaj Dobročut želi spoznati tega mojega znanca? Glede na vzdušje to morda niti ni bilo tako nenavadno, čeprav so se mi že kar moteče rojevali pomisleki na sicer običajno preračunljivo početje Dobročuta oziroma na vprašanje, kaj bi lahko bilo v ozadju njegovega sproščene povabila. No, ja. Prav. »Kar prisedi!« sem zaklical Boštjanu z namigom, naj primakne prost stol od sosednje mize.

»Hej, Boštjan, hej!« ga je z vzklikom opozorila nase nenadoma razživila Gigi. »Pridi, boš še ti kaj povedal o naših igralcih za komične like. Prav nori so nanje tile naši prijatelji.«

Boštjan je prisedel, z rahlim nagibom glave pozdravil vsakega posebej ter prikimal na Dobročutov namig, ali naj mu natoči čašo.

»Da, res smo se pogovarjali o igralcih s sposobnostjo izvabljanja smeha že zgolj s svojim videzom,« je Dobročut nadaljeval Gigino pobudo. »Neko stalno nasprotje v sebi želijo preseči, pa se jim vse skupaj sprevrača v nemočen gnev in vdanost v

usodo, ki sta potem izvor njihove uporniške jeze z nasprotnim, bolj bojevitim gnevom.«

Boštjan je med smehom stresel z glavo: »Čakajte, malo bolj počasi, kaj ste mi že povedali?« Nato je med razmišljanjem o smislu Dobročutovih besed počasi srknil iz napolnjene čaše.

»Jaaa, bravo! To ste lepo povedali!« Gigi je zaploskala. »Tudi meni privre na dan neverjetno bojevit gnev iz popolne vdano sti v usodo, kajne?«

Gigi se je navdušeno zasmejala temu odkritju ter tako živo pogledala vame, da sem ji takoj prikimal, čeprav se mi je pri tem bolj vsiljeval izraz na njenem obrazu ob najinem srečanju nad tistim prepadom. Toda če ima o sebi novo mnenje, tudi prav. Preletel sem jo z ocenjujočim pogledom. Nič depresivnega ni bilo več na njej. Prav zares se je razživila.

»Da, to sem tudi jaz opazil,« je Gigi v njenem novem prepričanju spodbudil še Dobročut. »Prav presenetljivo, kako zlahka sprožite iz sebe tako močan življenjski impulz.«

Da, Gigi, kar koli že je bila prej, je izginila, in zdaj je bila natanko to, kar je bila v tistem trenutku, ker preteklost, ko jo enkrat odvržeš, izgine in je ni več. Vsaj ob pogledu na Gigi sem prišel do take ugotovitve. In bolj ko sem jo gledal, bolj sem lahko ugotavljal, kako je to pri njej še posebej temeljito doživeto. Ali nekaj podobnega, saj so me obhajale misli, naj se nič kaj preveč ne poglobljam v to njeno problematiko, ker bom sicer lahko prav kmalu na tem, da mi nič več ne bo jasno.

»To bi še rad povedal,« je spet povzel Dobročut. »Že več znancev mi je omenjalo vašo igro. Povedali so mi za vašo izjemno sposobnost, da bolj kot kdor koli drug znate pritegniti občinstvo.«

»A so opazili? A res?« Gigi je za trenutek pozabila igrati. Pravzaprav so jo Dobročutove besede malo čudile, pa jih je potem ob prepričljivem izrazu njegovega obraza vseeno sprejela. Sprva sicer nekoliko obotavljivo, vendar takoj zatem že kar s pravim navdušenjem.

»Da, po tem je res znana,« se je po kratkem tuhtanju strinjal tudi Boštjan. »Taka humorna lastnost igralcev je pri občinstvu obi-

čajno lepo sprejeta. Hja. Saj sem tudi jaz že pomislil nanjo pri tisti vlogi. Celo poklicati sem jo že nameraval.«

»Da, njo bi morali angažirati za tisto vlogo.« Dobročut je spet uporabil svojo izjemno sugestivnost, ki je Boštjanu vsilila razmišljanje o vzrokih za opustitev lastne namere, čeprav sprva niti ni bil prepričan, ali jo je sploh res imel. Zato je potem kar navrgel, bolj z namenom hitrejšega zaključka obravnavane tematike: »Z denarjem je problem. Zmanjkalo ga je, tako da je še zdaj vse v zraku.«

Toda Dobročut je odkimal: »Vi umetniki nimate smisla za denarne zadeve. Za komedijo, dobro komedijo pa res ni tako težko dobiti nekaj finančne pomoči od podpornikov.«

Toda ob teh njegovih besedah se je Boštjan takoj spet zbral: »Kako, da ni? Pa še kakšen problem je to! Meni na primer še ni uspelo zagotoviti finančnih sredstev.«

»Res? Ali je to za vas težko? Taka malenkost... Koliko pa pravzaprav potrebujete za ta vaš projekt?«

Boštjan je začel razmišljati. Najprej seveda o sogovorniku. »Se želite udeležiti s finančno podporo?«

»Seveda, zakaj pa ne? Z veseljem.«

Boštjan je nejeverno opazoval Dobročuta. Res je bilo v njem čutiti neko navdušenje nad tem projektom, kar je bilo sicer po svoje malo nenavadno ali vsaj težje razumljivo, pa vendar. . . Nato je še malo premislil o ustreznosti izraza »projekt« in kako je kar naenkrat pred njim. Toda če je zadeva taka, kot je videti, potem. . . Pogled name mu je razkrival vzpodbudno prikimavanje, to je torej pomenilo, da bi tudi po mojem mnenju lahko naredil zanimivo potezo.

»Hja!« Boštjan je začel preračunavati, Dobročut pa mi je pomežiknil, se mi primaknil in šepnil: »Ali bo v redu? Glede na dober potek dogajanja jo lahko malo nagradimo.«

»To pa vsekakor. Če le morete. Koliko pa lahko podprete to zadevo?«

sem še vprašal, čeprav višina podpore ne bi smela biti pomembna, vsaj

po moji presoji ne.

»Hm!« Dobročut je smeje se nadaljeval, še vedno primaknjen k mojemu ušesu: »Kar nekaj takih zlatih kroglic, kot je vaš planet Zemlja, imamo. Pa tudi večje. . .«

»Aja... Ahm...« To je bilo možno, in čeprav je bilo vse skupaj zunaj dosega moje presoje dejanskega stanja, tudi glede velikosti »zlatih kroglic«, sem iz njegovih besed razbral resno namero, da podpre Gigi, ki si je našo pomoč vsekakor zaslužila.

»No, ja, sicer pa sem ravno danes dvignil nekaj denarja z banke, tako da lahko preidemo na bolj konkretne pogovore, kajne?« Nato je Dobročut segel v usnjeno torbico ob sebi. Tudi Boštjan in Gigi sta se ozrla vanjo. Njen usnjeni jermen mu je že ves čas visel čez ramo, toda opazila sta jo pravzaprav šele zdaj.

Dobročut je počasi odprl torbo, potegnil iz nje lepo zložen zavojček bankovcev, še sveže pakiranih iz banke, ter ga položil na mizo.

Boštjan in Gigi sta se zazrla v številke na zgornjem, vrhnjem bankovcu ter skoraj v duetu zamrmrala: »Sto dolarjev!« Kakšnih sto takih je moralo biti v šopu. Boštjan in Gigi sta se spogledala v očitno skladnem razumevanju, kljub nekaterim nejasnostim, tako da je Boštjan počasi segel po tem šopu papirja, ga strokovno upognil ter nato spustil v počasnem »pfrrrrk. . .«, ki je razkril očem še notranjost. Potem je šop obrnil, ponovil tisti »pfrrrrk. . .«, in denar počasi položil nazaj na mizo.

»Keš.«

»Da, keš,« je prikimal Dobročut, ponovno segel v torbo, položil na mizo še tri podobne zavojčke ter med Boštjanovim in Giginim prikimavanjem zadržal torbo v rokah.

Boštjan je zavojčke spet jemal v roke, enega za drugim, ter jih hitro preveril s svojo »pfrrrrk tehniko« in enako kot prvič tudi sedaj ugotovil: »Vse je keš.« Gigi pa je medtem že sledila Dobročutovi roki, kako spet sega v razprto torbo, in pri tem je lahko zaznala še več papirja.

»Uvaaa! Tega pa imate kar nekaj! Kak šop manj se vam najbrž

sploh ne pozna!« je navrgla v rahlo spodbujajočem presenečenju.

Dobročut je prikimal: »Seveda. Nekaj teh šopov za nas ne pomeni kaj dosti.«

»Hohoooj!« Geni je kar zavriskala v nenadnem izbruhu življenja iz njene notranjosti. »Si slišal Boštjan? Kako duhovito! To ste pa povedali v tako zabavnem tonu, da . . .« Gigi je nervozno iskala pravo besedo, ki pa je očitno ni zmogla najti: »Kajne, Boštjan, kaj ti praviš?«

»To je...« Boštjan je nasprotno kot Gigi ostal hladnokrven z nespremenjenim izrazom na obrazu: »To je konkretna poslovna poteza,« je dodal z mirnim premislekom izkušenega poslovneža.

»Aaa,« je rahlo zategnila Gigi, potem pa se ponovno razveselila, še glasneje kot prej: »Da, tako je, konkretna poslovna poteza!«

»V kešu,« je pripomnil Boštjan, kot bi poudaril pomen resnega delovanja oziroma svojega sprejetja te poslovne poteze.

Moral sem se vmešati: »Gigi, tole raje pospravi v torbico, če ne bomo po nepotrebnem začeli vzbujati pozornost,« sem ji namignil na nenavadni kup papirja na mizi.

»Ah, ja, seveda.« Gigi se je hitro ozrla naokoli po morebitnih opazovalcih ter se veselo zahihitala ob ugotovitvi, da so steklenice za zdaj še uspešno zakrivale pogled na bankovce, ki jih je potem brž spravila v torbo, hkrati pa je še parkrat pogledala naokrog.

»No, tule so še . . .« je nadaljeval Dobročut, medtem ko je vlekli iz torbe nadaljnje tri šope, v katerih pa so bili, kot je bilo takoj opazno, povsem drugačni bankovci. Boštjan in Gigi sta se spogledala s skoraj sočasno ugotovitvijo: »Po tisoč!« Nakar je Gigi še dodala: »V dolarjih.«

»Da, v kešu!« ji je pritrdil Boštjan. »En šop – sto tisoč dolarjev.«

»No, teh bankovcev imam samo dvakrat po deset šopov,« je zadržano skromnostjo pripomnil Dobročut.

»Samo dvakrat po deset šopov...« je bilo to pot vse, kar je Gigi spravila iz sebe.

»Tako je. Tu so.« Dobročut je potisnil pred Gigi dva kupčka po deset šopov.

Zdaj je Gigi nejeverno razprla najprej en šop, potem drugega in še nekaj naslednjih. Pravzaprav jih je bilo preveč za natančno preverjanje. »Vsi so po tisoč dolarjev,« je naposled ugotovila.

»Tako je. Po tisoč dolarjev,« ji je potrdil vse bolj zresnjeni Boštjan.

»To je predplačilo,« je navrgel Dobročut.

»To je predplačilo,« je ponovil Boštjan.

»Za ta čudoviti film z Gigi v glavni vlogi,« je nadaljeval Dobročut.

»Za ta čudoviti film z Gigi v glavni vlogi,« je spet ponovil Boštjan.

»A za film?« se je začudila Gigi. »Mislila sem, da se pogovarjamo o gledališki igri.«

»To je bil lapsus,« jo je zavrnil Boštjan ter ji z malomarnim zamahom roke dal vedeti, da gre za nepomembno malenkost. »Pogovarjamo se filmu. Razumeš?«

»Aja, seveda.« Gigi je kar poskočila na sedežu. »Saj se mi je že ves čas zdelo, da se pogovarjamo o filmu...«

»Da. Pogovarjamo se o filmu,« je spet v poslovnem tonu potrdil Boštjan.

»Za sprotne stroške pa vam bom napisal ček,« je Dobročut še kar naprej razvijal zastavljeni projekt.

»Tako. Za sprotne stroške,« je ponovila Gigi in pogledala Boštjana, ki pa je samo molče zrl predse, nato pa skupaj z Gigi mirno opazoval, kako Dobročut izpolnjuje ček.

»Štiri, pet, šest ničel,« je štel Dobročut, se primaknil k meni in mi šepnil: »Koliko pa naj jih napišem?«

Rahlo sem nagubal čelo ter mu po kratkem premisleku odvrnil: »Saj bo kar dosti. Če ne, se ji bo spet utrgalo.«

»Sedem ničel.« Dobročut je pogledal Gigi, ki je zrla zdaj vanj, zdaj v ničle. Ni ji mogel odreči: »Osem ničel.«

»V ameriških dolarjih?« je vprašala Gigi.

»Seveda. Ali morda želite v kakšni drugi valuti? Če vas moti. . .?«

»Ne, ne, sploh me ne moti,« se je že kar malo opravičujoče se izmikala Gigi. »V dolarjih. Saj je v redu, kajne, Boštjan?«

»Povsem v redu,« ji je ta potrdil v še naprej zresnjenem poslovnem tonu.

»Tako, zdaj pa moramo iti,« je Dobročut sklenil ta za vse uspešni poslovni dogovor ter mi pomignil: »Gremo.«

Stopil sem od mize in pomahal družbi, iz katere so mi posamezniki odzdravljali zelo spoštljivo, tudi prisrčno in celo s poslovno korektnostjo. Tudi Gigi je vstala, se mi naglo približala in se primaknila k mojemu ušesu.

»Peter!« Gigi se je stisnila k meni. »Ne vem sicer, kdo vse je v tistem timu, ki si ga na začetku omenil kot - mi- , toda moram reči, da ste bomba.«

»Aja?« sem zategnil z nasmehom. »Pa ni vse tako rožnato. Vprašanje je, ali nam bo uspelo.«

»Dvomiš?«

»Ne vem.«

»Jaz sem stoodstotno z vami. Mene lahko štejete za svojo. Vsi smo en tim, o tem prav gotovo ni dvoma.«

Prijateljsko sem ji prikimal.

»Peter!«

»Da?«

Gigi me je nenadoma gledala že kar zaskrbljeno. »Pazi nase, Peter. Za kakšen trenutek se mi vse to zdi presneto resno. Vsaj občutke imam take.«

»Hja, saj tudi je resno. Zato pa smo vsaj za vas poskrbeli, kajne?«

»To pa. Presneto dobro si poskrbel - oziroma ste poskrbeli. Tudi jaz bi zate poskrbela, če bi vedela, kako.«

»Oh, saj si že, in to bolje, kot si misliš.«

Gigi me je še nekaj časa vprašujoče gledala: »Veš, Peter, za takrat, za tisti večer mi je kar malo žal. Ne bi smela biti taka. Toda bil si mi všeč. Pa sem potem ugotovila, da ti ni nič do mene. Le za lajšanje dolgočasje bi ti bila. Pa sem začela pretiravati.«

»Pretiravati?« sem počasi ponovil. »Pa si res našla zanimivo

besedo za tvoje obnašanje na tisti žurki.« Še nekoliko sem se zamislil nad vsem njenim početjem. »In tudi danes si pretiravala, kajne?«

Gigi se je nasmehnila. Najprej malo zadržano, nato na hitro prav živo, skoraj veselo, vendar z nekaj neprikritega občutka krivde. »Ne bom več. Obljubim.«

X. poglavje

Ko smo se vračali na postajo, smo poslušali, zbrani ob holiju, poročila o pogajanjih med sptima stranema. Nobenega napredka ni bilo. Celo prav nasprotno, čeprav naj bi bili, vsaj sklepajoč po tem, kolikor sem lahko vse skupaj razumel, Čutini precej spravljivi oziroma so se kot taki predstavljali v svojih poročilih. Toda po obrazih okoli mene sodeč, kar nekajkrat sem jih namreč preletel s pogledom, je bilo vse povedano najbrž pričakovano, predvsem pa sprejeto brez večjega odziva. Le na znanje so vse skupaj vzeli, nič več, tako da sem še sam spremljal nadaljnja poročila z večjo lagodnostjo.

»To ni nič.« je poveljnik presekalo uspavano vzdušje. »Ostrini ne mirujejo. Jaz jim ne verjamem. Holi, vzpostavi zvezo s poveljstvom! Brez spremstva se ne bomo več mogli prebiti skozi asteroidne pasove.«

V holiju se je po krajšem čakanju prikazal obraz ženske, najbrž častnice z našega poveljstva. »Prosim, počakajte, takoj vas bom povezala s poveljstvom,« je dejala z uradno prijaznostjo. Kmalu zatem se je v holiju pokazal možak v enakem kombinezonu kot Čutini iz naše misije, imel je le nekoliko drugačne oznake z različnimi barvnimi geometrijskimi liki, povezanimi s črtami po

prsih in ramenih, nas na kratko pozdravil in nam razložil svojo pristojnost. Prav za nas naj bi bil zadolžen, je pojasnil in se spustil v kratek pogovor z našim kapitanom. Podal nam je informacije o trenutnem stanju, ki pa so bile precej drugačne od tistih v poročilih. Položaj naj bi bil znatno bolj zaostren. Po našem preboju skozi asteroidni pas je tako ena kot druga stran začela povezovati svoje asteroide v neprehodne grupe na podlagi predhodne razvrstitve. Tako sicer nihče ni pridobil pomembne prednosti pri obvladovanju celotnega prostora znotraj asteroidnih pasov, toda prehodnost skozi se je bistveno zmanjšala.

»Zapora bo kmalu popolna,« je na koncu strnil njun pogovor Čutin s poveljstva; v tistem trenutku je tako kazalo na vse manjšo možnost za naš preboj skozi asteroidni pas.

Kapitan Harstan je stopil k nasprotnemu delu holija, zdaj je bil v njem prikazan asteroidni pas, se sklonil k holiju ter se po ponovnem pregledu celotnega asteroidnega polja s privzdignjeno roko počasi obrnil k nam. »Malo pozornosti, prosim,« nas je opozoril z mirnim, toda odločnim, že skoraj ukazovalnim glasom ter pokazal proti tistemu delu, ki ga je bil ravnokar opazoval: »Tu je še precej mirno, brez združevanja ostrinovskih asteroidov v neprehodne ploskovne pasove.«

Vsi pogledi so se usmerili v nakazani predel. Bil je miren, zunaj vidnega združevanja asteroidov v neprehodne plasti. Vsaj po prikazanem je bilo tako videti. Drug za drugim so Čutini okoli mene prikimali brez pripomb. Prikimal sem še jaz, ker mi je vse pogostejše upoštevanje mojega mnenja in skupno iskanje posameznih rešitev vzbudilo občutek pripadnosti s sproščnim izražanjem lastnega mnenja.

»Vsi na svoja mesta! Nujnost izmikanja zasledovalnim letalom je kljub vsemu verjetna. Tudi trčenja z njimi lahko pričakujemo, kot smo že spoznali med prejšnjim poletom, čeprav se jim bomo poskusili izogniti.« Nato se je obrnil k računalniškemu navigatorju z ukazom, naj nas s polno hitrostjo usmeri v ta mirujoči predel asteroidnega pasu, in to je bilo tudi takoj izvršeno. Toda komaj se je naša ladja dobro ustalila v zeleni smeri in pridobila

polno hitrost, že smo lahko na dotlej mirnem predelu asteroidnega pasu zaznali živahnije premikanje. Vendar leta nismo prekinili. Šli bomo v preboj. To je bilo jasno. Kajti ne glede na izbiro, kamor koli bi šli, ne bi bilo nič drugače. Za odkrivanje bolj zanesljivo mirnega prehoda nismo imeli možnosti.

Da nam Ostrini dajejo močan pomen, smo že lahko spoznali, to vsekakor, ampak v napad na nas z vsemi silami najbrž le ne bodo šli. Prav gotovo pa bodo poslali močne enote. Vendar bo tu spet vprašanje, ali bodo te sile močnejše od podpore naših, sem ugibal. Hja, to stalno prisotno vprašanje, kakšen pomen bodo dali Ostrini naši nameri o preletu skozi asteroidni pas. Če je ostalo le na domnevah Ostrinov o naši pomembnosti, brez poznavanja njenega pravega vzroka, v osrednjem delu vodene strategije ne bodo načrtovali popolne podpore vseh njihovih razpoložljivih sil v tem asteroidnem pasu. Potem njihovi lokalni odzivi ne bodo zajeli celote in prehod bo možen, ker ostrinovska blokada ne bo dovolj široko zastavljena.

Vsi smo zrlili proti asteroidom v smeri našega leta. Nekakšno migljanje, premikanje, nejasen prikaz, in že se nam je izostrilo več zapovrstnih ploskovnih združitvev ostrinovskih asteroidov. Na srečo jih je s strani Čutinov ustavljalo takojšnje sestavljanje plasti asteroidov za onemogočanje izgradnje zapornih plasti. Pred vstopanjem v asteroidni pas sem po zavzetem opazovanju, enakem kot pri vsej posadki, tudi sam iz prikaza v holiju poskušal oceniti naše možnosti za prehod.

»Navigacijski računalnik!« je poklical kapitan.

»Da, kapitan,« se je po vojaško glasil odziv.

»Zapelji proti meji med mirujočimi predeli in močnejšim združevanjem asteroidov v neprehodne zapore! Potem narahlo zavij proti mirujočemu delu! Naj vse poteka z nakazanim zaupanjem v normalno prehodnost asteroidnega pasu. Brez sunkovitih zavojev se izmakni prvim zaporam in nadaljaj ob stalnemu sledenju vseh možnih poti!« Kapitan Harstan se je zravn obrnil k nam. »Zaradi dokaj verjetnega hitrega zapiranja večine sedaj prostih poti se pripravite na bolj ostro vožnjo!« je dejal ter se

podal do svojega sedeža in takoj po namestitvi s pritiskom na gumb sprožil napihovanje varnostnih blazin okoli svojega telesa in zatezanje varnostnih pasov. To je bila maksimalna možna zaščita v primeru trčenj. Ostali smo ga posnemali, kapitan pa je med vse bolj osredotočenim spremljanjem holijevega prikaza nadaljeval s povelji:

»R. N.!«

»Da, kapitan!«

»S šifrirno kodo POT7911/X313 vzpostavi zvezo za prenos podatkov!«

»Da, kapitan! Zveza prek kode POT7911/X313 bo vzpostavljena po predpisanih časovnih zaporedjih.«

»Tako.« Kapitan je s pogledom preletel prek bližnjih obrazov.

»Dobili bomo sprotne prikaze možnih prehodov na podlagi predvidenih usmeritev naših asteroidov za protigrupacijske zapore proti ostrinovskim gradnjam asteroidnih pasov. Tako bomo izvedeli za potek zbiranj naših asteroidov, še preden bo do njih prišlo. Precej slepih letov v zaprte žepe si bomo s tem prihranili. Ob tem lahko predvidevamo še stalno naravnost naših asteroidov v premike za zagotovitev našega prehoda skozi asteroidni pas.«

»In če nam bodo kljub vsemu onemogočili prehod?« je vpadel Čutin iz ozadja.

Kapitan Harstan se je zazrl predse v miselnem ocenjevanju verjetnosti neuspeha naše misije in vseh posledičnih zapletov ter se nato ponovno zagledal v holijev tridimenzionalni prikaz asteroidnega pasu. »Uspeli bomo. Moramo!« je še dejal.

Zleknjen na nazaj pomaknjenem naslonjalu svojega sedeža, sem se zatopil v prikaz našega približevanja asteroidnemu pasu, vse dokler se nismo začeli približevati območju vstopa vanj. Da, prav v tem delu je bilo dogajanje najbolj živo. Asteroidi so se približevali drug drugemu in se nato počasi združevali v vzdolžne plasti. Prav težko si je bilo predstavljati sprožanja

tako obsežnih kopičenj za blokado našega leta brez poznavanja pomena naše misije.

»Vstopamo v asteroidni pas,« je sporočil R. N.

V holiju se je prikazalo območje našega vstopa. Ploščate zgojitve asteroidov v stalnem, ene v počasnem in druge v hitrejšem premikanju s sočasnim vrtenjem okoli vsevprek usmerjenih osi, so se začele ustavljati, in kot da bi bile le iztrgani deli tisočkrat obsežnejših plasti asteroidov, so se sedaj zlivale v zapore orjaških dimenzij. In prav v smeri našega leta se je najprej izoblikovala taka asteroidna zapora. Pa ne le to. Presenečeno sem gledal v holijev prikaz. Na tej zaporni ploški se je vse bolj kazal reliefni prikaz nekakšnega gradu ali z obzidjem obdanega mesta z velikimi, glede na vse dimenzije pa že kar neverjetno orjaškimi vrati. Da, prikazala se je tudi nekakšna pot, ki je vodila do mestnih vrat prav v smeri našega leta in se končala pred temi orjaškimi zaprtimi vrati v še bolj orjaškem obzidju. Ozrl sem se v Dobročuta. Tudi on je zavzeto opazoval izoblikovanje tega reliefnega prikaza. »Nam je namenjeno to sporočilo,« je ugotovil med rahlim kremženjem ustnic.

»Sporočilo?« Da nam skozi reliefni prikaz posredujejo sporočilo, je bila novost za moje razumevanje položaja. »Sporočajo nam zaporo našega leta, kajne?« sem vprašal.

»Zapora, da, zapora. Samo kakšna? Več stopenj zapor je prisotnih na asteroidnem pasu. S tem reliefnim prikazom nam sporočajo prepoved leta, to je sporočilo s pečatom poveljstva Ostrinov za asteroidni pas. Prisotna je verjetnost vključitve vseh njihovih sil prek celotnega asteroidnega pasu.«

»In kaj lahko naredimo mi?«

»V vsakem primeru bomo šli v preboj, saj nam drugega niti ne preostane. Potem nam bodo lahko priskočila na pomoč naša ladjevja z nasprotne strani asteroidnega pasu. Lahko naredijo globinski vsek. Toda vsaj skozi tri četrtine obsega asteroidnega pasu bi se morali sami prebiti.«

»Kaj pa njihova ladjevja? Nas lahko napadejo?«

»Da, lahko. Toda potem bodo naša ladjevja napadla njihova.« Dobročut se je spet zatopil v holijev prikaz. »To bi pomenilo začetek vojnih operacij izjemnega obsega.«

»Na zaupanje v vzdržljivost sten naše ladje ob raznih zaleutih vanje pa lahko kar pozabimo?« sem poskušal biti duhovit, čeprav mi ni bilo nič kaj dosti do smeha.

»Vsaj do polovice asteroidnega pasu nas že ne smejo uničiti. Da pa za nas veljajo drugačna pravila kot za vse ostale, je po tem reliefnem prikazu že dovolj jasno povedano,« je Dobročut nadaljeval z razmišljanjem. »Na lokalni ravni smo v vojnem stanju, da. Oziroma bomo vsak čas.« Potem pa se je ob pogledu na moj zresnjeni obraz zelo samozavestno zasmel: »Ne bodo nas uničili, ne!«

»Preverite varnostne pasove na sedežih!« je prekinil pogovore kapitan in že nas je ostra sprememba smeri s strahovito silo pritisnila na sedeže.

V holiju se je zarisala naša pot: na rob zaporne plošče naj bi prišli. Zavoj je trajal vse do vidne površine zbranih asteroidov, nad katerimi smo potem zleteli naprej, proti robu, takoj nato pa smo spet spremenili smer. Vsi smo zrlili v holi. Ta let naj bi bil naravnani proti predvidenemu območju zbiranja naših asteroidov.

To bi se moralo zgoditi. Vsaj če so naravnani na usklajenost našega leta s strateško vodenim kopičenjem naših asteroidov, kar bi vsak čas moralo biti vidno v holijevem prikazu. A za zdaj še nismo zaznali nič takega. Skoraj tik ob rob smo prišli, pa še vedno nič. Le plasti ostrinovskih asteroidov so se zgoščevale v naši smeri. Leteli smo naprej. A kljub napetemu pričakovanju se ni zgodilo nič, in vse, kar smo lahko spremljali, je bil samo prikaz naše ladje nad vztrajnim zbiranjem ostrinovskih asteroidov. Prešli smo že dvakratno razdaljo prvotne širine nakopičenega dela ostrinovskih asteroidov pod nami, a je let še kar naprej trajal in trajal. Kopičenje asteroidov je potekalo s hitrostjo našega leta. Tako nam obhod že ne more uspjeti. Vse pogosteje sem

pogledoval proti Dobročutu, ki je zavzeto opazoval dogajanje v holiju.

„Nam bodo že priskočili na pomoč,” je mirno odvrnil na moj pogled. „Sicer pa se sami tako ali tako ne moremo prebiti. Preveč množične sile so Ostrini vrgli v blokado našega leta.” Nato je nenadoma privzdignil glavo: „Da, tu so!” Skozi ves prostor je zavel šum vzklikov. Združevanje naših asteroidov je dobilo obrise orjaškega igralca ragbija s čelado na glavi in z oklopljenimi rameni, zagnanega v smeri zbiranja ostrinovskih asteroidov.

„Prostor nam bo naredil! Huraaa!” je radosten klic preglasil šum v prostoru.

„Da, tik ob tem ‘igralcu ragbija’ se bomo spustili v notranjost asteroidnega pasu,” je pojasnil kapitan Harstan.

Medtem se je ‘igralac ragbija’ že približal najhitrejšemu širjenju blokadne plošče, prikazane z dirom nepregledne črede orjaških bizonov, ki so jo Ostrini izoblikovali v odgovor na ragbista Čutinov. Že so se začeli tudi prvi trki asteroidov z obeh strani, hitro namnoženih v vse bolj veličastnem prizoru, v katerem je med prodiranjem milijonglave črede bizonov silni ragbist s svojimi mogočnimi oklopljenimi rameni odrival pred sabo ves napadajoči val, da so se prikazi bizonov razletavali po trčenjih. In tako kot tik za mogočno skalo v deroči vodi nastane upočasnjeni vrtinec, ki nima moči odnašanja česarkoli v smeri deročega toka, je tik za ragbistom nastal mirujoči predel brez trkov ali zbiranj asteroidov. Tam skozi se lahko prebijemo! In že nas je hiter zavoj naše ladje dvignil v zategnjene pasove, da mi je zmanjkovalo sape. Zleteli smo ob oklopljenih ramenih prodirajočega ragbista prav v pasu najsilovitejših zaletavanj asteroidov, v njihovem najgostejšem predelu, in to z obeh strani. Vse tja, do koder smo lahko vdeli skozi veliko okno poveljniškega prostora, je žarelo od silnih eksplozijskih razpadanj ob trčenjih. Bilo jih je na tisoče. Na milijone. Ob pogledu na celoto pa je bilo videti le prebijanje ragbista skozi dirjajočo čredo bizonov,

zaletavanje bizonov v njegovo čelado in njihovo prevračanje prek njegovih oklopljenih ramen. Bolj natančen pogled iz bližine, kar skozi veliko okno komandnega prostora, pa je lahko uzrl ta silovita trčenja asteroidov neposredno. V skoraj mimobežnem letu so se najprej z robovi obrusili ob nasproten asteroid, udarjali so drug v drugega v silovitem iskrenju, drugi so se zadevali v mečkanju velikih površinskih delov, najbolj pa so se zableščali ob čelnem trku z vso močjo. Tedaj jih je v celoti razneslo, nekatere najbolj bleščeče verjetno zaradi skladišč energije v njihovi notranjosti ali zaradi nako-pičenih energetske izstrelkov z eksplozivnimi bombami. Vsekakor je svetloba eksplozije ob trkih presegala pričakovano iskrenje ob trčenjih kamnitih asteroidov.

Potem smo zleteli naravnost v notranjost asteroidnega pasu. Da, kar globoko, in proti sredini se nam je kazala odprta pot. Tudi pritisk zaradi zavijanja je kmalu popustil, oslabel do najprej ponovno omogočenega normalnega dihanja ter nato končno še do govorjenja, pa čeprav je bilo potrebno za posamezne izrečene besede kar malo napora, ker je krivulja leta občasno še vedno zavijugala.

“Ti reliefni prikazi. . .” sem začel ter zastal v iskanju prave besede za vso to zame nenavadno oziroma težje razumljivo dogajanje. “Da, naša stran se je pravilno odzvala,” je rekel Dobročut z razumevanjem mojega čudenja nad eksplozivnimi trčenji orjaških plasti asteroidov, iz katerih so bili reliefni prikazi, ki so mestoma dobivali skulpturne oblike vse do zaključene celote, kot je bil ‘igravec ragbija’.

“Običajno delujemo večplastno, s stalno prisotnostjo intelekta ali vsaj z nakazanimi asociacijami. Oklopljeni ragbist pomeni veselje do igre v trdem spopadu, to nam v našem primeru omogoča vključitev veliko naših sil ob sočasnem jasno pokazanem odnosu do celotnega dogajanja na tem področju. Kljub trdemu boju je vse to za nas le igra. To je naše sporočilo.”

“Saj to vendar ne more biti res!” mi je ušlo.

“Seveda ne. Toda ne glede na obseg vključitve naših sil bomo mi govorili zgolj o naši pripravljenosti na trdo igro.”

“In če bodo oni odgovorili enako?”

“Saj bodo. Zelo ostro bodo odgovorili. Toda nam bo v skrajnem primeru ostala možnost prvega napada, da namreč vsaj prvi začnemo vojno. Tudi tako bi se lahko vzpostavilo ponovno ravnovesje sil, čeprav z žrtvami. Sicer pa po moje to ne bo potrebno, ker zdaj že lahko s precejšnjo gotovostjo računamo na prehod skozi 75. vrata. Ne tebi ne nam ne bo spodletelo.”

“In če bodo po presoji intenzivnosti te igre ali kakor koli jo že imenujete Ostrini dali povelje za naše uničenje vsem svojim oboroženim silam?”

Dobročut se je rahlo nakremžil med zmajevanjem z glavo, nakazujoč težji razmislek: “Tega jim pač naše sile ne smejo dovoliti.” Toda jaz sem dobil vtis, da mi govori bolj svoje želje kot iz nekega bolj trdnega prepričanja. Nevarno bo, mi je že kar do neprijetnosti govoril občutek.

“Prehajamo v spiralni let!” se je oglasil računalniški upravljallec, R-Navigator. Varnostni pasovi so se ponovno močno zategnili, oprijel sem se naslonjala za roke, pomaknil glavo nazaj na vzglavnik in nekajkrat globoko vdihnil. Zdaj sem že vedel, kako hitro lahko pri teh njihovih spiralnih letih ostaneš brez sape, pa čeprav morda nisem ostal brez nje vedno samo zaradi strahovitih pritiskov ob ostrih zavojih. S kotičkom očesa sem še bežno pogledal v holijev prikaz. Črta našega predvidenega leta je postala zelo vijugasta z ostrimi spiralnimi zavoji, usmerjenimi . . . Pogled mi je zastal v nerazumevanju. Povsem je zavila vstran, tja pod strnjene plasti nasprotnikovih asteroidov, skozi skulpturno oblikovane gruče naših asteroidov, in potem spet pod temi ostrinovskimi plastmi na levo v dolg zavoj. Da, ves asteroidni pas bo kmalu v igri, sem lahko sklepal iz prikaza. “Dobro zastavljeno,” sem ugotavljal sam zase. “Vsaj upajmo.”

Tedaj se je naša ladja zavrtila okrog svoje vzdolžne osi v smeri

našega leta, in že smo v ostrih vijugah leteli skozi naše gruče asteroidov, oblikovane v skulpture z nakazanimi človeškimi liki. Divje, naporno, toda varno kot v zavetrju, v katerem so se nam naši asteroidi umikali ali pa nas kar spuščali skozi svoje, tik pred nami razpirajoče se skrivne vhode in naprej skozi prazno notranjost. Točno tako, kot je bilo vse bolj očitno, da je to že prej preračunano in pripravljeno. Le zaradi ostrih zavojev nas je premetavalo zdaj sem, zdaj tja. Sam sem se ves čas trdno oklepal naslonjala za roke. Pošteno nas je premetavalo, to že, in ravno ko sem se dovolj prilagodil za kolikor toliko normalno dihanje, se je ob črti našega leta v holiju prikazala še ena črta leta z opazno gibajočo se kroglico na njej. Pogledal sem Dobročuta, ta pa je samo na kratko pojasnil, ne da bi umaknil pogled s holija: "Pot nam nameravajo presekat."

"Kako?"

"Poglejte natančneje tisto premikajočo se kroglo!"

Lahko sem razbral obrise. Spet nekakšen bivol ali bizon. Tudi vsi Čutini okoli mene so zrl v holijev prikaz. Tedaj se je začel ta prikaz večati, pogled nanj je bil vse bližji, vse razločnejši, dokler nismo jasno razbrali puhajočega bivola z rogovi, usmerjenimi v napad. Holijev prikaz pa je prinašal še vse močnejšo povečavo z bolj vidnimi sloji asteroidov, ki so tvorili nekakšno bizonovo zunanost s kožuhom, ter nato še predstavitev posameznih plasti. Vsa orjaška bivolja glava je bila sestavljena iz tesno zgoščenih asteroidov. Na tisoče, na milijone jih je moralo biti, raznih velikosti in oblik.

"Tu pa so nakopičili kar precej mase," sem navrgel napol zase, napol kot komentar. "Zlepa je ne bo možno ustaviti, kajne?"

Dobročut ni odgovoril. Še naprej je pazljivo spremljal holijeve prikaze posameznih predelov okoli naše ladje. Vsi smo zrl tja v pričakovanju. Odgovor naših je moral biti že pripravljen, kot smo bili vsi prepričani. S to tanko lupino naše ladje se že nismo mogli zaletavati v tako orjaške mase. Pa tudi prostor leta naše ladje se je vse bolj ožil. Nobena možnost manevriranja nam ne bo ostala. Nalet takih mas bi nas potem zmlél. Vendar sta bila v

vsem prostoru ob holiju le mir in tišina. Sicer pričakujoča. Pa vendar. Saj tako mora biti. Bolj je bilo vprašanje, ali bo naš odgovor dovolj močan, česar pa ni bilo tako lahko verjeti, čeprav je bilo med posadko prisotno zelo močno upanje. Vsaj izrazi obrazov so mi vsiljevali take pomisleke z ugibanji. Da, prav vsiljevale so se mi take misli. Še sam sem obstal v pričakovanju odgovora naše strani, ki naj bi bil sprožen iz osrednjega čutinovskega poveljstva za asteroidni pas.

Tedaj je zašumelo, vse več glasov in pritajenih vzklikov se je zaslišalo med živahnim premikanjem Čutinov. Vsi so zrl v holi. Prikazalo se je neko svetlikanje. Več pa nisem mogel razbrati. Ničesar bolj določenega ni bilo videti. “Kje? Kaj?” sem vprašal Dobročuta.

“Posamezne že oblikovane gruče naših asteroidov se združujejo, naš novi ‘igralac ragbija’ prihaja,” mi je odvrnil.

Še vedno nisem mogel razbrati nobenega ‘igralca ragbija’. Le premikanje naših asteroidov sem lahko zaznal. Potem pa se mi je le pokazal obris čelade, del roke, in tudi obrise oklopljenih ramen sem lahko prepoznal. Da, končno sem lahko videl. Prikazala se je črta naše smeri gibanja. Naravnost proti prihajajoči čredi bizonov je bila usmerjena. V holiju so se pokazale vse tri črte gibanja: igralca ragbija, pot bizonove črede in naša, vse s predvidenimi časovnimi premiki. Po glasnih vzklikih je spet vse utihnilo. Vsi bomo na kupu. Če se naša ladja znajde med ‘igralcem ragbija’ in ‘bizonovo čredo’, tik preden se bosta zaletela drug v drugega, v središču trčenja ne bo ostalo od nas nič. Na tisoče, na milijone asteroidov bo popolnoma zdrobljenih. Pa imajo nekateri kar več kilometrov premera. Plasti teh asteroidov, vsaj na bizonovih glavah, pa so bile tako zgoščene, da nič ne bi moglo preživeti ob njihovem naletu. Oziroma, kar je še huje, ob trčenju dveh tako masivnih gruč.

“R-Navigator, kakšna bo prehodnost tega področja po trčenju?” Kapitanov glas je s svojim privzdignjenim tonom pritegnil našo pozornost.

“Analize poveljstva dajejo našemu prehodu po trčenju obeh strani zanemarljivo majhne možnosti preboja. Prehiteti jih moramo. Tudi priporočilo poveljstva nam svetuje prehitevanje z vžigom kratkotrajnih rezervnih motorjev za izjemne pospeške. Neznanka v opravljenih simulacijah pa je notranjost asteroidov, predvsem količina eksplozivne snovi po posameznih asteroidih. In ker ne vemo, kako so v njih razporejene energetske cisterne in energetske bombe, ne moremo predvideti ne gostote ne smeri leta razstreljenih delov asteroidov.”

“Torej iz holijevega prikaza naše možnosti niso razvidne,” je nadaljeval posvetovanje kapitan Harstan, R-Navigator pa je nato še predstavil verjetno časovno zaporedje naših položajev glede na nalet obeh strani, in pri tem se nam je neuspeh našega pravočasnega preleta kazal bolj v odvisnosti od morebitnih nepredvidenih, zaradi nenadnih ovir povzročenih zastojev. Sicer naj bi bil možen, celo dovolj zanesljiv.

Kapitan Harstan je nemočno razširil roke. “Brez morebitnih ovir... Kakšno razmišljanje pa je zdaj to?”

“Pravkar sem dobil dopolnjeno priporočilo,” je povsem mirno nadaljeval R.N. “Tudi v primeru upočasnitve zaradi manjše ovire je naš prelet možen. V pomoč nam bodo od strani raketirali manjše skupine asteroidov.”

“Prav,” se je strinjal kapitan. “Ali so navedli vsaj približne ocene količine eksplozivnih snovi v ostrinovskih asteroidih?”

“Ne.”

“Hm.” Kapitan je še malo pomišljal. Prav močne eksplozije asteroidov bi lahko bile usodne, čeprav bi nam nekaj možnosti manevriranja vseeno še ostalo. “Prav, R-Navigator. S polno hitrostjo naprej! Poišči optimalne izmike!”

V holiju so se zarisovale možne poti leta. Tudi dovolj prehodne so bile videti, s kar dovolj odprtega prostora za manevriranje in z dokaj pogosto možnostjo izmikanja ob naletu posameznega asteroida.

“R-Navigator, ali so te premikajoče se pikice asteroidni dež?” je brez umikanja pogleda s holija vprašal kapitan.

“Ostrini usmerjajo te asteroide na našo pot,” je pojasnil R-Navigator med prikazovanjem ciljne usmeritve teh, nam sovražnih asteroidov ter verjetnih premikov asteroidnih plasti Čutinov v našo zaščito. “Večina je namenjena le za utiranje poti njihovim posameznim asteroidom, ki naj bi se nam približali na strelno razdaljo. Najverjetneje na prehodih med posameznimi skulpturno oblikovanimi združenji naših asteroidov. Tam so plasti naših asteroidov najšibkejše.”

Let skozi za nas prepustne čutinovske asteroide znotraj posameznih gruč z videzom geometrijskih likov je sprva kljub ostremu vijuganju potekal mirno, brez zastojev, seveda ob vse bolj nape-tem pričakovanju asteroidnega dežja oziroma simulacijske napovedi za prebojni asteroid, namreč za tistega, ki naj bi mu ostali le krčili pot in zanj prebijali naše zaščitne plasti. Najbrž so ga Ostrini že vnaprej določili ali so jih, verjetneje, določili le nekaj, od katerih naj bi potem vsaj enemu uspelo treščiti v našo ladjo ali pa vsaj izstreliti v nas energetska raketo. In v holiju so se že začele kazati vse gostejše razstrelitve nasprotnih asteroidov ob trkih z našimi zaščitnimi plastmi. Nenadoma pa se je na najbližjem delu asteroidnih trkov iskrenje razširilo in se okrepilo nad celotnim predelom poti, na katero smo pravkar zavili. “Pripravite se na sunkovito izmikanje!” se je zaslišalo kapitanovo povelje, čeprav je bila grožnja že iz holijevega prikaza dovolj jasno razvidna. Po nekaj napetih trenutkih je osredotočen niz nasprotnih asteroidov z zaporednimi zaleti v isti predel naših asteroidnih plasti udaril v obrambno zaporo prek črte našega leta, da je nad nami zazijala odprtina, in oglasil se je R-Navigator: “Trije asteroidi! Trčenje ob naši sedanji hitrosti bi bilo čez 28 sekund. Zato zmanjšujem hitrost. Z naše leve, od zadaj, bo tik nad nami zletel naš asteroid.” In po nekaj trenutkih zaviralnega leta, med katerim bi nas brez varnostnih pasov že odneslo s sedežev, smo nad sabo skozi veliko okno poveljniškega prostora lahko videli mimolet asteroida s hitrim izgi-

njanjem v daljo pred nami. Vsak čas je moralo počiti. Tresk bo silovit. Vprašanje je le bilo, ali se bodo delci obeh asteroidov razleteli že pred našim prihodom v točko trčenja ali pa bomo še naleteli na kak večji del. Pa nam ni bilo treba dolgo čakati. Blesk silovite eksplozije je segel vse do nas. V trenutku sem zamižal, in ko sem se ponovno zazrl skozi okno, sem lahko le negibno opazoval let več deset metrov velikega dela asteroida desno od nas. Ladja se je sunkovito zavrtela, zavila navzgor, nato na levo in v spiralnem letu mimo še nekaj večjih in manjših ostankov asteroidov ter se ponovno zravnila v mirni premočrtni let po načrtani poti.

“Uničen je tudi drugi napadajoči asteroid,” je kmalu zatem sporočil R-Navigator. “Šest naših asteroidov na raketni pogon pa leti v zaporo preostalemu. Ne more se jim izogniti. Pot je prosta.” R-Navigator je svoje poročanje sproti prenašal v holijev prikaz: vse črte leta, tako naše ladje kot asteroidov, tako naših kot ostrinovskih ter zadnjega od treh, so kazale tako. Sledil je navdušen vzklik kljub približevanju preostalega asteroida. “Razletel se bo ob enem od naših!” sem zaslišal med zadrževanim dihom pred bližnjo eksplozijo. Silovito je odjeknilo. Vsaj desetkrat močnejše je bilo od obeh predhodnih eksplozij skupaj. Oba asteroida sta morala biti napolnjena z eksplozivom. Navdušenje se je sprostil v bučnih vzklikih kljub ostrim zavojem, s katerimi smo se izognili preostalim delom, ki jih je pravočasno zaznal naš R-Navigator. Prešli smo to zaporo, in to brez izgubljenega časa. Toda zdaj je bil pred njimi še najnevarnejši del. Čelno trčenje ‘igralca ragbija’ z ‘bizonom’. V holiju se je že pokazal simuliran let naše ladje, načrtan tik ob naletavanju orjaških plasti asteroidov z obeh strani, druge na drugo. Pa asteroidov v tem prikazu skoraj ni bilo več videti. Prikaza ‘igralca ragbija’ in ‘bizona’ sta postajala tako živa, da se nisem mogel ubraniti občutku spopada živih bitij. Razum je vel iz njiju. Sicer je bil ta razum zunanji, obe poveljstvi asteroidnega pasu sta namreč usmerjali tako eno kot drugo skupino asteroidov, toda imel sem občutek, kakor da se je del vsega tega razuma preselil prav v tadva

orjaška borca. Tedaj je 'igralec ragbija' iztegnil roko predse. "Da bi prijel bizona za roge?" mi je ušel pomislek. "Ali se bosta res spopadla, kot da so to njuni telesi?"

Dobročut je v odgovor najprej zmignil z rameni: "To bo za nas bolj malo pomembno. Čelnemu trčenju se moramo izogniti, ker v nasprotnem ne bo nobenega našega preleta." Po krajšem premišljanju ob rahlem zmajevanju z glavo pa je še navrgel: "Ta, v holiju prikazana verjetnost našega leta med 'igralcem ragbija' in 'bizonom' pa ni najbolj v skladu s priporočilom našega poveljstva. Ne bomo prehiteli tega trčenja, čeprav nam je poveljstvo govorilo o naših dobrih možnostih. Holijev prikaz ni obetajoč. Vprašanje je, komu verjeti. Razen kolikor naše poveljstvo nima še kakšne poteze v rezervi, kar je kljub vsemu tudi možno."

V holijevem prikazu sta se 'igralec ragbija' in 'bizon' že zagnala drug proti drugemu. Vsak njun gib je govoril o napenjanju mišic, o silovitem zagonu ob startu ter o večanju hitrosti in silovitosti napada. Trčenje milijonov asteroidov z medsebojnim zaletavanjem drug v drugega. In le majhen svetel krožec, komaj vidna lučka, tam nekje med glavo in rameni 'igralca ragbija' in bizonovim čelom z naprej usmerjenimi rogovi, je predstavljal našo ladjo. Skozi veliko okno poveljniškega prostora smo s prostim očesom lahko opazovali medsebojno približevanje teh dveh silnih vesoljskih borcev, pa seveda tudi naše približevanje. Kakor da bi si želeli, da nas te silne mase sploščijo ob njunem trčenju. Spet je v poveljniškem prostoru nastala tišina. Tu nam pa brez pomoči ne preostane niti izmikanje. Vse mase so se bolj in bolj približevale. Vsi smo pogledovali zdaj v holi, zdaj skozi veliko čelno okno naše ladje, kjer je bil prikaz v živo prav veličasten zaradi svojih neznanskih razsežnosti. Potem se je v holiju začelo iskrenje. Tam daleč pod nami je iztegnjena roka 'igralca ragbija' udarila v 'bizonov' gobec s tako silo, da se je ves predel asteroidnega pasu zableščal v slepilni svetlobi. Prizor skozi okno pa je kazal približevanje velikega bizonovega očesa z obrisi mogočnega rogovja, ki je segalo vse od nam

zakritega ozadja, vidnega le v holijevem prikazu, pa tja daleč naprej do izginjanja iz našega vidnega dosega. Tik pod nami je oklopljena rama našega 'ragbista' že zadela 'bizona' v glavo, tik nad nozdrvi, s silo, ki je bivoljo glavo upognila navzdol. Ladja je silovito zavila, zdaj je bila med oklopljenimi rameni in čelado s podaljšano zaščito obraza ter med bizonovim čelom. Za nas je bilo tam še nekaj prostora, vprašanje je le bilo, ali bo ostal dovolj dolgo za naš prelet skozenj. Pod nami je bilo še vse žareče od eksplozij z energijo napolnjenih asteroidov, nad nami pa je vsak čas moralo priti do prvih trkov in seveda tudi prvih eksplozij. Ladja je zletela skozi prazen prostor pod brado 'ragbista', zavila na drugi strani ob njegovem obrazu, se že nameravala usmeriti v stran, ko ji je pot zaprl desni bizonov rog. Bil je hiter zasuk bizonove glave, ker le za las je manjkalo, da nas ni snela konica roga. V ostrem zavoju smo zleteli nazaj vse do prostega ramena 'ragbista', se ponovno obrnili v izogibni let, ko nas je orjaški rog ponovno dohitel in nas spet zgrešil le za las. Tedaj se je začelo iskriti na povsem nasprotni strani. Zazrl sem se v holi. Iz spodnje strani asteroidnega pasu je prihajalo in zajelo že vso nasprotno stran asteroidnega pasu nekakšno novo gibanje, da sem pogledoval zdaj v holi, zdaj v Čutine okoli sebe. Očitno jih je to dogajanje na nasprotnem delu asteroidnega pasu še bolj vznemirilo kot mene. "Kaj je to?" sem vprašal.

Dobročut je tiho zrl v holi: "Ne vem. Morda se je začela vojna z vsemi silami, tako našimi kot njihovimi."

"Vojna?" Dobročutova zadržanost in njegov zresnjeni obraz sta bila precej zgovorna.

"Samo največje vesoljske ladje imajo dovolj sil za tako sproščanje energije," je pojasnil.

"Sporočilo poveljstva," se je zaslišal glas R-Navigatorja. "Pripravite se na pristanek!. Vkrcali se bomo na našo vesoljsko ladjo OSVAJALEC 949."

Spet sem pogledal Dobročuta: "Kaj pa je zdaj to?"

"Hja, to je ena iz serije naših največjih in najbolj oboroženih ladjenosilk. Take se lahko prebijejo do nas. Tudi ostale astero-

ide lahko počisti pred sabo. Sama se lahko prebije skozi vse plasti asteroidov. In le v boju z enako močnimi ladjenosilkami Ostrinov je lahko uničena.”

Pogledal sem v holi. Razstreljevanju asteroidov, postavljenih v našo blokado, bolje rečeno kar celih plasti, je sledil prikaz sprednjega konca naše ladje OSVAJALEC 949. To so bile torej naše “letalonosilke” z zanje bolj ustreznim imenom “ladjenosilke”. Večtisočkrat so morale biti večje od največjih zemeljskih letalonosilk, saj je bil viden le sprednji del, zadnji in najbrž tudi ne srednji pa sploh nista bila zajeta v holijevem prikazu. Ladja bi nas morala doseči vsak hip, vsi pogledi so že upirali skozi veliko čelno okno proti njej. Vse naokrog, v dosegu našega vida, pravzaprav po vsem našem obzorju, se je svetlikalo skozi temačne oblake iz neštetihih malih in velikih asteroidov, pomikajočih se v vse smeri, kot da bi jih gnal orjaški vihar. “Saj to tudi je vihar!” sem zamrmral bolj zase. Nekateri, nam bližje asteroide je celo že odnašalo mimo nas. Še v nas so začeli udarjati odleteli koščki razstreljenih asteroidov. Potem pa je kopičenje asteroidov postajalo samo še gostejše in gostejše, vendar v nekakšnem razmikanju pred nami, ker nobeden od večjih ni bil usmerjen naravnost v nas, le drobni nas je zadeval v orjaškem pišu. Teh prašnih delcev je bilo neverjetno veliko. Cele plasti asteroidov so morale biti povsem zdrobljene za nastanek takih prašnih viharjev, kot je bil tale, skozi katerega smo se pomikali. Tedaj se je nenadoma vse umirilo. Oblaki so izginili, eksplozijsko pršenje asteroidov je prenehalo s svojim svetlikanjem. In razgled, ki se nam je odpiral le občasno v praznih prostorih med posameznimi prašnimi oblaki, se je lahko spustil v daljavo, kjer je zastal na mogočnem trupu OSVAJALCA 949 s stotinami vhodno-izhodnih odprtih, iz katerih so izletavala razna plovila. Resnično veličastna je bila ta vesoljska ladja Čutinov. Prek njenih velikanških sten so se bočili prav tako mogočni loki stebrov, izvirajoči iz njenega trupa in upognjeni v nosilce pristajalnih ploščadi. Več sto nadstropij je moralo biti v tej ladji, katere podolgovati

trup se je izgubljal v daljavi. Zdaj smo najbrž varni, se mi je utrnil pomislek, čeprav naj bi jo po Dobročutovih besedah enako velike nasprotnikove ladje lahko tudi uničile. Kakorkoli, veličanstnost njenih dimenzij je presegla moje najskrajneše predstave o velikosti vesoljskih ladij. Le v nejasnih obrisih mojih fantazij je bilo kaj takega možno.

“Sporočajo nam, naj vstopimo skozi odprti vhod številka 37,” je sporočil R-Navigator, takoj zatem pa se je oglasil še kapitan Harstan:

“Po vsej verjetnosti bo let naše ladje s tem zaključen, ker so za mala plovila postala potovanja prenevarna. Pa tudi rezultati pogajanj z Ostrini ne kažejo nobenega zmanjšanja napetosti. Kvečjemu nasprotno.”

XI. poglavje

Sprejem na OSVAJALCU 949 je potekal po protokolu, ob navzočnosti precejšnjega dela posadke in z uvodnimi pozdravnimi besedami poveljnika ladjenosilke admirala Stratusa.

“Čast mi je,” je rekel med drugim, “da svojemu prijatelju, poveljniku posebne misije kapitanu Harstanu, ob tej priložnosti izrečem priznanje za uspešno opravljen preboj.” Admiral je z roko pokazal na našega kapitana, ki je sprejel priznanje z rahlim priklonom glave ter se v nekaj besedah zahvalil za pravočasno pomoč.

“No, saj imate kar precej zemeljske navade,” sem dejal Dobročutu, ta pa je le prikimal s pripombo: “Seveda,” kot da je to povsem jasno, tako da sem znova pogledal vanj, kajti kljub zame povsem sprejemljivemu odgovoru, ki mi je bil po svoje tudi všeč, se mi je zdela samoumevnost njegovega odgovora vendarle težje razumljiva. Potem je poveljnik admiral Stratus spregovoril o posegu svojih sil, s katerim so za nas sprostili prehod, in o blokiranih prehodih, doslej odprtih za vse, ki pa so zdaj

zaradi neodgovornega početja Ostrinov zaprti ali vsaj, kot za našega VIHARNIKA, težje prehodni. "Čeprav se," je poudaril admiral Stratus, "tako ste vi dokazali, vseeno da priti skozi."

Nato je spregovoril še o poteku dogajanj, o katerem pa sem imel malo drugačno mnenje, saj je poveljnik ladjenosilke preveč podcenjeval Ostrine, ker je bila, roko na srce, naša misija, v celoti vzeto, precej bolj tvegana, kot bi bilo sklepati po njegovih besedah, in to ob vsem priznanju njihovim, lahko tudi kapitanovim osebnim sposobnostim. Ostrinom bi lahko priznal, če že ne enakih sposobnosti, pa vsaj približno enako raven. Najbrž so tile Čutini podobni nam Zemljanom tudi po precenjevanju pomena svojih odločitev, sem pomislil, saj sem v preteklosti imel kar nekaj znancev s podobnimi nagnjenji. Prav zanimivo. In moje razmišljanje o sorodnosti Čutinov z Zemljani se je vse bolj selilo od teh nekaj zabavnih podrobnosti k bolj celovitim primerjavam, kajti tudi ob odzivih na razna dogajanja so bili izrazi njihovih obrazov zelo pogosto podobni izrazom Zemljanov ob podobnih priložnostih. Ocenjujoče sem preletel s pogledom po sosednjih Čutinih. Nekateri so res zavzeto poslušali, drugi pa precej manj, celo pomenkovali so se med sabo. Več takih pogovorov sem lahko zaznal, še posebej, ko sem s pogledom obšel vso dvorano. In tam je bila ona, Honaja! Najina pogleda sta se ujela. Še vedno je bila nekam otožna, čeprav se mi je takoj nasmehnila. Kdaj je prišla tja? No, saj je vseeno... Z dvigom roke sem ji nakazal pozdrav, na katerega mi je takoj pomahala v odgovor, brez zadržanosti. Pokazal sem nase ter nato nanjo. Hotel sem ji sporočiti, naj me počaka po tem ceremonialu, da se dobiva, tedaj sva si bila pač predaleč. Takoj mi je prikimala, pa s prav veselim nasmehom še enkrat. Vse je razumela. Dobila se bova. Vrnil sem ji nasmeh, ji še enkrat z rahlim dvigom roke poslal začasen pozdrav ter kljub vsemu, vsaj za nekaj nadaljnjih besed, prisluhnil govorniku, enemu iz poveljstva vesoljske ladje.

* * *

Nasmehnil sem se prihajajoči Honaji, ki se je po stisku najinih zapestij pomaknila tik obme. "V manjših skupinah so nas spu- stili skozi asteroidni pas," je pojasnila, "tako naj bi bilo lažje. Če ne, bi te že prej počakala."

"Lepo te je videti tukaj," sem ji v enaki meri vrnil navdušenje nad najinim srečanjem. Najraje bi jo objel, stisnil, poljubil, celo njene oči so govorile, naj to naredim. Pa sem kar malo pre- močno spoštovanje čutil do nje. Bilo bi prenačljeno, prehitro. Da, saj je pravzaprav žalovala za svojim možem. Rahlo sem se zdrznil. Saj res. Tisti njen mož. V teh nekaj prvih trenutkih sem skoraj pozabil nanj. Tudi ob srečanju najinih pogledov je bilo med nama s Honajo le ujemanje z globokim notranjim občut- kom vzajemne pripadnosti, takim kot po dolgem poznanstvu, ko ni več nobenega dvoma. Pa vendar je bil v meni dvom. Pred- vsem dvom o tem, kako je lahko to res. Toda njen pogled me je sproti odvrčal od raznih tovrstnih pomislekov. Vse je takoj razumela, vsak moj gib, skupaj z mojimi mislimi, v istem tren- utku. Nato me je, po živahnem odmiku za korak naprej proti parku, povlekla za seboj.

"Lahko stopiva do restavracije na vrtu pod tistimi drevesi," je dejala z namigom na velika košata drevesa slabih sto metrov stran. "Morda bi kaj prigriznil?" To je bilo vabilo, izrečeno s prijetno mehko. . . Malo sem se zamislil ob pravkar zaznani skrbnosti v njenem glasu, obenem pa sem občutil tudi neka- kšno nadaljevanje tistih trenutkov z njenimi orošenimi očmi ob najinem prvem srečanju.

"Tvoj mož," sem spregovoril, čeprav mi ta beseda ni šla rada iz ust, a sem moral začeti prav z njo, "to je bila boleča izguba, gotovo ti je veliko pomenil." Tiha notranja bolečina je zdaj pri- hajala iz nje le v občasnih, skrbno zadržanih pogledih.

"Izguba," je ponovila mojo besedo Honaja z živim leskom v očeh.

“Seveda, čeprav ne vem, ali naj vse to skupaj jemljem tako.” Ob mojem vprašujočem pogledu z očitnim nerazumevanjem nje-nega govorjenja pa se mi je nasmehnila v smislu, da sva pač sedaj midva tukaj. “Ne bi vas smela puščati v teh nejasnostih. In vas tudi ne bi, če ne bi bili doslej stalno prisotni pomembnejši interesi naše civilizacije.”

“Da, ta vaša civilizacija,” sem rahlo stisnil njeno zapestje, “še zdaj ne vem prav dosti o vas. Pa sem že kar nekaj časa preživel med vami.”

“Aja?” S Honajinega obraza je povsem izginila občasna otožnost. “Sicer pa ni več ovir. Glede na nastali položaj so razmere povsem drugačne od tistih za najinega prvega srečanja. Zdaj si naš, kajne?”

“Hm? Po pravici povedano. . . ”

“Vem, kaj misliš reči. Toda zdaj se lahko že bolj odkrito pogovoriva. “Poleg tega,” Honaja se je nasmehnila s kančkom igrive nagajivosti, “sva zdaj prepuščena sama sebi, in to za kar dovolj časa, vse dokler se ne bodo razmere dovolj umirile za nadaljevanje tvoje misije, to pa ne bo šlo tako hitro. Vsaj po mojem mnenju ne.”

“No, hm... Torej nekak ‘zastoj’ v družbi s tabo? Pravzaprav se mi to niti ne zdi tako napačno. Vsekakor bi se mi malo odmora tudi sicer prileglo. Še zlasti skupaj s tabo.”

“Ujemava se, kajne?” Honajin glas ni dopuščal oporekanja in lesk v njenih očeh je takoj obnovil razposajeno poigravanje. “Pridi, ti bom jaz pripravila kosilo. Oziroma, pri nas to pomeni, da bom jaz izbrala jedi zate. Me prav zanima, kako ti bo všeč.”

“Lepo, toda ali nisi že začela govoriti o vaši civilizaciji? Malce radovednosti se kljub vsemu ne morem otresti.” S poudarjeno željo po ohranjanju nastalega vzdušja sem želel preusmeriti pogovor na prej začeto temo. Pa sem naletel zgolj na načelno strinjanje.

“Nekaj časa si morava vzeti zase. Tudi to je pomembno. Saj je

še kar nekaj nejasnosti med nama. Ali pa tudi ne. Dobro bi bilo preveriti," je rekla.

"Hm, seveda, čeprav mi nobeno tovrstno preverjanje ne pade na pamet." Še sam sem se zasmejal kot v pojasnilo, kako se mi zdi ta pogovor predvsem zabaven, čeprav je njena želja po bolj intimnem pogovoru med nama ponovno odrinila začeto temo o njihovi civilizaciji. Po vsem, kar mi je Miro omenil o Vicah in Dobročutovem prijatelju, ki naj bi ga neverjetno spominjal na očeta, in ob vseh teh ponavljajočih se obrazložitvah, da mi kar tako na hitro ne morejo predstaviti njihove civilizacije, ker bi lahko napačno razumel, imam zdaj po Honajinih besedah končno brez njihovih prejšnjih pomislekov naenkrat opravka z žensko nečimrnostjo. Prav začutil sem lahko njeno prepričanje o nepomembnosti vsega okrog naju. Sicer sem s podobnimi nastopi ženske nečimrnosti že imel opraviti, pravzaprav celo toliko, da Honaji niti nisem mogel zameriti. Pa vendar. Toda po drugi strani bi bilo vztrajanje pri vprašanju o njihovi civilizaciji pregrobo. Preveč čutnosti je prihajalo iz nje za prehod k bolj resnemu razmišljanju, kakršnemu se pri pogovoru o njihovi civilizaciji, vsaj po vsem nakazanem, najbrž ne bi mogel izogniti. Honaja se mi je nasmehnila z mikavno mehko. Vedno mi je bilo prijetno z njo. Želi, naj se ji posvetim, tega sem si ob opazovanju njenega smehljajočega se obraza tudi sam želel. Kako je bila lepa! Takole od blizu, ob stisku njenega zapestja, sem si jo zaželel. S pogledom sem zajel njen obraz, mehkobno milino na njenih licih, in zdrsnil po vratu do mikavno razkritih neder. Kako lepo telo se mi je nakazovalo skozi njen rahlo oprijeti kombinezon! Vse na njej je bilo skladno. Po mojih merilih. Morala pa je biti Honaja tudi sicer vseč moškim. Najbrž večini, hm, brez dvoma.

Na vrtu gostišča je Honaja s pogledom preletela lepo razpo-rejene mize v ospredju ter nato še stranske, na pol poma-knjene v zelenje, v nekakšno grmičevje, vendar z lepo razpo-rejenimi vejami. Ena od miz je bila skoraj v celoti potisnjena

pod čeznjo segajočo vejo nekoliko večjega, precej košatega drevesa. "Greva tjale," je predlagala med stopanjem mimo mize s peterico Čutinov, lagodno zleknjenih na udobnih pletenih sedežih. Sledil sem ji, pogledujoč naokrog. Vrt je bil zelo prijeten, z dokaj velikimi drevesi in že kar majhnim gozdičkom v ozadju. In strop - pogledal sem navzgor, saj ga skoraj ni bilo videti - se je bočil dobrih sto, morda dvesto metrov nad nami, narejen iz najbrž delno presojnih materialov, v katere se je pogled pogrezal do nejasnega občutka za daljavo. Prav lahko bi vse skupaj zamenjal za kakšno vrtno restavracijo na Zemlji.

"S prostorom pa tukaj res ne varčujete," sem pripomnil, ko sva sedala za mizo.

"Da, dovolj ga imamo," mi je odvrnila. "Ti je všeč ta kraj?"

"Zelo." Še enkrat sem se z zanimanjem pogledal naokrog.

"Pri nas ni potrebe po varčevanju s prostorom," mi je pojasnila.

"Vidim." Spet sva se ujela s pogledi. Tiho hrepenenje sem lahko zaznal v njenih očeh, pričakovanje. Njeni pogledi so v kakšnem trenutku postali preiskujoči, z iskanjem neke svoje potrditve v meni. Kakšne le? Pričakovanj? Kakšnih? Potem pa jo je obšla rahla otožnost, celo ginjenost. Globoko je zajela sapo. "Smrt je grda zadeva," je dejala.

"Da, seveda," sem ji pritrdil, tudi sam zresnjen. "Koliko let pa Čutini pravzaprav živite?"

Honaja se je komaj zaznavno zdrznila, pa nič več, najbrž jo je za nekaj trenutkov prevzel spomin.

"Saj ni to problem. Smrt za nas ni nujno zlo. Le opredelili smo se za življenje, iz katerega smrti nismo izločili, čeprav bi jo lahko."

"Mi Zemljani bi jo takoj izločili," sem ji s ponovno povrnjeno živahnostjo navrgel ter se po njenem nasmehu še sam polglasno nasmejal v potrditev svojih besed. Honaja je zadržala svoj smehljaj. Moje drugačno razmišljanje glede vprašanja o smrti ji je bilo očitno dovolj znano.

“Na naši razvojni stopnji je taka opredelitev nekaj povsem drugega,” je odvrnila. “Enkratnost življenja nosi v sebi veliko vrednost. Pa tudi tveganju s smrtnim izidom se nam ni težko izogniti. Pravzaprav se nezgode pri nas tako redko dogajajo, da jih že lep čas ni bilo. Vsaj nihče jih ne jemlje kot nečesa, kar bi lahko pomenilo njegovo smrt.”

“Toda tvoj mož je umrl...”

“To že. V primeru vojne ali diverzantskega napada se položaj v celoti spremeni. Tedaj enkratnost življenja ni prednost. Vsaj po mojih izkušnjah ne. Po tem, kar sem doživela, imam povsem drugačno mnenje o vsem skupaj, kakor sem ga imela prej.”

“Nenavadna civilizacija ste, Honaja,” sem dejal. “Nerazumno je zame, da si niste ohranili možnosti vrnitve življenja v primeru nesreče, če bi si jo lahko, kot praviš. Kar tako se odpovedati taki možnosti, in to v celoti, je po moje neumno.”

“No, saj to z odpovedjo v celoti... to ni ravno tako. . .” Honaja je pomišljala, iščoč prave besede.

“Kako misliš - ni ravno tako?”

“Ni tako preprosto. Vsaj v celoti ne.” To pot se je Honaja nasmehnila nekako skrivnostno, in čeprav nisem mogel ugotoviti, ali to, kar je rekla, velja meni ali pa kar njej sami, mi je vzbudila sluttujo nečesa pomembnega. Nečesa, kar mora biti v tesni zvezi z vsem najinim odločanjem in najbrž tudi čutenjem ter z njenim nagnjenjem do mene. Nekaj, zaradi česar midva sediva tukaj. Presneto.

“Peter, poglej, kaj sem ti pripravila!” Ob hrani, pravkar postavljeni na najino mizo, se je Honaja skoraj otroško razveselila. Nič drugega ni bilo več pomembno zanjo. Še nekaj trenutkov sem jo gledal z iskanjem ustreznih besed za nadaljevanje najinega nedokončanega pogovora, toda spričo njenega živahnega pogleda in še bolj ob njenem živem pričakovanju mojega odziva sem to namero opustil.

“Poskusi, vseč ti bo, boš videl!” je dejala.

Vdal sem se. Seveda je bilo vse zelo lepo pripravljeno. In že po videzu sodeč, je moralo biti okusno, to bi ji kar verjel. Vendar

sem imel v mislih vse kaj drugega kot dobro hrano. Preveč izbirčen jedec nisem bil nikoli. In čeprav sem rad tudi kaj dobrega pojedel, zaradi hrane nisem nikoli izgubljal dosti časa. No, kakor koli, zdaj je bilo pred mano na krožniku najmanj deset različnih vrst jedi.

“Poskusi!” je vzpodbudno dejala Honaja.

Z vilicami sem segel po nekakšni omaki, jo poskusil, zelo dobra je bila, nato sem vzel še kos pečenega mesa, ob katerem mi je Honaja pojasnila, da je polpeta iz več rastlin, precej bolj slastnih od mesa, vsaj po njenem okusu, je rekla, in res je bil tudi meni ta okus zelo všeč. Potem sem poskusil še naslednjo jed, in ker me je Honaja gledala, kakor da želi slišati mojo oceno še za ostale jedi, predvsem pa zaradi njene vesele zavzetosti pri izbiranju posameznih kosov zame, sem od vsake vzel po grižljaj ali dva. Vsega po malem. Prav potrudil sem se pri tem pokušanju. “Zelo dobro. Presneto dobro si mi to pripravila,” sem ji zadovoljno izrekel priznanje ter namignil na njen krožnik s komaj dotaknjeno hrano. “Še ti jej. Saj je res dobro. Zakaj ne ješ?”

“Saj jem. Le malo bolj počasna sem.” Nato pa je le dala nekaj hitrejših grižljajev v usta.

Med premlevanjem grižljaja rastlinskega ražnjiča sem se naslonil na udobno naslonjalo pletenega stola. Vseeno je bilo Honajino opazovanje malo nenavadno. Koliko podrobnosti med pospravljanjem večerje je pritegnilo njeno pozornost! Potem pa je nenadoma, veselo in samozavestno, vsaj delovalo je tako, čeprav nisem vedel, zakaj ta nenadna sprememba, začela še sama večerjati.

“Drugič bom jaz tebe povabil na kosilo,” sem dejal, “vendar bom izbiro le moral prepustiti tebi. Najbrž ne bi znal izbrati po tvojem okusu.”

“Saj tudi ni potrebno,” mi je s samozadovoljno nabritostjo, kot sem imel občutek, odvrnila Honaja. “Vem, zakaj si to rekel. Pa ne gre za to.”

“In za kaj gre?”

“Pozabi. Prijetno mi je bilo videti, kako ti tekne.”

Vrnil sem ji smehljaj.

“Nekaj mi prikrivaš, kajne?”

“Te jezi?”

“Niti ne.”

“Prav. Pridi k meni. Po tisti divji vožnji si najbrž utrujen. Tudi jaz bi se malo ulegla.”

Ponovil sem njen “prav,” ki ga je izrekla s skrbjo za moje počutje, in to pri tem, ko me je hkrati vabila v svojo sobo.

Mogoče pa je to pri Čutinih povsem samoumevno povabilo ali kaj takega, in pravzaprav ne pomeni nič posebnega. Ali pa? Ob vnovičnem pogledu na njeno mikavno postavo so se mi spet vzbudile želje po dotiku, po božajočem prijemanju njenih bokov, vsega njenega telesa. Kar malo preveč jo gledam, me je obšlo ob srečanju z njenim pogledom. Tista otožnost z bolečino v njenih očeh ob najinem prvem srečanju mi je še vedno vsiljevala nekakšno spoštljivost kljub Honajinemu smehljanju. Všeč ji je bilo. Toda tisti njeni otožni pogledi so naredili preveč močan vtis. Niti stran jih nisem mogel odriniti, kaj šele, da bi jih pozabil. A se mi je na vse skupaj samo zasmejala, potem pa je kar hitro postajalo vse precej drugače, s precej več igrivosti v njenih pogledih. Hm, naj bo kakor koli, lepo mi je razburkala misli, skupaj z dvomi. Povezava njenega prejšnjega odzivanja s sedanjim mi namreč ni šla najbolje od rok. Oziroma mi sploh nikakor ni šla. Čeprav mi je ob njenih vse pogostejših nasmehih postajalo to manj pomembno, celo odveč so se mi za hip zazdeli vsi moji zadržki. V celoti odstraniti pa jih vseeno nisem mogel. To je bilo vse.

“Ujemava se, kajne?” mi je dejala s pogledom, ki ga je zadržala na meni. Z vsem svojim bitjem me je čutila. Celo ko je gledala stran, me je spremljala. Občasno sem lahko zaznal, kako se odziva na moje občutke, pa čeprav sem jih prikril celo zase.

“Lahko greva čez park, tja do gozda,” je predlagala.

“Po travi?” Pogledal sem naokrog. Nobene potke ni bilo videti.

“Lepo skrbijo za to travo,” mi je smehljaje se pojasnila ob mojem iskanju poti. “Svobodno sprehajanje po travnikih in gozdovih

je za nas prijetnejše kot hoja po poteh. Pridi!” Honaja je stopila nekaj korakov po travi, počakala name in mi ponudila roko v prijem z igrivim stiskanjem prstov.

S strani sem se zazrl vanjo, da je šel moj božajoči pogled po njenem lepem obrazu in navzdol prek razkrite miline njenega vratu, vse do rahlega zdrsa v nedrje. Mikavno oblikovane prsi so mi zadrževale pasochi se pogled, preden sem ga odlepil in privzdignil v srečanje z njenim. Spet se je zasmejala. Obilo čutnosti je bilo v njenem odzivu. Če bi jo božal z obema rokama in ne le s pogledom, se ne bi mogla odzvati bolj čutno. Prijel sem jo okoli ramen, jo narahlo potegnil k sebi, se z ustnicami pri-maknil k njenemu licu ter se z rahlimi poljubi spustil naprej po njenem vratu do ušes.

“Tudi z mojim možem sva šla ob najinem prvem srečanju po takem parku do mojega stanovanja. Tedaj sem ga imela tik za gozdom.”

“Tako kot sedaj?” Nasmehnil sem se ob zanimivem naključju.

“In kot mi je pozneje priznal, sem ga presenetila s svojim opa-zovanjem njegovega pogleda. Hm, nekateri moški mislijo, da lahko opazujejo ženske povsem na skrivaj, celo v taki bližini, ne da bi me to opazile.”

“Imaš to sposobnost?”

“Večina žensk jo ima,” mi je dejala v rahlo prikritem preblisku porednosti.

“Pa Zemljanke?”

“Najbrž tudi. Čeprav jih tukaj ni, kajne?” Honaja se je spet zasmejala.

“Da, seveda,” sem dejal. Kar precej stvari mi je navrgla. Da mi je vseč, že lahko ve, saj tega niti ne skrivam. Celo kažem ji. Pre-tiranih čustev pa, hm, v tistem trenutku še nisem bil zmožen, čeprav je bila tako neverjetno lepa, presneto. Ampak kakšno zvezo ima vse to z njenim možem? Nakazoval se mi je obris neke podobnosti med njim in mano. Med nama? Naključna podobnost? Razen če je vmes še kaj drugega? Občasno jo obha-jajo spomini, potem se jih nenadoma povsem otrese, nakar se

vse ponovi. Celo spomin na prvo srečanje z njenim možem je obudila. Tako da se je ta lik njenega moža presneto močno vrtel okoli naju.

“Oh, ne bi te smela moriti s svojimi spomini. Kar pozabi na vse! Lepo mi je v tvoji družbi. Zelo lepo.” Honaja se mi je privila v objem, se s hitrim poljubom dotaknila mojih ust in mi ovila roke okoli ramen. “Celo bolj lepo, kot sem upala.”

“Kot si upala?” sem ponovil. Te njene besede so se spet malo bolj nenavadno ujemale z njenim prejšnjim govorjenjem in z vsem njenim odzivanjem.

“Hja, no.” Tudi Honaji je zastala beseda na jeziku. Skoraj zresnila se je, a se ji je obraz ponovno razlezel v nasmeh. “Mar si nisi želel ujemanja z mano?”

Le priznanje je želela, nič drugega. To je zahtevala, pa čeprav z nasmehom. “Da, seveda,” sem prikimal. Preveč lepo mi je bilo z njo. Narahlo sem se sklonil k njenemu vratu, se ga dotaknil z ustnicami in se med božajočimi poljubi pomaknil do njenih ust, ki so se to pot voljno razširile za vroč poljub z vse bolj strastnim oprijemanjem.

* * *

Udobno zleknjen na kavču Honajine sobe, sem spremljal zadnja poročila. “Nič ne kaže na pomirjanje napetosti, kajne?” je med prisedanjem dejala Honaja.

“Nobena stran noče popustiti ali kaj takega, vsaj kolikor sem pravilno razumel. Še zdaj pa ne vem, v čem je bistvo spora. Tudi presoditi ne znam, zakaj ima ena stran bolj prav od druge, čeprav me to, moram priznati, začinja vse bolj zanimati.” Vpra-

šujoče sem se zazrl v Honajo. Prej je že omenjala dovolj spremene-
njene razmere za bolj sproščen pogovor na to temo.

Med nasmihanjem se je privila k meni v objem, pomaknila roko
na mojo ramo in me začela ljubkovati po vratu, bradi in licih.

“Mar se z Zemljankami v njihovih sobah najprej pogovarjaš o
politiki?” je vprašala.

“To ne.” Nisem mogel mimo njene želje po čutnosti. V tako inti-
mnih trenutkih se nihče ne pogovarja o politiki. Vendar je bil
celoten položaj le malo preveč zapleten, in tudi prehudo zao-
stren, da bi lahko vse po vrsti odložil na stran, kot se je njej
očitno zdelo samoumevno.

Honaja je s pritiskom na gumb ob naslonjalu za roke sprožila
razširitev kavča v zakonsko posteljo, se zleknila nanjo, me
igrivo pogledala ter se obrnila na eno in takoj nato na drugo
stran, potem pa se je umirila na hrbtu z rokami, stegnjenimi
nad glavo. “Božaj me!”

Nič drugega mi ni ostalo kot to prijetno početje. Ob vsaki drugi
priložnosti bi si želel samo to. Vse na njej je bilo lepo. Usta,
obraz, vrat, vabljive prsi na lepo oblikovanem telesu z izzivalno
zaokroženimi boki. Pomaknil sem roko pod njeno ramo in s
prsti zdrsnil do tilnika, si jo še močnejše prižtel, jo pomendral
z že prav čutnim užitkom ter jo stisnil vse do komaj zaznavne
bolečine, ki v igri izvabi le smeh, ker je žgečkljiva. Njen smeh
je bil poln čutnosti z nalezljivo igrivostjo. Všeč ji je bilo. To gne-
tenje mojih rok je iz nje izvabljal počasno, potem pa vse bolj
sunkovito zvijanje z viškom ob izmenjanih pogledih. Iz njenih
oči je prišlo toliko čutnosti, da sem zadržal dih. Ob srečanju
najinih pogledov sem vso njeno bit zajel vase, ko sem se zarival
skozi njene razširjene zenice in se mi je njeno telo odzivalo s
sunkovitim trzanjem. In spet in znova se je moj pogled pogre-
znil v njenem. Takale igra.

“Honaja!”

“Da?”

“Ti si pa res vroča mačka, Honaja...”

“Kaj sem?”

Sunkovito sem se vzpel nad njo, spustil glavo k njenim na pol razgaljenim prsim ter s strastnimi poljubi šel prek njih do vratu in ušes.

“Honaja, moja Honaja, lepa...” sem ji zašepetal. In ko sem se s poljubi vračal nazaj proti njenim prsim, ji je obleka spolzela z ramen, ob potisku mojih rok je zdrsnila še naprej, vse do pasu, in razkrila vitek trebuh, po katerem sem se z božajočimi poljubi pomikal vse nižje. Naglo sem potegnil obleko z nje. In ko sem nato slekel še sebe, sta se nama pogleda ujela v medsebojnem soglasju, v katerem so se ustnice same poiskale z žejnimi, vročimi poljubi med vse tesnejšim objemanjem vse do končne, strastne združitve.

* * *

Z roko, stegnjeno čez Honajine prsi do njenega vzglavja, sem se poigral z njenimi dolgimi lasmi.

“Veš, Peter...” je Honaja prekinila tišino.

“Da?”

Zadovoljstvo po sprostivki je prihajalo iz nje. “Lepo se ujemava, kajne?” je dejala.

“Seveda,” sem odvrnil ob pomislekih na prihodnost najine zveze. “Vsaj z moje strani že kar malo preveč.”

“Veš, ti in moj mož...” je zastala sredi stavka.

“Da?”

“Veliko skupnega imata. Precej več, kot si to lahko predstavljaš. To sem občutila že pri prvem srečanju s tabo. Po današnjem

dnevu pa že lahko s precejšnjo gotovostjo govorim o tem. Zdi se mi kar presenetljivo.”

“Kako? Tudi zate je presenetljivo? Kaj je v ozadju? Kaj se pravzaprav dogaja? Mislil sem, da so tu stvari presenetljive samo za Zemljane. Ne pa tudi za vas.”

Honaja se je obrnila k meni, mi šla z roko po laseh in se mi privila: “So pa stvari kljub vsemu jasne. V celoti vzeto, seveda. Pri podrobnostih je že težje. Po pestrosti značajev smo pri nas precej bolj raznoliki. Večji pomen dajemo izgradnji osebnosti kakor vi Zemljani.”

“To je seveda možno. Vsaj glede na vašo višjo civilizacijsko raven,”

sem odvrnil.

Tedaj je postelja narahlo zanihala, s police nad nama pa se je prevrnila okrasna miniatura naše vesoljske ladje. Pogledal sem Honajo. Toda tudi ona se je privzdignila na komolec. Presenetilo jo je enako kot mene, če ne še bolj. Vsi viseči predmeti v sobi so nihali, tudi voda v majhnem akvariju kroglaste oblike s prozornimi stenami, stojalo s košarico sadežev se je kar nekajkrat nagnilo sem ter tja, preden se je umirilo. Potem je sledilo tiho, pritajeno bobnenje.

“Potres?” mi je ušlo med začudenjem, čeprav sem že v istem trenutku zavrgel to možnost, saj smo vendar bili na vesoljski ladji. Honaja je skočila s postelje k pravkar prižganemu holiju, v katerem je Čutinka prijetnega videza z resnim obrazom govorila: “Ravnokar so nas zadeli energetske izstrelke ostrinovske ladjenosilke.”

Zasvetile so se alarmne lučke na mojem in Honajinem zapestnem sprejemniku: dogovorjeno pozivno znamenje naše misije. Hip zatem se je v njem prikazala podoba vodje - kapitana Harstana. “Vsi takoj na zborna mesto! Napadajo. Zapustiti bomo morali to ladjenosilko,” je dejal.

V trenutku sem smuknil v svoj kombinezon. Honaja je bila še hitrejša, stekla je k vratom, nato zastala, me počakala, bil sem sicer le dva, tri koraka za njo, mi skočila v objem in se privila

v poljub, kratek, silovit, in že stekla skozi vrata po hodniku do hitro premikajoče se stene s stojali za vožnjo po hodnikih, ki naju je prenesla do velikega obokanega prostora, velikega kot nogometni stadion, kjer je bilo eno od večjih križišč v naši ladjenosilki. Tu je bil pravi direndaj, vrvež, vsakdo je tekkel v svojo smer, nekateri so skakali na leteča plovila za notranji promet, drugi so se ustavljali ob velikih devetmetrskih holijskih prikazovalnikih z nazornim prikazom celotnega dogajanja. Še Honaja je zastala pri eni od večjih skupin. Tu sem prvič videl večje število dodobra vznemirjenih Čutinov med zavzetim opazovanjem sprotnih poročil. Resda so bili Čutini iz naše misije med tistimi našimi preboji skozi asteroidne zapore tudi vznemirjeni, toda bili so izbrani za nevarno tveganje in tudi vse je potekalo vsaj približno v okviru predvidevanja, našega oziroma njihovega, kajti zame je bilo vse nepričakovano, milo rečeno. Tudi mene je pritegnil holijev prikaz. Vesoljska ladja neverjetnih razsežnosti, namreč naša, sedaj sem jo že lahko prepoznal, je bila prikazana z razbitim sprednjim delom, s kilometre globokimi useki od eksplozij. Tudi največje jedrske bombe jih ne bi mogle narediti, ne v takih materialih z večjo trdnostjo od diamantove in s tališčem, višjim od volframovega. Pa še nove eksplozije so se vrstile, druga za drugo, in trgale velike, že kar orjaške dele naše ladje. Vsi Čutini so gledali z zadržano sapo, tudi Honaja. Potem je vzvalovil šum glasov z vzkliki. Pogledal sem v predel holijevega prikaza, kamor je bilo usmerjenih vse več rok. Na tisoče in tisoče plovil, tudi manjših ladij, je zapuščalo našo ladjenosilko. Vse, velike in male, so se usmerjale v napad, naslednji val pa v ospredje naše ladje.

“Naše eskadre,” je šepnila Honaja. “V napad gredo, tiste pred nami pa bodo zgradile ščit. Naši lovci izstrelkov bodo razstreljevali energetske izstrelke, še preden bodo zadevali.”

“Ali lahko ta ladjenosilka zdrži tak napad?” Po vseh tistih obrazih naokrog in po vzklikih ob vzletih naših eskader bi celo lahko tako sodil.

Na Honajin obraz je spet legla bolj mračna senca dvoma. “Bolj je vprašanje, koliko časa lahko zdržimo. Tri njihove ladjenosilke nas napadajo. Verjetno nam naše že prihajajo na pomoč, čeprav jih ni videti. Toda, Peter. . .”

Pogledal sem njen zaskrbljeni obraz: “Da?”

“Napad ladij iz razreda ‘ladjenosilk’ ... to je vojna. Gre za naše največje ladje, to ni več lokalna vojna. To ni isto kot prej z našim KOMARJEM ali sedanjim VIHARNIKOM. Poglej tja, levo zgoraj v holiju!”

“Kaj to pomeni?” Videl sem bleščanje nad oddaljenim ladjevjem.

“V spopad so se vključila še ladjevja na zgornjem delu asteroidnega pasu.”

Potem se je zasvetlikalo tudi prek vsega pasu. “Ves asteroidni pas je v ognju,” se je glasilo kratko sporočilo.

“Vojna je,” je zašepetala Honaja.

“Zaznali smo podporo laserskih topov naših ladjenosilk.”

Vsi ob holiju so poskočili v navdušenju. Tudi Honaja se je vzradostila: “Ob tej podpori bomo zdržali. Njihove tri ladjenosilke so premalo za naše uničenje, ker imamo podporo laserskih topov s petih naših ladjenosilk. Toda od kod so se vzele...? Poglej, Peter!”

Cel predel asteroidnega pasu se je združeval v vse bolj jasne obrise ladje razreda ladjenosilk.

“Torej to sploh niso bili asteroidi, ampak razmetani sestavni deli ladjenosilk!” sem vzkliknil. Prizor je bil veličasten, vsak del posebej se je sproti vgradil v zlito celoto.

Honaja je prikimala: “Vseh vrst asteroidi, tudi taki, so tu.”

“Kaj to pomeni?” sem vprašal med pomišljanjem na nadaljnji razplet ob prisotnosti take tehnike.

“Ne vem. Preveč prerazporejanja oboroženih sil v zadnjem času onemogoča kakršne koli bolj določene ocene stanja. Na obeh straneh so prisotni nenehni premiki. Težko je reči, v katerem delu je kdo v premoči. Tukaj se zdaj kaže ponovna vzpostavitev ravnovesja sil. Toda na drugih območjih je že lahko

prišlo do prednosti posamezne strani ali pa tudi ne. Kakor koli, podpore laserskih topov z nam najbližjih ladjenosilk smo lahko kar veseli.” Na Honajine ustnice se je prikradel zadovoljen nasmeh.

Nenadoma so vsi utihnili z zadržanim dihom.

“Kaaaj?” se mi je izvil vzклик. Tik nad nami, nad bokom naše ladje, nad predelom s prostori, v katerih smo se ravno nahajali, so po prikazu v holiju zrasla, kot iz nič, velika prebojna plovila Ostrinov.

“Strmoglavci!”! so se od vsepovsod vrstili vzklíki.

Gledal sem zdaj v holi, zdaj v Honajo. “Kako? Od kod?”

“Vsa ta plovila so sestavljena iz modulov, tudi takih zelo majhnih, vse do miniaturnih delcev. Priletela so v različnih medsebojnih razmikih. Sprva se pokažejo v bolj ali manj gostem asteroidnem oblaku, z razmaknjenimi posameznimi delci, pomešanimi z velikim številom ‘slepih’ asteroidov za zavajanje naših analizatorjev.”

“In kaj to pomeni za nas?” Pogledoval sem izmenično v holi in v odzivanje Čutinov na holijev prikaz nastajanja teh napadalcev iz razreda ‘strmoglavcev’.

“Odvisno od števila teh ladij. V skrajnem primeru bi se tudi naša ladja morala razširiti. Vsi njeni sestavni deli bi se morali medsebojno razmakniti na stokratno, če ne tisočkratno povečanje sedanje velikosti. Vsaka energetska eksplozija bi potem lahko uničila neprimerno manjši del ladje. Milijonkratno povečanje moči energetskih nabojev je potrebno za uničenje tako ‘napihnjene’ ladje.”

Medtem so prvi ‘strmoglavci’ že napadli s tako silovitostjo, da je ves predel naše ladje nad nami zažarel, najprej do bleščečega sija, ki je za nekaj časa zakril prikaz dogajanja za zunanjimi stenami naše ladje, po prvem zmanjšanju slepeče svetlobe pa se nam je pokazalo udiranje kilometrskega dela zunanjih sten v notranjost ladje.

“Peter, ne moremo le šteti teh njihovih ‘strmoglavcev’! Do našega VIHARNIKA morava. Vsak bo bežal v svoje prostore.”

Nato sva stekla mimo velikega holija in hitro razhajajoče se, še malo prej zelo obsežne gruče Čutinov.

Večina jih je stopala v manjša vozila, na nekakšne plošče s steklenimi polkrogli nad njimi, tisti ob stenah pa so jemali iz trezorjev obleke s kvadratastim nahrbtnikom in prozorno jajčasto čelado. "Za brezračni prostor," je pojasnila Honaja. "V primeru hitrejšje razpršitve sestavnih delov naše ladje bo tukaj nastal brezračen prostor. Utripanje teh lučk nad trezorji s skafandri že kaže alarmno stanje. To je poziv vsem, naj si jih oblečemo. Tudi za naju bo to najbolje. Hangarji, čeprav za manjše vesoljske ladje, kot je naš VIHARNIK, so preveč prostrani, da bi jih lahko dovolj hitro prečkali."

Honaja je nato stekla do prve stene z utripajočo lučko nad stilizirano narisano skafandrsko obleko za brezračni prostor, vzela iz nje dva nahrbtnika, iz katerih se je ob dotiku zgornjega gumba razprla nepredušna vesoljska obleka. Takoj sva si nadela vsak svoj skafander in se ozrla po najbližjem prostem plovilu. Toda na parkirišču je bila velikanska gneča. Zaradi velikega holija se je pred alarmom nabralo na tem delu toliko Čutinov, da je kljub povečanim zmogljivostim njihovega notranjega prometa prihajalo do zastojev. Sicer pa je še vedno vse potekalo zelo hitro. Le nekaj minut je bilo potrebnih za razvoz vseh Čutinov, najbrž jih je bilo nekaj deset tisoč ali morda še več, nisem znal prav presoditi, koliko jih je za vsemi izhodno-vhodnimi vrati v tem velikem križiščnem prostoru. Pa tudi časa ni bilo več za razmišljanje. Obok na nasprotni strani se je udrl vse do polovice prejšnje višine, in to s pokom. Eksplozije so segale že prav do nas.

"Hitro!" mi je zaklicala Honaja. "Na spodnjem delu parkirišča mora biti dovolj prostih vozil. Eno morava nujno dobiti, ker se na premične stene in dvigala ne da več zanašati."

Stekla je mimo vzletajočih plovil v ospredju in proti osrednjemu delu parkirišča, nato sva se prebila ob že zasedenih vozilih, ob katerih so posamezniki še čakali na svoje prijatelje, ter nato po dolgem, v ozkem loku speljanem mostičku na

privzdignjeno parkirišče v ozadju. Toda to je bilo prav v smeri udrtega dela oboka. Honaja se je ustavila: "Če jim je že uspelo prebiti zunanje stene, bodo prav v ta del usmerili svoje energetske izstrelke. Notranjost je neprimerno manj odporna na eksplozije od zunanjega dela trupa. Raje se vrniva."

Seveda sem se strinjal. V teh razmerah med Čutini sem se za nekatere stvari že lahko tudi sam odločal, v trenutnem položaju pa prav gotovo ne. Honajina presoja se mi je zdela prepričljiva. In je tudi res bila pravilna. Ob ponovnem trku se je obod vdal do pokanja z razpirajočimi se špranjami. Nastal je tudi silovit piš, ki bi me skupaj s Honajo zakotalil po tleh, če že ne odnesel v zrak, tako kot več tisoč Čutinov, ki jih je odneslo po tleh in nato proti razprtih špranjam, skozi katere je iztekal zrak, vse tja do stropa. Strahovit bo padec nazaj na tla. Pomislil sem že na zlomljene vratove, roke, noge, glave, ko je nenadoma izgnila težnost ali, bolj verjetno, nekakšna umetno ustvarjena privlačnost tal, na katerih si se lahko gibal z zemeljsko težnostjo. S Honajo sva se še držala ograje zaradi silovitega zračnega piša, toda tudi ta je nenadoma izgnil. Zdaj smo bili v brezračnem in breztežnostnem prostoru.

"Umetno ustvarjena težnost preneha ob razmikanju sestavnih delov," mi je pojasnila Honaja. "Na zapestju imaš krmilo za miniaturni fotonški motor v tvojem nahrbtniku. Roke dvigni v smer leta in z migom prstov vžgi motor. Glej, takole!" Honaja mi je na hitro pokazala sicer zelo preprosta pravila uporabe. "Vendar morava vseeno najti vozilo. Po ladji se z najinima hrbtnima motorjema sicer lahko dovolj hitro premikava, za premagovanje večjih razdalj pa niso primerni."

Usmerila se je pod obok, jaz sem ji sledil, napotila sva se proti hangarjem, najprej po cevastih hodnikih, nato pa že v letu skozi prazen vesoljski prostor s prostim pogledom v zvezdnato vesolje, ki v takih razmerah ni delovalo nič kaj prijetno s svojo praznino, posuto s številnimi dobro vidnimi zvezdami, vendar na temnem, črnem ozadju.

Honaja se je ustavila: "Vse poti so presekane. Reševalno službo

morava poklicati." Okoli sebe sva lahko videla le velike premikajoče se stene in posamezne dele naše ladjenosilke, iz katerih naj bi se ponovno sestavile manjše ladje. In prav to preobrazbo sva lahko videla na orjaškem kosu pod nama. Velike, ravno odsekane plošče so se usločile, druge spet izbočile, iz ozadja se je približalo večje število manjših kosov, nekateri so se nenadoma razprli, da so se pokazali motorji, in že sva lahko zaznala sestavljanje nove ladje, resda neprimerno manjše od našega OSVAJALCA 949, vendar še vedno zelo velike. Honaja je s pritiskom gumba na zapestju poklicala pomoč, potrebovala sva sicer samo navigacijsko, in glede na še vedno dobro delujoč informacijski sistem sva takoj dobila vsa pojasnila, ki pa za naju niso bila ugodna. Še vedno sva bila v predelu osrednjega napada strmoglavcev.

Šest naših ladij je na nama vidni razdalji takoj po sestavitvi, kakršni sva bila priči, začelo delovati v nasprotnem napadu z aktiviranjem svojih laserskih topov, vendar so bile v kratkih spopadih uničene z energetskimi izstrelki strmoglavcev.

"Lahko bi sicer šla v ladjo pod sabo, vendar so nama iz osrednjega informacijskega središče to odsvetovali, ker naj bi bila prav ta ladja pod nama cilj že usmerjenih strmoglavcev. Vsak čas naj bi jo napadli," je rekla Honaja.

"Umaknita se nazaj po isti črti leta, po kateri sta prišla! Reševalne ladje smo že poslali, po našem prenosu vaše lege pa so z vajinega VIHARNIKA že sporočili tudi njihov odhod po vaju," sva dobila sporočilo prek Honajinega miniaturnega holijskega sprejemnika.

Iztegnil sem roko proti šestim velikim laserskim topovom, ki so se dvigali iz trupa na sprednjem delu naše ladje pod njimi.

"Beživa!" je vzkliknila Honaja. "So že tu."

Pogledal sem naokrog po napadalcih, potem še enkrat na desno, pa na levo in v vse smeri, a jih nisem mogel videti. Preveč premikajočih se delov nejasnih oblik, še posebej tistih na nekoliko večji razdalji, je bilo vse naokrog. Tedaj sva začutila sunke močnega sproščanja energije ob hitrem rafalnem stre-

ljanju naše ladje pod nama. Napadalcev še vedno ni bilo videti, ladja pod nami pa je že tolkla brez prekinitve kot ob direktnem napadu. Hitro sva se spustila ob trupu proti zadnjemu delu in nato tik pod streli štirih laserskih topov, nameščenih na vrhu nekakšnega repnega krila, vsaj po obliki sodeč, čeprav ga v tem brezračnem prostoru niso potrebovali, ki pa se je nenadoma razletel. Zadel ga je nasprotni laserski energetski impulz. Strahovito moč je moral imeti. Topovi z desetmetrskim premerom in več deset metrov dolžine so se razblinili, kar odpihnilo jih je. V delčku sekunde jih je razneslo.

Med letom sem se ozrl v smeri silovitih bleskov, kjer je bil ves sprednji del ladje prekrit z eksplozijami energetskih izstrelkov, pod katerimi se je trgal okrepljeni sprednji del trupa. Ladja ne bo dolgo zdržala, mi je prišlo skozi mrmrajoče ustnice. In posadka bo uničena kljub hrabremu odporu, to pa je bilo že zunaj mojega razumevanja teh Čutinov, skupaj z njihovim varnim življenjem.

“Zakaj ne zbežijo?” sem zaklical Honaji med dotikajočim se letom ob njej.

“Saj bodo,” mi je odvrnila. “Posadka je verjetno že v zadnjem delu pripravljena na umik z rešilnimi raketami. Toda nekaj laserskih topov in energetskih izstrelkov še imajo. Še vedno se lahko zoperstavljajo napadalcem.”

“Hm. Vseeno so precej hrabri.” S pogledom sem ujel odstrelitev večjega kosa trupa na sprednjem delu in zatem še novo eksplozijsko trganje velikih kosov pregradnih sten bivalnih prostorov iz notranjosti trupa. Toda dva laserska topova na straneh ladje sta še vedno tolkla s polno močjo. Energetski laserski impulzi so švigali iz njiju v hitrih zaporednih sunkih, iz dela še nepoškodovanega trupa pa so bruhalo raketni izstrelki z energetskim eksplozivom.

“Stran! Čimprej stran!” je vidno vznemirjena, že kar prestrašena ponovila Honaja. “Po razbitju zadnjega dela bodo posamezni kosi leteli v najini smeri. Tudi zadetki manjših so lahko smrtno

nevarni, ker tu ni zraka, ki bi jih upočasnil. V kritje morava, za prvim malo večjim kosom.” je dejala Honaja med oziranjem proti ladji, katere trup je bil že do polovice ali raztrgan ali prebit z ognjenimi izpuhi od notranjih eksplozij. Honaja se je usmerila proti boku pravkar nastajajoče ladje v ozadju, katere deli trupa so dobivali obliko, podobno tisti, od katere sva bežala. Le nekaj minut sva še potrebovala za let v njeno zaledje, ko naju je zaslepil silovit blesk svetlobe. Trenutek zatem je mimo naju priletel večji kos in za njim še nekaj deset morda metrskih delov plošče, iztrgane s sten v malo večji razdalji. Tik za nama pa je stalo rešilno plovilo, iz katerega nama je Čutin iz uničene ladje dajal znamenje, naj prideva. To plovilo naju je zaščitilo pred manjšimi delci. Zato sva tudi ostala cela. Pa so le še pravi čas zapustili ladjo, tik pred njeno razstrelitvijo, in še naju so zaščitili! S Honajo sva zletela v reševalno plovilo. Vseeno sem se počutil v njem malo bolj varno kot na prostem, čeprav je bilo tudi to vprašljivo.

“Kaj se dogaja? Smo v vojni, kajne?” so bile prve Honajine besede po vstopu v osrednji prostor z nagneteno posadko tega, glede na dimenzije običajnih ladij manjšega, vendar še vedno več deset metrov velikega diskastega plovila.

Čutin, ki naju je rešil, je rekel: “Na vsem tem predelu okoli asteroidnega pasu potekajo boji. Veliko ladjevja, tako z naše kot z njihove strani, je bilo že prej poslano prav sem. Dobršen del sil, z obeh strani, je sedaj v tem delu vesolja, in kot vse kaže, je večina že vključena v boje. Vendar pa vojna še ni bila objavljena ne na njihovi ne na naši strani. Poročila sicer govorijo o lokalnih spopadih, to pa je spričo obsega teh bitk malo težje razumeti. Imamo še ukaz poveljstva, naj vaju odpeljemo na admiralsko ladjo ter naj vama sporočimo prekinitev misije do nadaljnjega.”

XII. poglavje

Po hudih spopadih, v katere so bile znotraj asteroidnega pasu vključene robotizirane enote, ter po več tisoč medsebojno uničenih ladjah tipa »ladjenosilk« sta se obe strani dogovorili za ponovna pogajanja, pri tem pa so Ostrini ob svojih pogojih na koncu navrgli še zahtevo po moji navzočnosti, in to brez kakršnihkoli dodatnih pojasnil. So pa pri tej zahtevi vztrajali. Sam sem to lahko slišal v družbi Čutinov ob velikem holiju. Tedaj je kapitan Harstan vstal z zamišljenim izrazom na obrazu, nekaj je tuhtal, potem pa je namignil Honaji, naj gre z njim, ter jo odpeljal v stran na nekakšen zaupen pogovor. Kar nekaj časa sta se na samem pomenkovala. Potem sta se vrnila. Harstan je bil še vedno videti rahlo zamišljen. In pogledoval je vame. Nato me je poklical, naj se jima pridružim, zato sem stopil naprej in pri tem bežno pogledal Honajo, ki se mi je nasmehnila s svojo značilno čutno naklonjenostjo do mene.

»Ne verjemite tem Ostrinom!« je dejal Harstan. »Zdaj, v teh zaostrjenih razmerah, se bodo sprenevedali s sprotnim izmišljanjem različnih laži. Še vedno ne poznajo niti pravega pomena vaše navzočnosti niti pravega razloga zanjo, čeprav že imajo

neke meglene predstave. Hoteli bodo izvedeti več. Zato lahko pričakujemo določene zaplete z izzivanji, pri katerih znajo biti precej spretni. Še nas jim je uspelo presenetiti. Vas Zemljane pa bi lahko presenetili verjetno še dosti prej. Zato vas prosim za nekaj malega zadržanosti ter da si v pogovoru z njimi vzamete čas za bolj zahtevne odgovore in za razmislek ali pa se pogovorite s Honajo.«

Z rahlim prikimavanjem sem nakazal svoje soglasje s Harstanovimi opozorili.

* * *

V veliki dvorani so bili stoli za pogajalsko mizo, po trije na vsaki strani lebdeče plošče, še vedno nezasedeni. Spremstvo naj bi ostalo v ozadju, vendar s svetovalci in strokovnjaki za razna vprašanja na takojšnjem dosegu pogajalcev. Trdo bo. S Honajo sva stala nekoliko stran, ob preprogi, speljani od vhoda skozi dobro polovico petdesetmetrske dvorane. Pogled mi je zastal na tleh pod mojimi nogami. Nekakšen parket, izrezan iz raznobarvnega lesa v mozaični upodobitvi cvetličnega vrta s potmi, z okrasnimi grmi in s potokom, speljanim do sten ali, bolje rečeno, do stebrov z manjšimi obočnimi izhodi in z enim večjim, pod katerim je segalo v dvorano že pravo manjše jezerce z mostičkom, ki je vodil čezenj.

»Delegacija Ostrinov!« je naznanil razločen glas iz smeri vhoda v dvorano. Čutini in Ostrini ob preprogi so se razmaknili, vsaka skupina na svojo stran, ter obstali v spoštljivi drži. Tudi midva s Honajo sva storila enako, le da sva ostala bolj v ospredju, kjer sem z zanimanjem opazoval pravila obnašanja teh višje razvitih civilizacij. Protokol so imeli precej podoben kot Zemljani, le da

je vse skupaj delovalo še nekoliko bolj v smislu ohranjanja tradicije, in to kljub vsej novi tehnologiji. »Hm, za kakšno tradicijo gre?« so se mi vsiljevali pomisleki. No, da, poudarjanje slovesnosti z navzočnostjo številnega spremstva je gotovo povsod sprejemljivo oziroma pričakovano.

Na vhodu so se prikazali trije pogajalci v spremstvu devetih svetovalcev v črnih, frakom podobnih suknjičih, pod katerimi so nosili srebrne, rahlo oprijete kombinezone, ki so bili iz enega dela, skupaj s čevlji, pravzaprav škornji. Pogajalci pa so imeli sicer enaka oblačila, le barvna razporeditev je bila obratna: fraki so bili srebrno svetlikajoči se. Že prej sem se od blizu seznanil s to njihovo »tkanino«, spleteno iz tisočerih, komaj desetinko milimetra velikih diamantov, vstavljenih v očem nevidne, od lasu tanjše okvirje. Na oko in po prvem vtisu sodeč, pa je bilo to le malo bolj nenavadno blago z ravno površino, brez pretiranega svetlikanja. Le odsevi so dajali tej obleki bolj slovesen videz.

Pogajalci so se ustavili na vhodu. Pristopil je eden od Ostrinov iz dvorane in jim nekaj predal. Očitno so prav to čakali. Nato je srednji pogajalec odločno stopil naprej po preprogi proti pogajalski mizi, ko pa bi moral iti mimo mene, ki sem ga z zanimanjem opazoval, se je nenadoma ustavil ter se mi s trdim, že kar strogim izrazom obraza zazrl v oči.

»Ste prepričani, da ste na pravi strani?« je spregovoril z resnostjo, v kateri sem zaznal celo nekakšno jezo, kot da mi očita napačno odločitev.

»Kaj pa govorite?« se je vmešala Honaja, »Nobene pravice nimate, da nadirate naše goste. Vsaj na tem mestu ne.«

Toda poteze na Ostrinovem obrazu so postale še ostrejše. Prav bes je zavel iz njih. To je bila jeza, zadrževana in resnična, ki je nekaj stranskih besed ne more pomiriti. Nato je privzdignil roko, še trenutek zastal in z zaokroženim gibom pokazal na bližnje Čutine okoli naju: »To so roboti. Vsi ti.«

Nemo sem ga gledal. Nič nisem rekel. Sploh nisem vedel, kaj naj bi rekel. Pravzaprav mi je bilo celo malo nerodno. Žalil je Čutine, moje prijatelje.

»To ni res,« je šepnila Honaja.

Toda Ostrin mi je vztrajno zrl v oči, in čeprav sem izmaknil pogled, je čakal toliko časa, da sem se ponovno zbral. Spogledala sva se. Še vedno je stal pred mano z enakim besnim izrazom na obrazu. »Oni ne morejo biti vaši prijatelji. To ni naravno.«

»To ni res!« je vzkripela Honaja. Zdaj je še njen obraz prekrila rdečica in tudi ona ni več skrivala vse močnejšega besa z nekajkrat zastalo besedo v grlu in na koncu jezika. »Vi Ostrini ste civilizacija, ki je začela z genskim manipuliranjem, še preden je razumela osnove življenja in živih bitij. Ničesar še niste dojeli, pa ste že šli v usodno spreminjanje. In rezultat je, kakršen je. Kriplji. To ste vi. Umski kriplji!«

Na Ostrinovem obrazu se je izraz besa med obračanjem k meni umaknil ciničnemu nasmehu. »Ali vam še niso povedali pravljice o svojem nastanku? Hm? Ne?« je dejal z namigom na Čutine.

»Lahko pa mu povem dejstva o vašem nastanku,« se je vmešal Čutin ob Honaji. »Saj so zelo kratka in zlahka razumljiva.«

Tedaj so se oglasili še bližnji Ostrini. Šum vzklikov je naraščal, dokler se ni vmešal Ostrin z nasprotne strani preproge: »O nas boš govoril, ti robot zmešani? Kako pa? Niti osnovnega pojma o življenju nimaš, pa boš govoril o nas!«

Zdaj je vzvalovilo negotovanje Čutinov, vseh naokrog. Oglasil se je višji možak s kratko postriženo brado in z nekoliko daljšimi lasmi: »Kakšni izrazi, in še velike besede zraven! Privlečete jih iz nič in vržete na mizo kot čista dejstva. Vse ostalo ste pozabili. Naša opozorila, priporočila. Kako bedni ste bili videti, ko smo razkrili vašo deformiranost! Z dokazi, seveda. Nazorno smo vam povedali, kaj je z vami narobe. Do podrobnosti smo vam vse pojasnili. In potem ste začeli s popraviljanjem. Spet na

hitro in spet narobe. Prav žalostno je, da ste na tej civilizacijski stopnji vse skupaj tako malo razumeli.«

Ostrini so ponovno vzrojili. Tisti, ki mu je Čutin govoril, je odvrnil: »Pri nas ni bilo nikakršnega popravljanja na podlagi vaših ugotovitev in še manj na podlagi vaših priporočil. Uvedli smo le nekaj sprememb v našem nenehno delujočem procesu samoizgrajevanja, ki traja vse od primitivne ravni, na kakršni so današnji Zemljani.«

Tedaj je pristopila pogajalska delegacija Čutinov. Njihov vodja je sicer ujel le nekaj zadnjih besed, toda očitno mu je bilo takoj vse jasno. »Držite se dogovora, prosim,« je v zresnjenem tonu ustavil Ostrinovo razlago. »Tale Zemljan je svoboden, kot vidite. Omogočili smo vam, da se prepričate o tem. Nobene prisile ni bilo z naše strani. Čeprav vam to sploh nič ne pomeni, kot lahko vidim in kot mi je bilo že prej jasno. Želeli ste ga le za nekaj čas zmesti, saj več kot to niti ne morete. Tega se dobro zavedate. Toda prišli ste do nekih sklepov glede smiselnosti te svoje namere, ki ste jo sedaj imeli priložnost uresničiti kljub kršenju protokola. Dobro, zdaj ste storili, kar ste nameravali, dosegli pa ste bolj malo. Prosim!« Čutin je z roko pokazal proti mizi: »Nadaljujmo pogajanja!« Pri tem je Čutin nakazal prednost Ostrinu pri odhodu oziroma da je on tisti, ki bo sledil, ne obratno. In ker se je Ostrin obotavljal, mu je Čutin dal prednost s še bolj odločno kretnjo roke, tako da je oni potem le stopil naprej.

Jaz sem vse opazoval z zadržano mirnostjo. Vsaj vtis sem najbrž naredil tak oziroma sem želel ustvariti tak zunanji videz kljub številnim pomislekom, ki so me obletavali, skupaj s precej mešanimi občutki. Vodja Čutinov je vendarle navrgel nekaj prav čudnih pripomb, čeprav mu seveda vsega nisem verjel. To nikakor ne.

Težko sem našel vzpodbudne besede za Honajo. Spogledala sva se. »Moja napaka je bila, da,« je začela Honaja z rahlo zamišljenim izrazom na obrazu. »Sama sem ti želela z bolj nazorno predstavitvijo naše civilizacije omogočiti globlje razumevanje nasprotij

med nami in Ostrini. Sicer pa so njihove žalitve plehke in brez podlage. Da, zgolj žalitve so to.«

Pogled mi je zdrsnil po mehki koži njenega nedolžno razkritega vratu. Toliko mikavne mehkoobe je prihajalo iz nje, da govorjenje tistega Ostrina res ni moglo biti nič drugega kot, kakor je dejala Honaja, plehka žalitev brez resne podlage.

Ampak izrekel jih je s tako prepričljivostjo, pa tudi. . . Nisem mogel najti pravega izraza niti v svojem razmišljanju. . . Da, prav neverjetno... Potem pa so mi besede kar same od sebe zletele z jezika:

»Vaš vodja pogajalcev jim ni ostal dosti dolžan pri izmenjavi žalitev. Ti pa še manj. Kaj si jim že očitala? Aha, da so umski kriplji...«

»Hja, no... Malo pregrobo je bilo rečeno, čeprav je um teh Ostrinov res vprašljiv, če že ne zmešan. Sprva sem se še strinjala glede nepomembnosti njihove genske deformacije, a sedaj, ko se prav iz nje razvija njihovo delovanje, ki sproža nasprotja, sovraštva in prav verjetno, kot si lahko sam videl, še vojno med nami, razmišljam že drugače.«

Seveda je vse, kar sproža vojno, pomembno, hudirjevo pomembno, sem razmišljal. »V čem se pa pravzaprav ločijo od vas? Jaz skoraj ne vidim razlike,« sem vprašal.

Toda ob teh mojih besedah se je Honaja zdrznila in s kretnjo roke nakazala, kakor da te razlike še zdaleč niso majhne, ter se nasmehnila: »Precej se razlikujemo.«

»Kdo pa so pravzaprav Ostrini?« sem vprašal.

»So civilizacija z nastankom, podobnim vašemu, človeškemu na Zemlji, toda potem so presekali svojo evolucijsko pot. In to nasilno. Neodgovorno. Čeprav delno tudi po nesrečnem naključju, po katerem je prišlo do jedrske vojne med njimi.«

Medtem so vsi okoli naju že prisluhnili pogajanju, tako da sva ob nastali tišini še midva s Honajo prekinila najin pogovor.

Začeli so z medsebojnim obtoževanjem zaradi kršenja dogovorjenih pravil tako ob sprožanju vojaških spopadov kot v celoti in po krajšem besedovanju so se le sporazumeli, katerim temam bodo dali prednost oziroma kakšen bo vrstni red obravnav.

Sklonjen k Honaji, sem šepnil: »Ali tistih vaših energetskih polj ne bodo obravnavali?«

Honaja mi je v odgovor smehljaje se prikimala: »Bodo, da. Saj zato smo tu.« To je izrekla z zgovornim namigom na predigro, na uvodno ogrevanje. Najpomembnejše bo prišlo na dnevni red pozneje. Zdaj nam bodo najprej naprtili odgovornost za prve spopade, čeprav so oni začeli z njimi, to je pač nesporno. Sploh ne vem, kako bi to lahko zanikali. Verjetno s sprenevedanjem in z vnašanjem vprašljivosti na povsem drugih področjih, za katera bodo potem dokazovali njihovo povezanost z začetnimi spopadi ali kaj podobnega.

To je bilo dovolj podobno ravnanju različnih sprtih strani na Zemlji, še posebej pred vojaškimi spopadi, pa tudi po njih, ko je šlo za večje ali manjše spore. Toda osrednji spor med Ostrini in Čutini najbrž vendarle izvira iz delno porušenega ravnotežja sil, sem domneval. Moje razmišljanje je zastalo ob verjetnosti take razlage. Povsem možen razlog spora je bil tudi v uspešnejšem zagotavljanju energetskih virov ene od strani. Najbrž Čutinov. Da, začelo se je rušiti ravnotežje. Toda tudi druge razlike med tema civilizacijama so videti precejšnje oziroma vse večje. Tudi če so bile vse tiste besede izrečene zgolj z namenom žalitve, brez resnejše podlage, nekaj le mora biti zadaj, sem si mislil, čeprav bi samim besedam prav lahko zanikal večjo tehtnost. Odzivi obeh strani, predvsem čustveni, so le bili malo premočni. Presneto zares so se zagnali drug proti drugemu. S pogledom sem preletel bližnje obraze. Da, dejansko je tako. Vsi so napeto pričakovali izid pogajanj.

»Hej!« me je z nasmehom pozdravil kakšna dva metra oddaljeni Ostrin. Znan obraz. Kakor tudi Ostrin ob njem. To sta bila Ostrina s prejšnjega srečanja, s katerima se je bila Honaja nekaj sporekla, in glede na njuno takratno nesramnost bo njuna

družba zanjo tudi zdaj neprijetna. Da, bolje se bo izmakniti druženju z njima. Zaradi Honaje. Nič kaj prijetna ni bila zame njena zadrega, pa čeprav se jima je tedaj zelo samozavestno postavila po robu in bila pri tem tudi dovolj prepričljiva, vsaj zame. In njuno takratno govorjenje se je precej ujemale s temi zadnjimi besedami pogajalske skupine Ostrinov, na katerih zlaganost in nesramnost se je Honaja tako čustveno odzvala.

Oba Ostrina sta se primaknila še za korak bliže, dovolj za pogovor, ki sem se mu nameraval izogniti. Tudi Honaja ju je opazila in po izrazu njenega obraza sem lahko zaznal rahlo nejevoljo, čeprav jima je vljudno odzdravila. Napetost pa je v trenutku narasla. Da smo se morali prav tu tako nenadoma srečati! Po naključju? Če je bilo to res zgolj naključje...

»S prijateljem Orhanom občudujeva vašo prijateljico. Zelo lepa je,« mi je v rahlo izzivalni drži navrgel bližnji Ostrin.

»Seveda,« je odgovoril njegov sosed, čeprav je bil ta, z neka-kšnim cinizmom izrečeni kompliment namenjen meni. »Čutini sledijo vsem dogajanjem na Zemlji, še posebej oblikovalskim dosežkom Zemljanov, ki jih zelo uspešno posnemajo.«

Honaja je ostala tiho. Nekajkrat sem jo pogledal. Čutil sem se sicer dolžnega posredovati v njeno obrambo, to bi tudi prav rad storil, pa nisem našel nobene ustrezne besede. Ozadje, na katerem je temeljilo to nesramno drezanje, mi ni bilo le prikrito, neznano, ampak je v nejasnih obrisih dajalo slutiti nekaj pomembnega. Honajina in moja zadržanost pa sta se obema Ostrinoma zdeli zabavni. Vsaj tako sta se odzivala. No, po občutku sodeč, jima je bil tak način pogovora pisan na kožo.

»Zanimivo, kako so Čutini pomešali industrijsko oblikovanje z zunanostjo živih teles.« Orhan je govoril svojemu tovarišu, kakor da se sedaj pogovarjata le med sabo, čeprav ga je zaradi njegove glasnosti morala slišati vsa okolica, njegov tovariš pa se je po skrajno pozornem poslušanju s poudarjeno zavzetostjo še sam pridružil skupnemu razmišljanju.

»Da, prav to je zanimivo,« je odvrnil Orhanu »Stvari imajo svojo obliko, ki je na koncu taka, kot pač je. In to je najpomembnejše. Če je oblika Zemljank dana v genskem zapisu, Čutini pa dosežejo enako zunanost z oblikovanjem, potem na koncu ni nobene razlike več, kajne?« Ostrin se je cinično zasmel. Že kar zlobno. Ob pogledu na Honajo in njen odziv se mi je oznaka »zlobno« zazdela še najbolj ustrezna. To je bilo vztrajno ponavljanje žalitve.

»Hm, pa sta res zatežila s svojim cinizmom,« sem šepnil Honaji. »Malo zlobne narave sta videti.«

»Da, saj to je to. To so Ostrini,« se je odzvala, zadržujoč bes. »In to sploh ni nič posebnega zanje, niti po naključju. Oni so preprosto taki.« Moj razumevajoči pogled, v svojem besu se mi je namreč zdela še posebno lepa, je pogasil njeno jezo, kot sem lahko razbral iz njenih oči. Ostrina sta jo očitno hotela jeziti s svojimi žalitvami. Njuno govorjenje je bilo preprosto zlobno.

»Ali vesta, da me presenečata?« je nato Honaja, na pol obrnjena k Ostrinoma, povzdignila glas.

Bližnji Ostrin se je takoj veselo odzval: »Sva opazila, da.« In njegov tovariš se je pri tem vzvišeno muzal.

»Dolgo sem bila prepričana, da vam je tista vaša jedrska vojna poškodovala gene samo na področju čustev. Zdaj se pa kažejo te poškodbe še v širšem obsegu. Tudi v oblikovnem. Razpoznavanje vam dela težave. Pa nič zato.« Honaja se je obrnila k meni: »Svoj planet so uničili z jedrskimi bombami. Vse je bilo uničeno. Vsa živa bitja z vsem življenjem na njihovem planetu so bila iztrebljena. In tistih nekaj Ostrinov, ki so preživelih, teh nekaj umskih kripelj je kljub vsemu ostalo prepričanih o svoji večvrednosti. To je posebna vrsta deformacij. Umskih seveda. Posameznika po eni strani omeji, po drugi pa mu daje občutek vzvišenosti. Neverjetno zanimivo. V tem smislu ste vsekakor evolucijski dosežek. O tem ni dvoma, kajne?« Zdaj sta se zresnila tudi Ostrina, in to do prav jeznega bliskanja z očmi.

»Tako očitnega laganja se pa ne moremo iti,« je vzrojil Ostrin iz

kroga poslušalcev v najini neposredni bližini, sicer bolj umirjenega videza, »saj to vendar ni res!«

»Pa je!« je pribila Honaja. »V medsebojnih sporih ste sprožili nuklearno vojno. Je res?«

»To že. In tudi posledice so bile težke. Vendar pa to, na kar ste namigovali, ni točno.«

»Le nekaj od vsega vašega prebivalstva je preživel. Vsi ostali so pomrli,« je nadaljevala Honaja.

»Nobenih genskih sprememb ni bilo zaradi radioaktivnega sevanja, kot v svojem dvomljivem izražanju namigujete,« ji je s trdo resnostjo hladno nasprotoval Ostrin.

»V končnih posledicah so bile, to smo vam dokazali. In te genske spremembe se zdaj kažejo kot usodne.«

»Gospa, to je laž! Govorjenja teh dveh gospodov,« je Ostrin pokazal na svoja tovariša, »ne odobravam, saj ni pravilno. Vendar vam to ne daje pravice do sprenevedanja. In kot prvo: genske spremembe so bile zelo majhne. Sicer pa sploh niso nastale zaradi radioaktivnega sevanja v jedrski vojni. Vrh tega smo vse nepravilnosti že zdavnaj odpravili.«

»Saj stvar je ravno v tem, da jih niste. Ali pa ste jih napačno, in zato smo zdaj tam, kjer smo - tik pred vojno,« je ob odobravajočem kimanju ostalih Čutinov vse bolj odločno nadaljevala Honaja.

»O čem pa govori ta lepo dizajnirana lutka?« je vpadel spet eden od dvojice Ostrinov. »Saj ne morem verjeti! Genske nepravilnosti nam očita nekdo, ki genov sploh nima!«

»Prosim za tišino!« se je zaslišal glas, okrepljen skozi stene. Pogledal sem po dvorani. Precej živahnih pogovorov je bilo že vzpostavljenih, najbrž so bili podobni našemu prerekanju, vsaj po živahnosti sodeč. Spor med njimi je bil očitno res zaostren. Zavrgel sem nekaj pomislekov o zadevi, še naprej pa se mi je v ospredju kazalo neravnovesje sil zaradi blokirane dostopa do energetskih polj. Prav lahko bi Ostrini ob spoznanju svoje trenutne premoči izkoristili priložnost za poraz Čutinov in šli v napad. Pa vseeno tega doslej še niso storili, vsaj ne z vsemi

silami. Njihovo delovanje je potekalo bolj v smislu tipanja, izzi-
vanja z lokalnimi napadi in potem - pogajanja. Niso še povsem
prepričani, kako je s tistimi energetskimi polji Čutinov. To
je najbrž dobro. Vsaj meni se je ob upanju, da Ostrini res ne
poznajo ozadja v celoti, vzbudil strah, da bi razkrili težave Čuti-
nov pri ponovnem vzpostavljanju nadzora nad največjim kom-
pleksom energetskih polj. In zadaj mora biti še neka razlika
med njimi. Hm. Ta razlika, hja, presneto. Morda sploh ni tako
majhna. Nekatera znamenja so nakazovala še druga, ne ravno
nepomembna razhajanja. Pri civilizaciji na tej ravni bi pričako-
val strpnost do različnosti, razen če . . . Zastal mi je pretok misli.
Nobena misel se mi ni več zdela prava. Je lahko neka razlika
tudi za bitja na tej civilizacijski ravni nesprejemljiva? Ravno
to se tukaj kaže v določenih trenutkih. Ampak kako, da so se
doslej vendarle prenašali? Samo zaradi ravnotežja sil? Možno.
Hm... Zmerjajo se prav krepko. Tisto o poškodbah, ki naj bi bile
posledica nuklearne vojne, je kar kruto. Poškodba možganov,
značajev, potem pa naj bi ta bitja dobila prevlado na tako visoki
civilizacijski ravni, in to v neposredni bližini Zemlje, na katero
se lahko spustijo, kadarkoli hočejo. To že ne more biti dobro
za Zemljane. Pa tudi za Honajo prevlada Ostrinov ne bi bila
dobra.

Nasmehnil sem se. Lepo, da sva na isti strani. Kako se je raz-
vezila zaradi tistih nadutih Ostrinov! Cinizem je bil Ostrinom
očitno prirojen. Še mene je kar malo pogrel njihov, kakorkoli
sem gledal, naduti nastop. Preveč objestnosti je bilo zaznati v
njem, in to ob še tako tolerantni spravljivosti. Le kako morejo
na svoji civilizacijski ravni nastopati s tako nesramnostjo? No,
najbrž niso vsi taki. Možak iz zadnjega pogovora je bil vseeno
precej drugačen, čeprav je še vedno ostajal na ostrinovskih
stališčih. Morda bolje rečeno - izhodiščih. Saj tudi on ni kazal
posebnega prijateljstva do Čutinov. A se je bil vsaj pripravljen
pogovoriti na bolj dostopen način, čeprav je bilo po njegovih
besedah, še bolj pa po načinu govorjenja zaznati, da jemlje raz-

ličnost med Čutini in Ostrini kot resno zadevo, to pa je v tem trenutku kazalo na določeno nejasnost glede Čutinov. Hja, tudi na njih je bilo nekaj skrivnostnega. Tisto z roboti je bila sicer res žalitev, a deloma morda sprejemljiva, vsaj kolikor kaže na določeno značilnost Čutinov. Morda v njihovih značajih. Toda Honaji očitati hladnost ali celo brezčutnost je oslarija. To že ne more veljati v tem smislu. Sta pa bila ta dva Ostrina nedvomno sugestivna v svojem nastopu. Pa še ta spravljivi Ostrin ni omenil ničesar bolj konkretnega na to temo, najbrž zato, ker je moral zavrnil Honajine obtožbe. Škoda, da vsaj on ni povedal kaj več o Čutinih. Na podlagi njegove razlage bi si laže ustvaril bolj določene predstave. Da, prav bolj določene predstave bi moral imeti, sem pomislil. In to o obeh straneh. Moram raziskati vse skupaj.

Karkoli je že bilo rečeno in četudi je bilo premalo za jasno predstavo, pa mi je bilo vseeno dano vsaj izhodišče za boljše razumevanje. Navadne sposobnosti Zemljanov so (ali pa vsaj zelo verjetno, da so) dovolj dobre za presojanje tega, kar Ostrini in Čutini na tej njihovi višji civilizacijski stopnji podtikajo drug drugemu. Morebitno norost ali pa (zakaj ne?) robotsko obnašanje, tudi če gre le za pomanjkanje čutnosti ali za zmešnjavo v čutnem odzivanju, ne glede iz katerega vzroka je povzročena - to že lahko zasledim. To vsekakor. Pomembno je, da bi končno le izvedel, na kaj moram biti pozoren. Malo pa bom še sam občasnno podrezal. Da, vse, kar res potrebujem, je nekaj pogovorov. Tako z enimi kot z drugimi. Najbolje v njihovi družbi, v vsakdanjem življenju. To bi bilo v redu, da. Čeprav ta možnost na žalost tukaj ne pride v poštev, vsaj ne sredi pogajanj z vojaškimi formacijami naokoli, ko so čustva odrinjena na stran. In če sem se spomnil odzivov Čutinov in vseh tistih trenutkov, ko jim je viselo življenje na nitki... Hja. Kaj je zanje resnica? Zamislil sem se nad vprašanjem, ali jim je življenje res viselo na nitki. Kakor meni? Za kakšen trenutek so bili videti precej neprizadeti, in to v nekaterih izjemno nevarnih položajih, kar je bilo dovolj

nenavadno. Res pa po njihovih poznejših razlagah zadeva ni bila tako nevarna, kot je bila videti, ker njihovi materiali vzdržijo neprimerno večje obremenitve, kot bi pričakoval Zemljan. Potem so bili nekaj časa sredi bitk, zdaj pa so sredi pogajanj. Pogledal sem po obrazih naokrog, zadržal sem pogled na enem, pa na drugem, tretjem, večinoma so se obračali k pogajalski mizi, za katero so pravkar sprejeli dnevni red, čeprav so se že pri tem kar glasno sporekli. Ostrini so vztrajali na prednostni obravnavi kršenja zakonov o prepovedi posegov višje razvitih civilizacij v evolucijo razumskih bitij na nižji razvojni stopnji, vodja Čutinov pa je to označil za rahlo cinično govorjenje, ko je vendar na pragu vojna. Spopadi so že doslej zajeli široko področje od ER22 do ER742. »Sicer pa mi,« je še dodal Čutin, »ne posegamo v evlucijski razvoj nobene civilizacije, tudi človeške na Zemlji ne.«

»To nikakor ni res!« je vzkliknil Ostrin s poudarjenimi obrvmi na koščenem obrazu in z nekoliko naprej potisnjeno brado. »Vaši obiski na Zemlji so postali že nekaj povsem običajnega. Spuščate se nanjo, potem pa odpeljete nekatere ljudi, vsega vašega početja tam niti ne moremo preverjati, in zdaj tukaj zagotavljate, da ne posegate v evlucijski razvoj Zemljanov...«

»Ti naši spusti na Zemljo so zanemarljivo redki in so brez kakršnekoli zlonamernosti. Nič spornega ni pri tem z naše strani. Prav gotovo ne počnemo ničesar, kar bi lahko povzročilo zmedo ali kakršenkoli strah med Zemljani. Po drugi strani so bili vaši spusti na Zemljo veliko pogostejši od naših, o čemer se lahko prepričamo, saj imamo oboji organizirano opazovanje.« Ostrin pa je samo smehljaje se odkimaval: »Kakšno govorjenje! Kaj pa Vice? Zgradili ste svoje Vice in Zemljane nameravate prepričati, da je vaša civilizacija del njih, to pa je le korak do okupacije Zemlje pod pretvezo vašega sobivanja z biblijskimi Vicami.«

»Tako čvekanje je nedopustno!« je nasprotoval Čutin na levi strani osrednjega pogajalca, nekoliko svetlejših las pšenične

barve in za spoznanje temnejših brkov z brado. »Vice so del naše civilizacije. S tem ste prav dobro seznanjeni. Prav dobro veste, kakšno mesto jim pripada v našem dosedanem razvoju. Vaša zanikanja z namigi o našem sprenevedanju, goljufanju in drugih nepoštenostih so žaljiva. Zato vas prosim, bodite spoštljivi do različnosti, ki nas ločujejo, kajti četudi so velike, ni nobene potrebe po vojnem spopadu zaradi njih.«

»Dobro. Zgradili ste pač, kar ste zgradili. Tudi mi bi lahko kaj takega naredili brez težav. Toda zakaj imenujete to Vice? Dajte temu vsaj kakšno drugo ime!«

»Ampak to so Vice!«

Zdaj je v dvorani nastal močan hrum. Vsi so govorili vsevprek. Ostrini so večinoma odkimavali, češ da to ne gre, da to ni res, Čutini pa so omenjali svojo tradicijo, svoj razvoj in da so Vice del njihove posebnosti, njihove kulture, predvsem pa, to so še posebej glasno omenjali, lahko ta del njihove kulture prevzamejo tudi Ostrini, to bi bilo zanje še najbolje, ne pa da dosežek visoko razvitih civilizacij odklanjajo brez predhodnega preverjanja.

Različni pomisleki so se ob vsem izrečenem tako živo in močno zvrstili skozi moje videnje dogajanja, da mi je nehote prišlo iz ust malo glasnejše mrmranje s polglasnim sklepom: »To je pa res že preveč!« V hipu sem se zdrznil, ko sem zaznal odzive bližnjih obrazov ob sebi. Kar precej se jih je zazrlo vame.

»Blefirajo!« mi je nenadoma od strani priletelo v pojasnilo. Pogledal sem smehljajoči se obraz bližnjega od tistih dveh ciničnih Ostrinov. Bil je Orhanov prijatelj. Odzval se je na moje polglasno razmišljanje. »Ti Čutini blefirajo. Mar tega še niste uganili?« je navrgel objestno.

Odmaknil sem pogled, ker od teh dveh ciničnih Ostrinov bi bilo težko sprejeti kakršnokoli pojasnilo kot dobronamerno. Motil pa me je tudi rahlo pokroviteljski ton namesto njenega običajnega cinizma. Preveč, da bi pograbil za navrženo besedo in ju kar naravnost povprašal za njuno razlago o tem nenava-

dnem pojmu »Vice«. Čeprav bi seveda potreboval kar nekaj pojasnil. Kajti svoj prvotni načrt, da bom dobil pojasnilo o jedrski vojni z ene in o žalitvah z nasprotne strani ter da bom potem z rahlo prikritim detektivskim opazovanjem še nekoliko preveril vse skupaj, sem moral sedaj dopolniti s poglobitvijo v smislu, da so Vice del njihovih posebnosti, kot pravijo Čutini, to pa se nikakor ne ujema z odzivi Ostrinov na to temo, ki so skušali razkrinkati sprenevedanje Čutinov kot prevarantov ali nekaj podobnega. Vprašanje pa je tudi bilo, kako da so na začetku pogajanj postavili v ospredje ravno svoj odnos do Zemljanov. Vsaj po mojem sklepanju je bil to manj pomemben problem glede na velikost obeh, za zemeljske pojme orjaških civilizacij z velikanskimi vojaškimi in energetskimi potenciali. Milijardno-krat večjimi od zemeljskih. In zdaj je bil odnos do Zemljanov na prvem mestu. Ostrini so vztrajali pri tem. Čutini pa so se pri omembah Vic sklicevali na svoje civilizacijske posebnosti. Kaj naj si o vsem tem mislim jaz, je pa bilo spet nekaj drugega. Odkimal sem sam sebi spričo nemožnosti razumevanja.

Nobenih pravih predstav si nisem mogel ustvariti iz vsega, kar sem vedel. Nisem namreč zaznal ničesar, kar bi resnično lahko povzročilo razhajanja vse do grožnje z vojno. Pa te Vice. Kaj je pravzaprav sploh mišljeno s tem? Mar tisto, kar je omenil Miro, takrat po plesu v Nebotičniku, nekaj o podobnosti tistega Čutina z njegovim očetom? Enake kretnje, smeh, odzivanje. Hja, tudi sam sem opazil podobnost oziroma sem ob njegovem smehu tudi sam dobil vtis bližine njegovega očeta. Po zunanjo-
sti je bil sicer drugačen - ali pa morda tudi ne. Precej mlajši je bil tisti Čutin od njegovega očeta. Kakšen je bil njegov oče brez pleše, belih las, brkov in brade, pa tudi ne bi mogel reči. Hm, Vice? V kakšnem smislu? Kot pokora za grehe pred vstopom v nebesa? Kaj takega najbrž ne, vsaj v tem preprostem smislu ne, kajti potem bi morali imeti nekakšno sodno preverjanje. Pa ni videti nikakršne naravnosti Čutinov v tej smeri. Za Ostrine pa naj bi bila ta zadeva sploh nesprejemljiva. Zakaj? Oziroma kaj

je zanje nesprejemljivo? Mogoče Vice pomenijo le neki prostor, ime za neko. . . Toda kaj lahko to pomeni za Zemljane? Oziroma kaj lahko to pomeni nasploh? Zveza naj bi bila torej že vzpostavljena. Hudirja! Ali bi lahko kdo v tem smislu izkoriščal Zemljane? Oziroma nas že izkorišča? Toda kako? Zaplet nakažujejo njihovi prehodi v energetska polja, pa tudi ta kodiranja in varnostne zapore na podlagi besednega in čustvenega odzivanja na nepomembni zabavi neke mularije na Zemlji. Se pravi, da je neka zveza v ozadju. To je jasno. Saj če ni, tudi mene ne bi bilo tukaj. Že sama moja navzočnost v vsem tem dosedanjem dogajanju kaže na zveze, povezave ali kakorkoli naj bi že imenoval ta odnos med Čutini in Zemljani. Pa tudi med Ostrini in Zemljani naj bi bile že vzpostavljene neke relacije, ker naj bi se Ostrini prav tako spuščali na Zemljo, vendar, kot je dejal tisti Ostrin, brez poseganja v zemeljsko evolucijo, torej najbrž bolj v vlogi opazovalcev, kar naj bi pomenilo bolj korekten odnos, čeprav so videti precej bolj cinični od Čutinov, ki so, vsaj glede Honaje se nisem mogel motiti, neprimerno bolj čutni.

Honaja? Vice? Ostrina sta jo dražila z »lepo oblikovana«, torej z namigovanjem na nekakšno »dizajniranje« robotov. Ja, hm, kar z roboti jih zmerjajo tile Ostrini... Roboti? Zakaj? Zaradi pomanjkanja čutnosti? Na Honaji ni bilo ničesar kovinskega, ničesar robotskega, bila je daleč od brezčutnosti. Prav nasprotno. Toliko življenja s človeško toplino je bilo v njej in toliko radosti, veselja in tudi žalosti, pomešane z nekim strahom, nekim pričakovanjem... Takih zmerjanj s strani Ostrinov že nisem mogel upoštevati. Za pogajalsko mizo so Ostrini med obravnavo odnosa do manj razvitih civilizacij v nasprotju s Čutini nenehno omenjali Zemljane, človeško civilizacijo. Čutini pa so govorili zgolj o manj razvitih civilizacijah nasploh, o zemeljski pa le v obrazložitvi, kako je med njimi in Zemljani vzpostavljen globoko spoštljiv odnos; to se je ujemalo z mojimi izkušnjami oziroma z mojimi občutki glede odnosa Čutinov do mene in s

tem verjetno tudi do Zemljanov. In ko je to nenehno vpletanje vprašanja o Zemljanih v pogajanja postajalo vse bolj podobno akademski razpravi, že kar nerazumljivi zaradi posvečanja tolikšnega časa tako nepomembno majhni Zemlji, vsaj v primeri s civilizacijama Čutinov in Ostrinov, je Ostrin sredi pogajalske skupine presekal to govorjenje z zahtevo po takojšnji prekinitvi vseh stikov z manj razvitimi civilizacijami. Prekinitev naj bi trajala vse do skupnega dogovora o koncu izjemnega stanja, po katerem naj bi pod okrepljenim nadzorstvom ponovno vzpostavili ravnovesje na podlagi vzajemnega spoštovanja in priznavanja pravice do lastnega evolucijskega razvoja.

Temu je na zahtevo Čutinov sledil kratek premor, da bi se lahko pogovorili o sprejemljivosti predloga, kot so rekli. Po vrnitvi za pogajalsko mizo pa je vodja pogajalske skupine sprejel predlog in dejal: »Upam, da se končno lahko osredotočimo na vprašanje prostih prehodov, ki so, kot vsi vemo, ob postavljenih zaporah v asteroidnem pasu in tudi na drugih predelih vesolja ali zaprti ali oteženi.« Zdaj so pa Ostrini zahtevali premor za posvetovanje. Dobil sem vtis, da jih je tako hiter pristanek Čutinov presenetil do pravega vznemirjenja v njihovih vrstah. Vsi Ostrini okoli mene so se vidno vznemirili. »Kar so potrebovali, so dobili,« sem lahko ujel med komentarji Ostrinov ter takoj zatem še soglasje v odgovoru: »Kar tako nas pa že ne bodo . . . Tega jim ne bi smeli dopustiti.« Vsa stran Ostrinov je dvigovala svoje glasove. Očitno so v komisiji že morali nekaj vedeti, le da najbrž ne v podrobnostih, ker potem bi se bolj osredotočili name in ne na Zemljane v celoti.

»Peter,« je z namigom, naj se ji primaknem, zašepetala Honaja ob meni. Z obraza sem ji razbral željo po zaupnem pogovoru, medtem ko se je prikrito ozirala proti Ostrinoma, ki sta se med sabo pogovarjala z vse ostrejšim pogledovanjem vanjo.

Sklonil sem se tik do Honajinih ust, da sem občutil njen topli dih, ko je rekla:

»Peter, Ostrini so naše pogostejše polete na Zemljo v zadnjem

času povezali s svojimi ugibanji o morebitnih naših težavah pri upravljanju z energetskimi polji. Glede na njihovo nenadno razburjenje, ko smo privolili k prekinitvi povezav z Zemljo že lahko sklepamo, kaj jim je uspelo ugotoviti o teh naših težavah. Stalni informacijski pretok z Zemljani naj bi bil po njihovih ugotovitvah za nas nujen, čeprav ne vedo, zakaj. Zato so tudi zapirali vse poti skozi asteroidne pasove. Zdaj so pa spoznali, da ta pretok za nas ni več tako nujen in, kar je lahko za nas nevarno, da je prav naša misija namenjena prenosu zadnjih informacij, ki naj bi nam po njihovi zdajšnji oceni, pač glede na naš pristanek k ustavitvi prometa z Zemljo, morale zadostovati vsaj za nekaj časa. Še vedno so namreč prepričani o pravilnosti svojih domnev glede za nas nujnega prenosa informacij z Zemlje. Toda zdaj gledajo na to kot na nekaj, kar je že opravljeno kljub vsem njihovim predvidevanjem in blokadam. Ugotovili so, da v bistvu potrebujemo le še informacije, ki naj bi jih prenesla naša sedanja misija. Ne vedo sicer, kakšne naj bi bile te informacije, toda njihove analizatorske skupine so se že usmerile v preučevanje vsega, kar je povezano z našo misijo, s tem našim poletom. Morda bodo celo ugotovili dejanski razlog zanj. Dotlej pa bodo verjetno storili vse, kar je v njihovi moči, da bi zaustavili prenos tega zadnjega dela informacij. Spravili se bodo na našo misijo in verjetno še posebej nate. Ne smeš se jim pustiti. Mi bomo ob tebi. Tudi jaz. Iz tega prostora se moramo umakniti, čeprav te verjetno ne bodo hoteli spustiti. Ne oprekaj jim. Karkoli bodo rekli, jih poslušaj s pritrjevanjem in s sprejemanjem na znanje, vendar nakaži tudi nemoč takojšnje presoje, zaradi česar kot da nisi zmožen dokončnega sklepanja, kar bo najverjetneje tudi res. Mi smo medtem že pripravili vse za tvojo popolno seznanitev z našo civilizacijo. Tokrat, ob tej seznanitvi boš lahko šele razumel bistvo naše civilizacije, ki je pravo nasprotje tega, kar nam Ostrini podtikajo v svojem zmerjanju z roboti. Prav nasprotno je res. Oni so postali zaradi genskih deformacij neprimerno bolj robotski od nas. Oni so kovinski ciniki brez čustev.«

Hotel sem se ozreti proti Ostrinoma, a sem ju zaznal tik ob sebi. Prav med zadnjimi Honajinimi besedami sta morala pristopiti, in to tako neopazno, da sem se zdrznil, ko sem ju nenadoma začutil. Bila pa sta povsem zresnjena, brez ciničnega nasmihanja. Brez sledi kakršnekoli vzvišenosti sta zrla vame.

»Vse kaže na precejšen pomen vaših potovanj,« je začel Orhan. »In to ne le za Čutine, ampak tudi za nas, in za Zemljane še posebej. Bojujemo se za evolucijo. Za normalen potek evolucije, razumete?« Orhan mi je pustil nekaj trenutkov za premislek. »Mi smo visoko razvita civilizacija, kakor že veste. Tudi Čutini so na enaki tehnološki ravni. Toda opozarjam vas, zgolj na enaki tehnološki ravni. Ne na civilizacijski, ker oni niso živa bitja...«

»A vi pa ste?!« je vzrojila Honaja, »Vi, ciniki brezčutni!«

»Le za nekaj trenutkov pozornosti bi vas prosil,« je vpadel Orhan z očitnim namenom odvrniti mojo pozornost od Honaje, ki jo je že kar odrival med približevanjem k meni. Toda naš pogovor je že pritegnil pozornost tako Ostrinov kot Čutinov. Vsi so mu že sledili, kot sem videl tudi sam, hkrati z Orhanovim odrivanjem Honaje, za kar v tistem trenutku ni bilo pravega razloga, saj ni bilo potrebno govoriti s take bližine, za normalen pogovor pa je bilo prostora več kot dovolj. Poleg tega so me zadnji dogodki tako močno zbližali s Honajo, da so me ob njej, vsaj ob zanjo neprijetnih položajih, obhajali še zaščitniški občutki. Z privzdigovanjem in počasnim spuščanjem rok sem nakazal željo po umiritvi pogovora, kar je Orhan z namigom glave tudi sprejel, vendar pa je takoj nadaljeval: »Evolucija tudi pri nas poteka naprej. In mi, Ostrini, s civilizacijo, zraslo skozi enako evolucijo, kot se skozi prebijate Zemljani, se borimo za obstoj naše evolucijske poti. Take, kot nekoč čaka tudi vas Zemljane. Čutini pa želijo to vašo evolucijsko pot presekati in vam vsiliti svojo, temelječo zgolj na delnih informacijskih paketih neke, če že ne popolnoma, pa vsaj delno uničene civilizacije. Oni imajo uničene gene, oni, čeprav to, kar premorejo, sploh niso geni, ampak zgolj neki računalniški programi, ki jih je uporabljala tista uničena civilizacija.«

»To ni res!« je vzkliknila Honaja. »Iz nobene propadle civilizacije ne izhajamo! Kakšna nesramnost! Ali sploh veš, kaj govoriš? Vi šele zdaj prihajate na raven delnega razumevanja višje razvitih civilizacij, na kateri smo sedaj mi, in vaš problem je predvsem v vaši šibki zmožnosti dojetja teh dejstev. Šibki zaradi vašega cinizma in nadutosti. Ko bi Zemljani videli, kako zviška gledate nanje, bi jih minilo vsako, tudi najmanjše veselje do sodelovanja z vami. Pa ne le to. Po vaši nadutosti bi spoznali, kako nepomembni in odvečni so za vas ter da vidite v njih le neko nepotrebno ponavljanje vaše že prehojene poti. Če ne bi bilo nas, bi jih vi že zdavnaj uničili.«

»To pa že ni res!« je zdaj vzkipeł Orhan »Mi ne uničujemo manj razvitih civilizacij! Da se jim bolj ne približujemo, je vzrok v naši zavestni opredelitvi za nevmešavanje v evolucijo novonastalih civilizacij. Tudi človeške.«

»Da, označili ste jih kot malo bolj razvito živalsko vrsto, to smo lahko že neštetokrat ugotovili,« ga je besno zavrnila Honaja.

»Ni res! Naš odnos do njih še zdaleč ni ne zaničljiv ne omalovažujoč. Mi spoštujemo njihovo evlucijsko pot. Marsikaj pri njih nas spominja na otroška leta naše civilizacije. Da pa se zdijo nekateri njihovi običaji in odzivi našim posameznikom zabavni, je sicer res, vendar iz tega sklepati na našo nadutost in prezirljiv odnos do Zemljanov je le preveč. To preprosto ni pošteno.«

Vendar je Orhan med prisotnimi Čutini s svojimi besedami sprožil le odkimavanje s posmehljivimi pripombami.

»Vedno in povsod ste se doslej obnašali enako,« se je s povzdignjenim glasom vmešal Čutin, dva do tri koraka desno od mene.

»Napadate in uničujete vse, kar se križa z vašimi interesi. In več dejstev kaže tudi na spremembo vaših interesov glede planeta Zemlje. Ta planet vam je postal všeč. Planet brez nepotrebne človeške civilizacije pa bi bil še bolj po vašem okusu.«

»Ta je pa zlobna!« je vzrojil Ostrin z njegove leve ter že hotel nadaljevati, ko se je iz osrednjega dela dvorane, iz smeri pogajalske mize, nenadoma zaslišalo vse glasnejše govorjenje, pomešano z vzkliki, in nastal je nekak nemir s tekanjem.

In eden od teh hitečih Ostrinov se je ustavil ob Orhanu, h kateremu so se primaknili še Ostrini naokoli, ter se spustil z njimi v živahen šepetajoč pogovor. Vsekakor je moralo biti nekaj zelo razburljivega. Ostrini so se najprej razšli v posamezne skupine, kmalu zatem pa so posamezniki že kar poskakovali ali pa vsaj občasno zamahnili s stisnjeno pestjo. In tudi njihovo govorjenje z različnimi razlagami vred je postajalo vse bolj glasno, tja do vzklika: »Čutini ne morejo do svojih energetskih polj!«

»Kaj?« je vzkliknilo nekaj dotlej še mirnih Ostrinov. »Kaj se je zgodilo?«

»Najnovejše analize stanja so potrdile domneve o blokiranem vходу na največja energetska polja Čutinov. To je zdaj dejstvo. Ves njihov povečan promet z Zemljo je posledica teh blokad.« Na Orhanu se je vse smejalo, kar zažarel je od veselja. Potem je še zamahnil z roko. Da, to je bil zanje uspeh. To je bila zelena novica. Taka, in še posebej ta. »Ključavnica se jim je zataknila!« je nato vzkliknil v humornem navdihu.

»Vse udeležence pogajanj naprošamo za trenutek pozornosti!« se je oglasil nevtralni računalniški gostitelj pogajalskega srečanja. »Do nadaljnjega prekinjamo pogajanja zaradi spremenjenih razmer.«

»Hitro!« sem zaslišal Honajin glas. »To pomeni vojno. Ostrini bodo napadli. Vse imajo pripravljeno. Le na potrditev svojega analizatorskega centra so še čakali. Po njihovih izračunih jim trenutna prednost omogoča zmago. Začeli bodo z vojno. Če je že niso začeli.«

»In mi?« Gledal sem jo z zadržanim dihom.

»Mi bomo šli z našo misijo do konca. Tudi Čutini smo se pripravili.« Honaja se mi je nasmehnila kljub bledici na svojem obrazu. »Raje zaupaj nam! Verjemi mi! Greva!«

Zunaj dvorane, na veliki ploščadi pod več sto metrov visokim obokom, ki je z okoliškimi zgradbami dajala vtis velikega mestnega trga, je nastal gost promet s pravo gnečo letečih plovil. Pristajala so in vzletavala, posamič in tudi v manjših ali

večjih jatah, se ustavljala ob tekajočih Čutnih in Ostrinih ter po njihovem vstopanju vanje takoj spet odletela. Vse je potekalo zelo hitro. S pospešenim korakom sem stopal v manjši skupini Čutinov, večinoma iz naše posadke, tik ob Honaji. »Tja!« je z vzklikom pokazala na prosti del ploščadi, kamor smo se usmerili z vse hitrejšimi koraki, dokler nismo prešli že kar v tek, kakor vsi okoli nas. Tedaj sem s pogledom ujel vzlet več sto plovil v jati ter nato sledil njihovemu letu v višino in kako so se po ostrem zavojju usmerili proti izhodu.

»Glej!« sem zaklical Honaji, ki pa mi je že z roko kazala plovila, prihajajoča za njimi. »To so naši!«

Takoj smo obstali, plovila so nas v trenutku dohitela ter se ustavila s hitrostjo športnih avtomobilov na Zemlji, se na naši strani razprla za prost vstop s skokom vanje, vse je bilo opravljeno v nekaj trenutkih, in kakor prejšnji vzlet v jati smo tudi mi zdaj poleteli z nekaj sto plovili v zaokroženem letu k izhodu in proti naši matični ladji iz razreda ladjenosilk.

Kratka sporočila v našem holiju so nam med potjo dajala naj-nujnejše informacije. Vse je bilo v velikem gibanju. Ne samo mi. Vsaj po sporočilih v holiju, ki so nam kazala vrnitev naše pogajalske skupine na našo ladjenosilko OSVAJALEC 949 in nato še prazen, pred kratkim prenapolnjen »Trgu miru« pred veliko dvorano s pogajalskim omizjem, za katerim ni bilo več nikogar. Zatem pa se je v holiju prikazala v tistem delu še bleščeča eksplozija s kratkim sporočilom o razstrelitvi te vesoljske mirovne postaje. Pogledal sem Honajo: »Ali so jo razstrelili Ostrini?«

»Da... In to pomeni vojno. Začela se je vojna...«

»Vojna... Vojna je...« so polglasno ponavljali drug za drugim.

»Vse sile, z obeh strani, se bodo zdaj spopadle.« Honaja se je močnejše oprijela moje roke, jaz pa sem ji v odgovor stisnil zapestje. Nato so vsi obstali v tišini. Vse dokler jih ni prekinil nenaden vzklik: »Glejte! Naša ladjevja prihajajo!«

Kar skozi veliko okno poveljniškega prostora se nam je kazal

veličasten prizor. Iz sivih oblakov, nakopičenih na naši levi strani, so počasi prihajale ogromne vesoljske ladje. Po vsem pasu, do koder nam je segal pogled, so bili njihovi prednji deli že zunaj oblakov, razkriti, lepo vidni, za njimi pa še vse večji deli trupov. Nastal je trenutek tišine z nemim navdušenjem. Seveda je imela tudi nasprotna stran taka ladjevja v pripravljenosti. Toda prizor je bil veličasten. »Glejte v holi!« je priletel vzklik. Vso so mu sledili. Z nasprotne strani, tik ob asteroidnem pasu, so drvela letala Ostrinov. Spet je nastal šum z vzkliki in ugibanjem glede nastalega položaja. »Še pot nam lahko presekajo!« se je oglasil Čutin nedaleč stran, na moji desni. »Na dosegu njihovih topov smo. Napadli nas bodo!«

»Ne bodo,« ga je takoj zavrnil bolj odločen glas iz ozadja. Spet je nastala tišina. Zdaj smo vsi zrlji v simulacijski prikaz verjetnega razpleta dogajanja. Res je vse kazalo na naš pravočasen umik. »Izmaknili se bomo,« je v umirjenem razmišljanju povzel Čutin ob holiju. »Toda kaj bo potem? Napadli bodo našo ladjenosilko in še preden nam bo uspelo pristati na njej, se bomo znašli sredi bitke.«

»Vstopiti moramo s strani, nasprotne od napada,« se je oglasil Čutin ob holiju, »sicer nas bodo sestrelili. Najbolje bo na zadnjih vhodih.«

Tako smo tudi storili. Dogodki so kmalu potrdili naša predvidevanja. V sprednje dele naše velike ladjenosilke so začeli zadevati energetske izstrelki že takoj po našem pristanku z malim VIHARNIKOM, in to s silo, ki nam je kar nekajkrat zapovrstjo stresla tla pod nogami. Zastavilo pa se je vprašanje o smiselnosti bega v notranjost ladjenosilke, stran od našega VIHARNIKA, kajti ob morebitnem razpadu ladjenosilke na njene sestavne dele se bo treba vrniti na manjšega, vendar hitrega in okretnega VIHARNIKA. Toda pristajališče s hangarji je bilo tik pod zunanjim delom ladjenosilke in zato ranljivo v primeru zaporednih zadetkov energetskih bomb v tisti predel, tako da

je bila notranjost vseeno boljše zaščitena zaradi izjemno velikih dimenzij ladjenosilke.

Tudi take pomisleke so izrazili posamezniki, drugi pa so vseeno vztrajali, naj kljub vsemu ostanemo na VIHARNIKU, pripravljeni na hitri vzlet iz hangarja in ladjenosilke. Vendar je prevladalo priporočilo poveljstva. Vseeno naj bi bilo tako boljše za nas. Pri tem pa je bila že izbira besed poveljstva precej drugačna od običajnih. Naša zaščita naj bi bila za poveljstvo med najpomembnejšimi nalogami. Kot da jim je dobro znan pomen naše misije, so nam zagotovili, da bodo za nas storili vse potrebno. Pa vendar se ladjenosilka ni takoj umaknila v zaledje ter se skrila v oblake za našim ostalim prihajajočim ladjevjem. Vztrajno je kljubovala napadu, ne da bi se umaknila. Še nekaj je torej moralo biti vmes. Ampak kaj?

Po prihodu v prostore, določene za nas, smo se takoj vsi zbrali ob velikem holiju, ki je prikazoval obširen del vesolja okoli nas z vsemi asteroidnimi pasovi in razporeditvami tako naših kot ostrinovskih ladjevij. Obstreljevanja so že potekala po vseh mejnih področjih tja daleč v vesolje in znotraj celotnega asteroidnega pasu. Del pa je vseeno izstopal tako po gostoti obstreljevanja kot po silovitosti eksplozij. To je bilo prav okoli tistega dela asteroidnega pasu, kjer je bilo največje območje Čutinov. Zdaj se je vse skupaj kazalo v nekakšnem obkolitvenem napadu na varnostne plošče z bunkerji, ki so v celoti obdajali ves tisti predel, prikazan kot z vseh strani zavarovana trdnjava. Da, najmočnejše, če že ne večino svojih ladjenosilk so Ostrini usmerili prav tja.

»Zakaj želijo ta del asteroidnega pasu?« sem vprašal po daljšem zavzetem opazovanju. Čutina ob meni sta se spogledala. Toda odgovorila nista. Vsaj ne takoj. Potem pa, ko je smiselnost mojega vprašanja postajala že kar moteča, je bližnji Čutin spregovoril med zamišljenim zrenjem v holi: »Prehitro se vrstijo ti dogodki v zadnjem času. Pa tudi izide spopadov na posameznih področjih je težko napovedati.«

Prikimal sem. To je bilo res. Toda... Vprašal sem pravzaprav nekaj drugega, to pa ni bil odgovor na moje vprašanje...

Vse močnejše obstreljevanje naše ladjenosilke je kljub obrambnemu ognju iz vseh naših orožij že tanjšalo ali celo prebijalo oklepne ščite njenega trupa. Nenadoma pa je obstreljevanje prenehalo; to je bilo seveda čudno. Vsaj zame. Skozi okno, tik nad nami in tudi dalje naprej, sem tedaj nenadoma zagledal premikanje ogromnih trupov naših vesoljskih ladij. Tiste iz oblakov so nas prehitevale in že pritegnile nase sovražno obstreljevanje. Vsa moč nasprotnega ognja se je zdaj usmerjala nanje. Toda to jih ni ustavilo. Bilo jih je preveč. Skoraj vse ladjevje, ali vsaj njegov velik del iz gostih temnih oblakov, je moralo sodelovati v napadu. Prodirali so naravnost proti najhujšemu obstreljevanju. Da, prebijali so se proti obkoljenemu delu asteroidnega pasu. Prihajali so na pomoč. Razbijali so obkolitveni obroč, tako da so se bili Ostrini prisiljeni umikati po vsej smeri napadajočega ladjevja Čutinov. To je bil hiter in zame nepričakovan preobrat razmerja sil na bojišču; zdaj so Čutini dobili pobudo na vsej črti.

»Uspelo bo!« je vzkliknil Čutin ob holiju, v katerega so vsi napeto zrli. Tudi jaz. Pogled na holijev prikaz pa ni bil niti malo razveseljiv. Pogledal sem odzive Čutinov, toda ti so se samo smehljali in zadovoljno prikimali.

»Zakaj pa tako zadovoljstvo?« sem vprašal. V prikazu se je ob prodiranju našega ladjevja kazalo tudi približevanje enako velikega ladjevja Ostrinov, sicer nekoliko bolj stran, vendar pa se je spopad z njimi zdel neizbežen. Vsaj videti je bilo tako. Z roko sem pokazal nanje. »Še preden bomo razbili njihove obkolitvene obroče, bodo že tukaj,« sem dejal Dobročutu z namigom glede zame nerazumljivih odzivov Čutinov. »Ali ni to vaše veselje malo prezgodnje?«

Dobročut pa me je najprej pogledal z živahnejšim leskom v očeh, nato pa ponovno zresnjen dejal: »Glejte, poznamo način razmišljanja Zemljanov. In ni nam težko razlagati posebnosti iz našega življenja. Tudi dovolj izkušenj imamo z Zemljani. Vseh

vrst izkušenj. Toda Zemljani morajo najprej vse podoživeti, nas učijo izkušnje. Ko smo nekaterim vašim posameznikom omogočili življenje med nami in prilagoditev našemu načinu življenja, so zelo hitro sprejemali tudi naše vrednote. Prav vseč so jim postale. Navdušeni so bili. K ničemur jih ni bilo treba siliti. Kar sami so vse sprejemali. In nihče od njih se potlej ni nad ničemer pritoževal. Ko pa smo vašim posameznim Zemljanom le opisali našo civilizacijo, z besedami, v pogovoru, so se vedli zelo zadržano. Tukaj,« Dobročut je pokazal proti mirnemu delu asteroidnega pasu, okoli katerega so potekale najhujše bitke, »tukaj imamo shranjeno to, kar imenujemo Vice.«

»Vice?« sem ponovil zadnjo Čutinovo besedo.

»Da, to je posebnost naše civilizacije. In kolikor vem, o njej še nismo govorili z Zemljani. Tako da je za nas tudi odziv Zemljanov na tovrstno delovanje naše civilizacije še precej neznan.«

Nisem vedel, kaj naj si mislim o vsem tem. Le ponovil sem del Čutinovih besed: »Tovrstno delovanje. . .« Potem pa sem med nekakšnim zatikanjem v razmišljanju še dodal, skoraj bolj zase: »O tem še niste govorili z nobenim Zemljanom...« Nagubal sem čel in se zastrmel v Dobročuta. »O čem pa ste govorili z njimi? Mislim. . .?«

Čutin je uganil moje dvome. »O, kar precej smo jim pokazali. Sprejeli smo jih medse. Lep čas so živeli med nami, poznanstva smo navezali z njimi, marsikateri Zemljan je našel dobre prijatelje med nami. Pogovarjali smo se tako o naših skupnih nagnjenjih kot o morebitnih razhajanjih.«

»Kako to mislite- o morebitnih razhajanjih? Že kar nekaj časa sem med vami, pa imam še vedno občutek, da vas bolj slabo poznam. No, vsaj občasno imam tak občutek.«

Tedaj pa naju je prekinilo obvestilo, naj se posadka pripravi za prevzem tovora iz asteroidnega pasu.

»Opozorilo reševalnim skupinam. Nekateri asteroidi iz predela Vic so poškodovani.«

Obrnil sem se k Dobročutu: »Kaj to pomeni?«

»Ne vem.« Dobročut se je zazrl vame. »Vi že imate zadolžitev,

pomembno, zelo pomembno zadolžitev. Zato ostanite tu! Bodo že reševalne skupine opravile to delo. Gotovo je bil del naše vrhunske tehnike poškodovan med tem ostrinovskim obstreljevanjem. Kakšni zapleti lahko nastanejo ob prevzemu in ponovnem sestavljanju tako kompleksnega sistema, kot so Vice, si pa bolj težko predstavljam.«

V holiju smo lahko videli prve spopade naših ladjenosilk z zunanjimi ladjenosilkami Ostrinov iz njihovega obkolitvenega obroča. Eksplozije energetskih bomb so s svojimi silovitimi slepečimi bliski prekrile najprej le redkejši zunanji del obkolitvenega obroča, toda ob napredovanju sil Čutinov je obstreljevanje prehajalo vse globlje in kmalu prek vse poloble. Njihove ladjenosilke so prodirale nezadržno. To je bilo videti dovolj očitno. Toda ko je že kazalo na popolno razbitje napadalnega obroča Ostrinov, jim je uspelo v notranjosti ponovno urediti svoje vrste ladjevij. Ladjenosilke Čutinov pa se zaradi tega niso niti najmanj obirale. Takoj so udarile po njih, po vsej širini in z enako uničujočo silo, ter jih postopoma trgale in uničevale, tako da so se bili Ostrini prisiljeni umikati pred tem nevzdržnim napadom. Vendar paničnega bega z razpadom urejenega delovanja sil Ostrinov Čutini v svojem rušilnem napadu še niso mogli doseči. Ostrini so se branili z vsem delujočim ognjem iz vseh skupin svojih ladij ter na hitro vzpostavljali še eno notranjo zaščitno ognjeno lupino, čeprav ne dovolj močno, da bi zaustavila ladjenosilke Čutinov.

Navdušenje ob holiju se je ob novem prikazu razporeditev sil začelo polegati. Med vse pogostejšim odmikanjem pogleda s holija, da bi videl odzive Čutinov, mi je zastajal dih. Njihova nenadna zadržanost je potrjevala mojo bojazen zaradi prehitrega prihoda ladjenosilk Ostrinov na ta bojna prostranstva. Ostrinom je, kot je bilo videti, uspelo pridobiti dovolj časa za prihod njihovih ladjenosilk. In zdaj se bo vnel spopad med obema flotama, še preden bo Čutinom uspelo prenesti vse to... Iskal sem besedo, s katero bi označil tisto njihovo zadevo, ki

ji Čutini pravijo Vice, da, to bo verjetno neke vrste vrhunska tehnologija... Ta dva pojma - Vice in vrhunska tehnologija - mi nikakor nista šla skupaj. Premalo informacij sem imel o vsem tem, seveda. Lahko pa sem iz vsega skupaj razbral pomen te zadeve za Čutine, ki so ji, sodeč po velikosti oboroženih sil, vrženih v naše reševanje, morali pripisovati že kar usodnost. Pa tudi Ostrini so pognali enako močne sile, kar najbrž kaže na njihovo zavzetost za prevzem ali uničenje te zadeve. Tako. Te zadeve. Beseda »zadeva« je bila res morda najprimernejša zaradi svoje nedoločenosti. Kajti nič to vsekakor ni bilo. Nekaj določenega je že bilo povedano. Nekaj pomembnega, da, četudi si na podlagi tega še nisem mogel izoblikovati nobenih pravih predstav o vsem skupaj. Spopadli pa so se zaradi te zadeve, in to prekletu zares. No, da, ladjenosilko, na kateri sem se nahajal z vso posadko naše misije, so Čutini le zadržali v ozadju. Niso je poslali v pravi bojni metež. Le za prevoz naj bi jo imeli. Hm? V holiju se je medtem že začelo kazati prvo daljinsko obstreljevanje ladjenosilk z obeh strani. S pogledom sem prešel prek celotnega prikaza v holiju: pravzaprav so Čutini res vrgli v boj večino svojih ladjenosilk, nekaj se jih je usmerilo v notranjost tega dela asteroidnega pasu. Da, če jim bo uspelo... Ladjenosilke naj bi vso to zadevo umaknile iz bojnega meteža in prenesle stran. Tako bodo naredili. Vsaj nameravajo nekaj takega, to pa so Ostrini že uganili ali predvideli in sedaj to skušajo preprečiti. Z vsemi silami. Kakorkoli, nič ni kazalo na hiter izid tega spopada.

XIII. poglavje

Še napol v spanju sem obrnil z ene strani na drugo in narahlo odprl oči, a še preden se mi je uspelo prav pretegniti, so mi skozi spomin preleteli živi holijeovski prikazi bitke ladjenosilk. Dolgo sem jo spremljal skupaj s Čutini. Strahotne energije so se sproščale ob tem spopadu. Toda ves ta boj se je zavlekel v dolge ure pozicijskega bojevanja z neodločenim izidom, vse dokler se mi veke niso začele zapirati. »To bo še kar takole trajalo,« mi je tedaj dejal Dobročut. »Poleg tega, ne glede, kako se bo to vse skupaj obrnilo, bomo mi morali biti zelo prisebni. Ukrepati bomo morali, Peter.« Potem sem z večjo skupino Čutinov odšel spat... Zdaj sem pogledal na uro, hudirja, kar osem ur sem spal, sem moral ugotoviti. Zakaj me ni nihče zbudil? Že ni bilo potrebno. Toda v tem času se je moralo marsikaj zgoditi. Takoj sem se vstal in stopil do holija. Moral sem videti, kaj se dogaja.

Ob holiju je bila spet zbrana večina naše posadke. »Kako kaže?« sem vprašal po nekaj trenutkih strmenja v holijev prikaz.

»Ne preveč dobro,« mi je odgovoril Dobročut.

»Kako?«

»Naši se umikajo.«

»Hudiča!« Iz prikaza sem lahko razbral napredovanje ladjenosilk Ostrinov. Pogledal sem še proti ladjenosilkam za prevoz težkega posebnega tovora. Že povsem ob njih so bili. Vsak čas bodo vštric naše ladjenosilke. S prstom sem pokazal proti predelu holijevega prikaza s temi ladjenosilkami. »Ali se umikajo?« »Da, vendar jim je še uspelo naložiti ves tovor,« se je prebrisano nasmehnil in me ošinil s pogledom.

To jim je torej uspelo oziroma nam je uspelo. Tudi na drugih obrazih sta se izmenično kazala zaskrbljenost in zadovoljstvo. Zatopil sem se v holijev prikaz, da bi razbral nadaljnji potek dogajanja, in ugotovil sem umikanje naših sil. To sem že lahko razbral. Kaj pa je to pravzaprav pomenilo, je bilo že drugo vprašanje. Najbrž ne že izid vojne?

»Kmalu bodo tukaj,« me je iz razmišljanja predramil Dobročut, »potem pa se bomo ob zaščiti naših ladjenosilk umaknili k našim energetskim poljem.« Dobročut me je spet ošinil s pogledom, medtem ko je spremljal prikaz v holiju.

»Še tisti prehod nas čaka, kajne, Peter?«

»Da, da, seveda.« Ob vsem tem dogajanju sem že skoraj pozabil na tisti prehod oziroma na zaprta vrata v energetska polja. Seveda, mi je šlo spoznanje skozi zavest, tam so nakopičeni še neprimerno večji energetski potenciali kot tukaj. Vsaj potenciali Čutinov. Do tja moramo priti, da, in potem vanje. To bo, da. To bo rešitev za nas. Hm, zastrmel sem se v ladjevje Čutinov. Ali se odhaja zaradi premoči Ostrinov ali zaradi predvidenega umika na lupinaste ploskve energetskih polj, tega nisem mogel razbrati.

Tedaj je začela po nizu zaporednih eksplozij v vsej dolžini trupa razpadati naša sosednja ladjenosilka. Vse smo gledali skozi veliko okno. Brez diha smo zrli v ta prizor, ki se je nadaljeval še z eksplozijami njenih preostalih večjih delov. Nato se je enako dogodilo naši ladjenosilki v ospredju pred nami, in potem še trem, eni na naši levi in dvema, ki sta bili v sami konici našega ladjevja. In s tem je že nastala dovolj velika vrzel za prodor Ostrinov, v katero so se ti brž usmerili, še preden so

Čutini prav prerazporedili svoje sile, in tako so nam z osredotočenim napadom na drugo vrsto ladjevja uničili še naslednjih šest ladjenosilk. S tem pa so se znašli pod udarom naši nosilci tovora, saj so prav oni morali biti tarča tega preboja Ostrinov. Vse je postalo vprašljivo.

»Dohiteli jih bodo!« je vzkliknil Čutin ob holiju.

In kljub takojšnjemu usmerjanju ladjevja Čutinov v zaporo vrzeli so tri ladjenosilke Ostrinov že dohitele konvoj s tovorom ter tako silovito udarile po njem z energetskimi izstrelki, da sta se dve nosilki tovora razleteli na dvoje.

»Mi smo jim še najbližje,« so na glas ugotavljali Čutini okoli mene, strmeč zdaj skozi veliko okno, zdaj v holi, da bi čim bolj celovito videli dogajanje s prostorsko razporeditvijo naših sil v spopadu z ladjevjem Ostrinov. Poškodovane nosilke tovora so bile v dosegu naše ladjenosilke. Lahko bi mi prevzeli njihov tovor z vsem osebjem. Prav ljudi ne bi smeli pustiti na cedilu, sem pomislil. Slišati je bilo kar nekaj negotovanja nad našim obotavljanjem. Toda takoj zatem se je v holiju pokazala spremenjena razporeditev sil, ko so ladjevja Čutinov udarila v bok prodoru Ostrinov. Spet je bilo v tem delu večje število naših ladjenosilk v spremstvu manjših okretnejših ladij, oboroženih z laserskimi topovi in raketami z energetskimi bombami. In napad Čutinov je bil po silovitosti še močnejši od pravkar izvedenega prodora Ostrinov. V holiju se je celo pokazala odsekana konica ostrinovskih prodirajočih sil. Ladje Čutinov so se vsekale mednje takoj za njihovimi prednjimi ladjenosilkami.

»Kmalu jih bomo uničili,« je dejal Dobročut. »Iz tega našega obroča se ne bodo več rešili.«

Tedaj smo začutili močnejše obračanje naše ladjenosilke, to pa je takoj sprožilo živahno odzivanje Čutinov. »Po tovor gremo,« mi je pojasnil pojasnil Dobročut. In res se je naša ladjenosilka pognala z vso silo proti poškodovanim ladjam, od katerih so že odpadli večji kosi trupa, skupaj z deli skladišč in s pravkar

naloženim tovorom. Pomembnim tovorom, ki je že izpadel in je zdaj lebdel v svojih asteroidno oblikovanih zabojnikih.

Po holijevega prikazu poteka bitke bi reševanje tovora moralo biti izvedljivo brez večjega tveganja, ker so se vse ladjenosilke Ostrinov iz konice njihovega prodora morale boriti za lasten obstoj. Takoj po usmeritvi k poškodovanim ladjam so posamezne skupine Čutinov iz naše ladjenosilke dobivale pozive, skupaj z natančnimi ukazi za nadaljnje delovanje. In vse reševanje je nato potekalo zelo hitro brez zastojev. Nihče nas ni oviral ne med letom ne ob pristanku pri poškodovanih ladjah. Takoj smo začeli s prenosom tovora. Naše majhne ladje-vlačilci so se oprijemale tisočkrat večjih asteroidno oblikovanih zabojnikov z zame skrivnostnim tovorom ter ga, kot je bilo videti v pomanjšanem holijevega prikazu, v strnjenih, hitro pomikajočih se kolonah vnašale v našo ladjenosilko. Nekoliko oddaljen opazovalec holijevega prikaza te reševalne akcije je najbrž moral dobiti vtis nekakšnega »posesavanja« vsega, tudi razsutega tovora v našo ladjenosilko. Ves ta tovor je kar letel v naša skladišča. Vsak čas bi nam moralo uspeli in končno je prišlo tudi sporočilo o odhodu vsega našega ladjevja iz področja asteroidnega pasu. Toda Ostrini so medtem uspeli prerazporediti zbrane sile, jih združili s silami iz konice njihovega prvotnega napada, ki so se kljub hudim izgubam uspele obdržati, in vzpostavili prehod za že pripravljene sveže ladje iz ozadja, da so lahko nemoteno zletele skozi nastali storžasto oblikovani prostor njihovega preboja ter se usmerile naravnost v našo, sprva odmikajočo se, potem pa že kar bežečo ladjenosilko s tovorom, ki jo je kljub močnim pogonskim motorjem upočasnil najbrž precej težki tovor. Prav na nas so se usmerili, to pa so očitno tudi Čutini takoj razbrali in nam v hitro izvedenem manevru postavili enajst ladjenosilk ob bok, v pravo zaščitno spremstvo, mimo katerega ni mogel nihče, tudi izstreljeni energetski naboji ne, tako tesen ščit so naredile skupaj s svojimi manjšimi ladjami.

Toda sile ostrinovskih ladjenosilk, primaknjene iz ozadja in skozi njihov osvojeni storžasti prostor so nenadoma udarile prav v to zaščitno spremstvo v takem naletu, da so se med močnim obstreljevanjem prebile vse do nas, skoraj vse do fizičnega trčenja z našo ladjenosilko. Vsaj štirim ladjenosilkam Ostrinov se je tudi uspelo prebiti in nas dohiteti. Takoj smo se spopadli, s strani nam je priskočila na pomoč naša bližnja ladjenosilka, prihajale pa so še druge, vendar za nas prepozno. V neposrednem naletu smo trčili z ladjenosilko enake velikosti kot naša. Strahovito lomljenje in gnetenje je sledilo trku. Vsi smo si takoj nadeli skafandre ali, bolje rečeno, z vso naglico smo poskakali vanje ter se umikali stran od trčenja. Toda mase obeh ladjenosilk so imele strahotno vztrajnost. Na stotine nadstropij, na tisoče notranjih prostorov je bilo zgnetenih vse do orjaških hangarjev in skladiščnih prostorov s pravkar naloženim tovorom. Stene so se parale. Čutini so bežali, skakali na hitra notranja plovila ali vklapljali nahrbtnne fotonske motorje za samostojen let ter izginjali skozi neka-kšne dolge hodnike, po katerih je potekal notranji promet. Tudi jaz sem se skupaj z ostalimi Čutni iz naše skupine usmeril k eni od prometa upočasnjenih kolon, ko se je naša ladjenosilka preklala na dvoje ter takoj zatem še na več svojih sestavnih delov. In še preden sem se prav zavedel, sem bil tako kot ostali Čutini v odprtem prostoru med hitro letječimi deli obeh ladjenosilk, tako naše kot ostrinovske, ki so bili v tistem trenutku najbolj nevarni zaradi medsebojnega zaletavanja in nenehnega spreminjanja smeri. Vendar nisem izgubil prisebnosti. Izmikal sem se kakor Čutini, se spustil na neki večji kos, da bi se zaščitil pred manjšimi deli, nakar sem zaznal hitro približevanje velikega dela ladje, na srečo dovolj zgodaj, da sem se hitro umaknil. Pognal sem se stran, nazaj, uspelo se mi je izmakniti, potem sem ozrl naokrog. Nedaleč stran je letel del odtrganih sten in prostorov. Usmeril sem se nanj, se oprijel roba in poskušal ponovno zbrati moči. Moral sem zbrati tudi misli. Dogajanje je bilo prehitro. »Skafander!«

me je opozorilno prešinilo. Potipal sem se po telesu. Ničesar poškodovanega nisem zaznal. Sicer pa bi bil že mrtev, če bi bil skafander raztrgan. Postopoma sem začel prihajati k sebi ter se ponovno ozirati naokrog. Nekakšni prostori iz notranjosti ladje Ostrinov so se mi nakazovali na tem odtrganem kosu, seveda, s štrlečimi stenami. Na spodnjem delu sem zagledal vrata. Zaprta. Bila so še nepoškodovana. Ali so notri lahko morda Ostrini? To bo pa nerodno, sem ugotovil, ko nikakor nisem mogel skleniti razmišljanja v bolj določeno presojo. Če me dobijo, potem...« Spet so mi misli zastale. Ne bi smel k njim. Po vsem, kar se je zgodilo, bi že moral tako razmišljati, mi je prešlo skozi zavest. Začel sem se ozirati v tista nepoškodovana vrata, za katerimi je bilo verjetno, vsaj po velikosti tega asteroidnega kosa ladje sodeč, kar nekaj nepoškodovanih prostorov. Nahajal sem se na delno odtrgani in izkrivljeni plošči, ki je na ladjenosilki predstavljala nadstropje nad prostori s temi vrati pod njimi. Bil sem nasproti tem vratom na vrhu prostora z odtrganim stropom in zverženo steno. Pomaknil sem se nekoliko nazaj po plošči, stran od morebitnega pogleda izza vrat, ki bi bil prav možen, saj je tako kot Čutine tudi marsikaterega Ostrina trčenje obeh ladij ujelo v njegovih prostorih.

Imel sem še možnost z nahrbtnim fotonskim motorjem odleteti stran, toda kam? V moji smeri, sicer bolj stran od mene, je bil velik odtrgan del ladjenosilke, s hangarji in najbrž tudi s tistim tovorom, razsutim naokoli. Razložil sem lahko nekakšne kepe asteroidnih oblik. Tedaj je moja pozornost pritegnilo odpiranje tistih vrat pod mano. Z umikom za odtrgani steber sem se pritajil ter tako skrivaj pogledoval k vratom, vse dokler se ni po počasnem, verjetno previdnem odpiranju med njimi pokazal Ostrin, ki se je pogledal naokrog in nato stopil ven, za njim pa jih je prišlo še več. Vsi so pogledovali po okolici. Z rokami so kazali proti oddaljenim kosom ladjenosilke, se pomikali zdaj sem, zdaj tja ter se tako kot maloprej jaz ozirali po morebitnih

reševalnih plovilih ali večjem odtrganem delu njihove ladje. Šest, sedem, osem sem jih naštel. Pa bo res najbolje odleteti na kakšen drug kos ali pa na enega od asteroidov iz našega pravkar naloženega tovora, to se mi je zdelo še najbolj smiselno.

Umaknil sem se na nasprotno stran tega iztrganega dela ostrinovske ladjenosilke, prižgal svoj nahrbtni fotonski motor in se nameril v krivuljni let proti razsutemu tovoru, kot so bili od daleč videti asteroidi skupaj z razpadlimi stenami skladiščnih prostorov naše ladjenosilke. Najprej sem se oddaljeval po tisti strani, ki je bila za hrbti Ostrinov, prikrit njihovim pogledom, v dovolj veliki oddaljenosti, vsaj po moji presoji, pa sem zavil v smer lebdečih asteroidov ob skladiščnih prostorih, do katerih mi je potem tudi uspelo priti. Takole od blizu so bili asteroidi videti precej večji. Njihova zunanost je spominjala na strjene kamnine, podobne običajnim asteroidom, le da so v svoji notranjosti verjetno skrivali tisti svoj čudni tovor. Da, skrivnostni tovor. Odkril sem vhod. Že ta mi je vzbujal nejasne občutke nelagodja, pa čeprav ne bi mogel reči, da sem se bal. Pravzaprav se nisem bal. Nekaj srhljivega je sicer bilo prisotno. Toda ne pretirano. Ničesar takega ni bilo, kar bi me ustavljalo, vsaj ne v smislu nevarnosti, čeprav mi je tisto, kar naj bi bilo za vrati, vzbujalo nekaj tesnobe. Pa ni bilo nič drugega kot komaj vidno narisani vhod na nespremenjeni zunanosti asteroida. Primaknil sem se k naznačeni kljuki. Tudi ta je bila zgolj narisana, toda ob pritisku nanjo se je plošča vdala mojemu, sicer rahlemu pritisku in me spustila skozi vhod v notranjost. Pogledal sem naokrog, pa spet ni bilo videti nič posebnega. Pač, več vrat je vodilo iz tega prostora in ena, naravnost pred mano, so bila prozorna z razgledom v nekak večji razsvetljen prostor za njimi. Vsaj kolikor sem lahko videl skozi. Previdno sem pogledal še po ostalih vratih. Nikjer ni bilo zaslediti nobenega gibanja, ničesar živega. Le neživi tovor je najbrž spravljen notri, sem pomislil. Prav lahko bi bilo tu le skladišče zapakiranega materiala. Lahko? Hm... Ali so ves ta prostor naokrog konzer-

virali za prenos? Toda tudi tega se ni dalo presoditi. Le vrata in stene sem lahko videl, brez predmetov ali česarkoli, po čemer bi lahko sklepal, da je bilo karkoli odstranjeno.

Pomaknil sem se do prozornih vrat, skozi katera sem s pogledom zajel veliko razsvetljeno dvorano. V njej so bili stoli in mize, ob stenah pa so se dvigale skulpture vse do stropa, ki je bil presojen, z modrikasto črnim ozadjem. Že sem hotel s potiskom odpreti vrata, ko me je prijazen glas pozval, naj po vzpostavljenih bivalnih pogojih odložim skafander. Vhodna vrata iz masivne plošče so se zaprla, začutil sem zviševanje zunanjega tlaka, pogledal sem, po čem bi ugotovil njegovo višino, ničesar takega nisem mogel zaznati, pomislil sem na zapestni prikazovalnik, v tej napravi je bil prav verjetno tudi tlakomer, le da jaz nisem vedel, kako naj s tem ravnam. Različni gumbi so bili razvrščeni v krogu, skupaj z nekakšnimi znaki, ki pa meni niso pomenili ničesar. S to stvarjo si torej nisem dosti pomagati. »Hja, tlakomer,« sem zamrmral bolj zase, pa se mi je naprava takoj odzvala s prikazom podolgovatega valja z rdečim stebričkom, hitro rastočim vse do prečne črte. Potem se je izpisalo sporočilo o izravnavi tlaka, prijazen glas iz presojnih vrat pa mi je naznanil prost vstop, mi zaželel dobrodošlico s prijetnim počutjem in me opozoril na morebitne težave zaradi poškodb, ki so nastale ob trčenju ladjenosilk in naletu večjih kosov vanje, se pravi v ta asteroid, to pa naj bi povzročilo prekinitev povezav in onemogočilo nadzor nad delovanjem nekaterih naprav. »Naš nadzorni sistem nima več pregleda nad dogajanjem v posameznih prostorih,« se je končalo sporočilo.

Vstopil sem v prostor, pogledal naokrog, spet je bilo več vrat in več hodnikov, brez kakršnih koli oznak, kam vodijo, ob straneh so bile zgolj skulpture in zame nerazumljivi hieroglifi Čutinov, ki bi lahko bili tudi zgolj reliefno oblikovana umetniška stvaritev. Po krajšem ogledovanju sem stopil naravnost naprej, precej dolg je moral biti tisti hodnik, tudi zaviti je bil,

ker mu nisem mogel videti konca, ob straneh pa ni bilo nikakršnih vrat. Najbrž so bila tudi vrata ob straneh, le da jih ni bilo možno ločiti od sten. Stopil sem naprej, pogledal na desno in levo ter opazil nekaj izkrivljenih plošč na svoji desni strani. Da, to so bile poškodbe od trčenja, šel sem še malo naprej, tu so bile poškodbe še bolj vidne, celo razpoke sem lahko razločil, in bolj ko sem šel naprej, bolj zveržene so postajale tako stene kot strop in tla pod mano. Potem sem zagledal večjo razpoko na levi, malo naprej še eno, dve, tri in spet zveržene stene. »Preneto,« sem zamrmral, »to je bilo kar krepko trčenje...«

Pogledal sem v še eno razpoko, v njej je bila tema, in tudi skozi nekaj naslednjih ni bilo dosti videti, le prostore kot malo večje bivalne sobe na Zemlji, vse pa je bilo prazno. Stopil sem naprej, a sredi koraka sem zastal, mojo pozornost je pritegnila rahlo nenavadna svetilka, pravzaprav bolj slabotna luč v delno zatemnjenem prostoru, tako da sem še enkrat pogledal, ker je bilo vse skupaj precej drugačno od običajno lepo enakomerno razsvetljenih prostorov Čutinov. Neki obraz je šel mimo. Ženska z dolgimi lasmi. Pa je ni bilo več. Ustavil sem se. Tisti lik se je spet prikazal. Zdaj sem že bolje videl. Bila je neka Čutinka, nenavadno oblečena, v dolgi beli halji, z rokami, prekrižanimi na prsih; nobene od Čutink doslej še nikoli nisem videl v taki obleki in v taki drži.

Pritajil sem dih. Le sedem, osem metrov od mene je z zamaknjenostjo svečenice pri opravljanju obreda zrla predse in premikala ustnice med mrmranjem verjetno nekakšne zaobljube. Nenadoma je povsem otrpnila. Stoje je zrla proti dobre tri metre oddaljeni prozorni krogli na tleh, pokritih s prtom. Vse je delovalo precej svečano. Kar dolgo je tako nepremično stala, tako da sem se že hotel prestopiti, ko me je izraz njenega obraza ponovno zadržal na mestu. Zelo pomemben je moral biti ta obred za to skrivnostno svečenico, ki se je še nekoliko zravnala in spustila roke ob telesu, nato pa jih je s počasnimi gibi raz-

širila kot v slovesnem pričakovanju nekakšnega sprejemanja. Tedaj je v prozorni krogli zasijala svetloba z vse bolj vidnim prikazom postelje, na kateri je bila starejša Zemljanka. Ležala je na hrbtu z zaprtimi očmi, ki jih je počasi odprla, le malo in le za nekaj trenutkov, nato so se ji veke povesele in ostale nekaj časa zaprte, čez čas pa so se ponovno odprle. Nepremično je obležala.

Nato se je iz njenega telesa počasi dvignil presojen lik, po zunanosti enak ležeči ženski, ter se začel vse bolj manjšati, izginjajoč v daljavo, se v polkrogu obrnil in še enkrat zaokrožil nad svojim ležečim telesom, se spet pomanjšal v oddaljenosti, dokler se ni obrnil navzgor in zletel proti stoječi Čutinki. Približal se ji je v rastočem prikazu in v naravni velikosti pristal tik ob njej, ona pa ga je pričakala z razširjenimi rokami, nasmehljana v neskritem veselju nad njegovim prihodom. Presojni lik Zemljanke pa je neodločno obstal. Brez dvoma je bila to tista starejša Zemljanka s postelje oziroma njen presojni lik, ker je telo še vedno nepremično ležalo tam v krogli. In ta presojni lik je zdaj gledal Čutinko, zdaj prikaz negibno ležeče ženske v tisti prozorni krogli. Nato se je lik zadržano nasmehnil in brez premikanja naprej ali nazaj z globokim vdihom odprl usta, jih počasi zaprl, si položil roko čeznje v neskritem presenečenju nad pravkar doživetim dogajanjem ter se ob prijaznem Čutinčinem nasmehu še sam začel vse pogosteje nasmihati. Da, prijateljski nasmeh Čutinke je tudi Zemljankinemu liku izvabil nasmeh. Spogledovanje med presojnim likom in Čutinko je postajalo vse daljše, njuno nasmihanje vse bolj sproščeno. Nato je Čutinka razširila roke, kot da vabi v prijateljski objem, ki se ga presojni lik Zemljanke očitno ni več bal. Stopili sta druga k drugi, tudi presojni lik je razširil roke v pričakovanju prijateljskega objema.

Še naprej sem zadrževal dih. O čem podobnem mi Čutini niso govorili. Kaj pravzaprav počnejo s tem obredom..? Po nekaj glo-

bokih vdihih sem počasi spuščal sapo skozi napol priprta usta. Namesto stiska v objemu sem zdaj lahko videl samo pogrezanje presojnega Zemljankinega lika v Čutinko. Kar izginjala je v njej. Vsa, v celoti. Počasi in brez naglice je Zemljanka vstopala v Čutinko. Obe sta se ves čas smehljali, tudi med nenavdnim združevanjem, vse dokler ni ostala vidna samo Čutinka, v kateri je presojni lik po počasnem pogrezanju popolnoma izginil. Ni ga bilo več videti. Da, izginil je v Čutinko, ki se je nato zravnala, spet prekrižala roke na prsih in med počasnim, že kar zadrževanim globokim dihanjem obstala z obrazom, obrnjenim navzgor. Nato je vse gibe v enakem zaporedju ponovila, in spet enako kot prej obstala miže, z obrazom navzgor, ko jo je nenadoma prešel drget skozi vse telo, in v zaporednih valovih še nekajkrat zapored, naposled pa se ji je iz ust izvil krik, sledil je še eden, že skoraj stokajoč, vendar z neko blaženostjo v sebi. Čutinka se je umirila. Sklonila je glavo, telo se ji je iz napete vzravnosti sprostilo v normalno držo, tudi roke je spustila s prsi in se z vidno utrujenim korakom prestopila do lebdeče plošče. Vse skupaj je moralo biti zanjo zelo naporno. Vsaj videti je bilo tako. Ali pa so se v njej premetavale nevidne sile. Vsekakor je izraz njenega obraza pričal o burnem, tako močnem dogajanju v njej, da se je morala oprijeti tiste plošče, sicer bi verjetno padla. Moči so ji pošle. Zaradi tiste združitve je potekal v njej neki proces, ki ji je zašibil kolena. »Da, lahko bi bil kak proces,« sem pomislil. Čutinka pa se je ponovno zravnala, nekoliko je prišla k sebi, spet je bila videti malo bolj zbrana, ter je pogledala proti presojni krogli. Tam je bil še vedno prikaz negibne Zemljanke, enak kot prej, le da so bili ob njej še drugi ljudje, moški, ženske in tudi otroci. Najbrž njeni sorodniki. Eni so jokali, drugi pa so stali naokoli bolj ob strani.

Čutinka je pristopila k presojni krogli, tik ob njo, potem je obstala in v globoki prizadetosti še vsa zamaknjena šla z roko narahlo prek nje. Celu solze so ji začele teči po licih, ko je z izrazom žalovanja na obrazu nerazločno mrmrala neke besede, verjetno imena tistih ob postelji. Vsaj jaz sem dobil tak vtis.

Presneto prepričljivo je bilo videti vse skupaj, tako da sem še sam moral umakniti pogled in si obrisati oči, orošene za nekaj trenutkov. Toda med ponovnim pogledom po zatemnjenem prostoru okoli sebe sem zagledal neko moško postavo, z rameni naslonjeno na steno. Kako? Od kdaj? Najbrž ga zaradi teme nisem videl? Lahko bi bil tudi pred mano tam... Mar me je prizor s Čutinkinim obredom toliko prizadel, da se predolgo nisem ozrl naokrog? Natančneje sem ga pogledal. Ostrin je bil. Hudirja! So bili Ostrini že pred mano tu? Ampak ne iz tistega dela ladjenosilke, na katerem sem bil sam, ne tisti Ostrini, ki so prišli skozi ona vrata. Najbrž res ne. A to je bilo pravzaprav vseeno. Ali je sam? Pogledal še malo bolj naokrog. Nobenega drugega Ostrina ni bilo videti. Samo ta je bil. Stopil sem za korak nazaj, Ostrin pa mi je s pomikom prsta k ustom nakazal, naj molčim. Potem je z roko pokazal proti Čutinki in nato spet položil prst na usta. Prikimal sem, čeprav nisem vedel, ali je tako prav ali pa bi moral zakričati. Ostrin ni bil videti napadalen, prav nič nevarno ni deloval. Tam je pogledoval zdaj proti meni, zdaj skozi eno od razpok proti Čutinki. Pravzaprav je bolj gledal Čutinko, tako očitno, da sem začel ponovno spremljati dogajanje ob presojni krogli in pri tem tudi sam pogledoval zdaj Ostrina, zdaj Čutinko, ki je med tem še kar naprej vidno prizadeta strmela v dogajanje ob postelji Zemljanke. Kar pomikala se je z narahlo razprtimi rokami nad tistim prikazom v prozorni krogli. In solze so ji začele polzeti po licih. Prav močno. Ostrin se mi je medtem počasi približal ter se ob meni spet zazrl v Čutinko. »Ste videli, kaj počnejo ti osli, a?«

Nisem odgovoril. Ostrinova pripomba me je vseeno presenčila, pa še z odporom je bila izrečena, z neko nejevoljo.

»Vi ste eden tistih Zemljanov, kajne?« je vprašal Ostrin in mirno nadaljeval: »Opazoval sem vas, ko ste gledali to Čutinkino predstavo. Upam, da ji niste nasedli...«

Nedoločno sem zmignil z glavo: »No, ja, ne vem, ali sem vse to sploh prav razumel. Za kaj pa pravzaprav gre?« In po krajšem premisleku mi je pod vplivom predirnega Ostrinovega pogleda

ušlo z jezika: »Pa menda niso duhovi? Zdelo se je, kakor da bi duh tiste umrle Zemljanke prešel v to gospo tukaj? Ne poznam izvora civilizacije Čutinov, vsaj ne dovolj za presojo tega dogajanja. Vaši rojaki so jih celo zmerjali z roboti. Kar precej besed in še več tistega, kar se je zgodilo, je zame težko razumeti.«

»Tisto ni bilo zmerjanje,« je trdo odgovoril Ostrin, »in tudi vaše ugibanje ni daleč od resnice. Vse so lahko. Vsaj zaradi mene. Vse jim priznam,« se je nasmehnil z vzvišeno prezirljivostjo, »vse, razen da so živa bitja.« Podkrepil je svoje besede s srepim pogledom, polnim nalezljive prepričljivosti.

Ušel mi je »huh« skozi sapo. Ostrinove besede sem sicer še vedno jemal s pridržkom, ker sem le moral pogledati na vse skupaj tudi z druge strani, čeprav jih je nekaj podrobnosti v obnašanju Čutinov celo potrjevalo. Toda Honaja je bila ženska z veliko čutnosti v sebi. Vso njeno žensko bit sem občutil med objemanjem, skupaj s čutno toplino, ki je prihajala iz nje in ni mogla biti igrana, kakor ni mogla biti igrana njena prizadetost zaradi izgube moža tedaj, ob najinem prvem srečanju. Ne, to ne more biti res, Honaja že ni duh.

»Njihova telesa so iz mesa in krvi,« sem odvrnil Ostrinu, ki me je mirno poslušal, nato pa je počasi odkimal in rekel:

»Pri živih bitjih je misel posameznika usodno povezana tako z možgani kot s telesom, pri Čutinih pa tu ni nikakršne povezave. Pri njih je telo eno, možgani drugo, mišljenje skupaj z značajem in strastmi pa nekaj povsem tretjega.«

»Torej je njihovo telo iz nekakšnega materiala,« sem nakazal sprijaznjenje z njegovo razlago, vendar z ohranitvijo svojih pomislekov.

Ostrin je opazoval moj odziv na svoje besede. »Težko vam je sprejeti ta dejstva, kajne?« je vprašal.

Zmajal sem z glavo. Tako na hitro se o vsem tem le nisem mogel odločiti, ker zakaj pa naj bi Ostrin govoril resnico, še posebej, ker so Ostrini v sporu, pravzaprav v vojni s Čutini? Hja, v sporu... Saj tudi Čutini ne govorijo nič kaj lepo o Ostrinih. Niti

najmanj. Očitajo jim nekakšno defektnost, tista njihova jedrska vojna naj bi pustila posledice. Pogledal sem Ostrina. Takole na pogled na njem ni bilo videti nikakršnih jedrskih posledic. Nič posebnega oziroma nič takega, kar bi kazalo na določene telesne poškodbe. Nikjer ni bilo nič invalidnega, ravno nasprotno, prav postaven je bil ta Ostrin tako kot ostali njegovi rojaki, kar sem jih doslej videl, pa tudi njihovo govorjenje je bilo videti prisebno. So arogantni, to že, malo naduti, no, precej naduti, imajo se za nekaj več, kar pa je po svoje razumljivo, saj so res na zelo visoki razvojni stopnji. Tudi na Zemlji je pač tak običaj ali kakor koli naj že temu rečemo, da se višje razviti narodi imajo za nekaj več od manj razvitih.

Zdaj je Ostrin, ki so ga zmotili ti moji ocenjujoči pogledi, hitro ugotovil, kaj je zadaj. Smehljajoč se, je rahlo odkimal: »Kaj so vam Čutini natvezili o nas? Da smo kriplji, kajne? Duševni kriplji? Ker smo imeli jedrsko vojno?« Nepremično me je opazoval.

Nedoločeno sem se nakremžil, saj nisem želel ponavljati očitkov s strani Čutinov in še manj njihovega zmerjanja. Vendar pa tudi nisem mogel zanikati Ostrinovega ugibanja.

»Veste,« je nadaljeval Ostrin, »glede naše jedrske vojne so zadeve povsem jasne, to pa Čutinom nikakor ne ustreza. Zato si vedno znova nekaj izmišljajo in vpletajo stvari, ki nimajo z vso zadevo nič skupnega. Poglejte, že to, kako so govorili o naši jedrski vojni, vam lahko nazorno pokaže njihovo načrtno zavajanje Zemljanov. Poznajo vaše izkušnje in povedo le tisti del, ki je lahko zgolj osnova za nadaljnje sklepanje, za vaše napačno sklepanje. V vas so zasejali dvom glede naše umske normalnosti, čeprav jim je tista naša jedrska vojna dovolj dobro poznana.«

Prikimal sem: »Seveda jaz te stvari težko presojam. Po vsej verjetnosti so pretiravali.«

»Kaj pretiravali, speljali so vas v napačno razmišljanje!« Ostrin je bil videti že kar jezen. »Preusmerili so vas na povsem krivo pot razumevanja. Ne da pretiravajo, ampak zavajajo, razumete,

zavajanje je prava beseda. Sami se boste prepričali. Tega ne govorim le zaradi naše jedrske vojne, glede katere so stvari dovolj očitne, ampak zato, ker delajo enako tudi v vseh drugih primerih.« Zadnje besede je izrekel s pravim gnevom.

Ostal sem tiho. Moral bi se sporeči s tem Ostrinom, če bi mu zdaj nasprotoval, tega pa nisem maral. Nič kaj si nisem želel nepotrebne spora.

»Z našo jedrsko vojno je bilo pa takole,« je Ostrin nadaljeval v bolj umirjenem tonu. »Dva prevladujoča naroda, tudi mi smo imeli tedaj več držav, tako kot jih imate Zemljani, sta se spopadla. Vse je potekalo zelo podobno dogajanju pri vas v času hladne vojne, le da smo se mi zagnali v še večjo proizvodnjo jedrskih bom, pač zaradi lažje dostopnih rudnin, predvsem urana. Potem pa je prihajalo do vse ostrejših nasprotij. In ker se je jedrska vojna kazala kot dokaj verjetno možnost, sta si obe strani začeli graditi močna protijedrska zaklonišča za dolgo preživetje. Obe strani sta se tega projekta lotili z vso resnostjo in po vseh svojih najboljših močeh. Pri tem je nastalo vprašanje, komu dati prednost pri namestitvi v prva zaklonišča. Ker so pri nas potekali boji že desetletja pred odkritjem jedrskih bomb, z večjo ali manjšo ostrino pa že stoletja prej, se je pri nas izoblikovala kultura bojavnika. Biti najboljši vojak je bila najbolj cenjena vrlina. Mlade nabornike smo preverjali tako ob sprejemu kot med treningi in šolanjem. Rangirali smo jih po njihovi držbi na bojnem polju kakor tudi s pisnimi testi. Tako fante kot dekleta. In z leti smo ta sistem izločanja pripeljali na zavidljivo raven. Dobili smo elitne oddelke bojnikov, takih, kot si jih je vsak poveljnik lahko samo želel. In obe strani, njihova in naša, sta se odločili, da v primeru vojne prav te elitne enote mladih fantov in deklet najprej zaščitita. Taka je bila opredelitev na obeh straneh, k temu je pripomogla tudi želja po okrepitvi ugleda vojaškega poklica ter želja vzpodbuditi mladino k vključevanju v vojaške enote. In kot se je pozneje izkazalo, je bilo prav to slednje odločilno pri določanju prednosti za name-

stitev v atomska zaklonišča. Na to lahko sklepamo tudi po preverjanju sprememb na prednosti listi. Očitno pa vodstva na obeh straneh še niso bila prepričana o resni možnosti za začetek jedrske vojne. Naposled jih je le presenetila. Niso namreč mogla izključiti pomote. Nekaj pa so k totalni vojni prispevala tudi poveljstva v zakloniščih, čeprav so poznejša preverjanja pokazala, da so sprožila svoje sisteme šele po eksplozijah prvih nasprotnikovih bomb. Na koncu je bilo uničeno vse življenje na celotnem našem planetu. Preživeli so le v zakloniščih. Odtlej pa je naš razvoj potekal v miru. Preživeli z obeh strani so se pozneje tudi združili, pač zaradi majhnega števila, in potem so v miru izgrajevali našo civilizacijo. V sami vojni pa ni bilo ne ranjenih ne poškodovanih, to Čutini prav dobro vedo. Bili so samo ali mrtvi ali popolnoma zdravi preživeli. Genske spremembe, ki nam jih očitajo Čutini, pa naj bi bile, spet po njihovih besedah, posledica selekcije s testiranjem nabornikov, to v manjši meri celo drži, zato smo pozneje naredili popravke na ustreznih genih, a niti približno ne toliko, kot jih naštevajo oni. Zlasti je bilo tega malo zaradi nedorečenosti našega sosodstva, ker je bilo mogoče sklepati na ponovno potrebo po krepitvi obrambnih sil in vojaškega duha. Pogum in pripravljenost izvrševati povelja s samožrtvovanjem za blagor naše civilizacije sta nam Ostrinom prirojena in niti na misel nam ne pride, da bi spreminjali ti dve naši poglobitni vrlini, ki Čutine očitno tako zelo motita.«

»Aha, pa sem si res vse skupaj nekoliko drugače predstavljal,« sem dejal. Kar malo sem se moral zamisliti nad temi Ostrinovimi besedami. Na tak izvor defektnosti, če sploh lahko to tako imenujem, res nisem pomislil. Ali je to sploh možno? Da bi tisto testiranje tako neumno zastavili? Težko je verjeti. Razen če ob iskanju enih sposobnosti niso povsem pozabili na ostale, to pa bi že bilo možno. Hm. Res je, da take, vojaško usmerjene višje razvite civilizacije ni nič kaj prijetno imeti za sosedo, tako da bi v tem smislu lahko razumel Čutine. Pa tudi za Zemljane to ne bi bila pretirana sreča, če ne uporabimo nasprotnega izraza, ki

je verjetno bolj primeren. V tem pogledu so za Zemljane najbrž boljši partner Čutini, a bolje, da temu Ostrinu tega ne omenjam. Ampak tudi Čutini so čudni. Če so res duhovi, kot pravi Ostrin in kot vse skupaj zdaj kaže, partnerstvo tudi z njimi ne more biti posebno prijetno. Pravzaprav si je težko predstavljati, kakšne vrste partnerstvo bi to sploh lahko bilo. Ostrinove besede »priznam jim vse, razen da so živa bitja« so mi vedno znova prihajale na misel, čeprav sem jih zaradi lepote Honajinega obraza nenehno potiskal na stran. Duhovi, hm, kaj pa pravzaprav ta pojem pomeni? Ni bilo lahko razmišljati o njih. Vsaj zame ne, ker v duhove sploh nisem verjel. Pravzaprav še vedno ne verjamem vanje. Tu, pri teh Čutinih, je sicer res nekaj takega videti, toda za kaj resnično gre, vseeno ni bilo možno kar tako opredeliti. Duhovi? Ta je debela. Ampak po drugi strani je kar nekaj značilnosti tako nakazanih, da je marsikaj lahko možno. Ja, marsikaj...

Pogledal sem Ostrina, obrnjenega proti Čutinki ob presojni krogli, z nekam odsotnim pogledom je zrl predse. Z mislimi je moral biti nekje drugje. Ko sem pogledal še Čutinko, sem videl njen objokan obraz, kako zamaknjeno spremlja dogajanje v tisti krogli, v kateri so si ob postelji Zemljanke brisali solze moški in ženski, ki sta sedeli na stolih ob vznožju. Najbrž sorodniki pokojnice. Vsaj videti je bilo tako. Po vsem tem, kar sem doživel v zadnjem času in kolikor sem lahko tudi razumel, pa nisem bil več prepričan o ničemer.

»Evolucija vaše civilizacije je prav zanimiva.« sem začel. »Težko si sicer predstavljam, kaj vse je možno na tako visoki civilizacijski ravni, tako da mi tudi ta vaš spor s Čutini ni povsem jasen. Glede na vse te spopade,« namignil sem na zame neverjetno velikost, »pa se kaže hudirjevo resna zadeva.«

Ostrin je še naprej gledal Čutinko, stoječo pred kroglo, ali vsaj v njeno smer, potem pa je rahlo prikimal. »Gre zares, da,« je dejal in ocenjujoče upiral oči vame. »Njihova zmaga bi pomenila prevlado duhov in robotov nad živimi bitji, prevlado nad civilizacijami, ki so se po normalni evolucijski poti razvile v

tem delu veselja. Tudi nad vašo. Oziroma še posebej nad vašo, ker prevlada nad vami je zanje prav posebno pomembna. Ali sploh veste, zakaj?»

Malo sem pomišljal, pa se ničesar, kar bi lahko bilo primerno za odgovor, nisem mogel spomniti; razen nekaj med seboj nepovezanih podrobnosti mi nič tehtnega ni prišlo na misel.

»Zanje ste nekakšna farma.« Ostrin me je nekaj trenutkov motril s svojim predirnim pogledom, potem pa je bolj umirjeno nadaljeval: »No, ja, ni čisto tako, ker doslej smo bili tukaj tudi mi. Prav nam se morate zahvaliti, da vaša evolucija poteka nemo teno. Vsaj v glavnem. Že ob našem prvem srečanju s Čutini smo postavili zahtevo po nevmešavanju v razvoj mlajših civilizacij. Morali so privoliti vanjo. Vedeli so, da morajo. Kljub vsemu negodovanju so na koncu privolili. Potem smo postavili pravila.« Ostrin se je ob zadnjih besedah celo malo razvnel, tako da sem se njegovi prepričljivosti že težko upiral.

»Meni so Čutini govorili o prijateljskih nagnjenih do manj razvitih civilizacij,« sem navrgel. »Ničesar sovražnega do nas Zemljanov nisem mogel zaznati pri njih.«

»Ničesar sovražnega!« je ponovil moje besede Ostrin ter se skoraj obešenjaško zasmel. »Hah! Saj tudi vi ne sovražite prašičev, ki jih pojedete, kajne?«

Ta pripomba je bila, sem pomišljal, ali neokusna ali . . . hm, okrutna. »Omenili ste sporazum o dopuščanju pravice manj razvitih civilizacij do lastnega razvoja, tako da primera s prašiči...«

»No, seveda je ta dogovor veljal doslej. Vsaj do meje opaznosti. Vaša evolucija do sedaj res ni bila motena po zaslugi našega vztrajanja pri nevmešavanju v evolucijski razvoj manj razvitih civilizacij. Ampak če nas ne bi bilo zraven in bi Čutini lahko delali po svoji volji, brez kakršnega koli nadzora, bi primera s prašiči postala upoštevanja vredna.«

Rahlo sem se nakremžil in polglasno ponovil: »Upoštevanja vredna... Hm. Zakaj pa? Kaj pa jih žene v tako početje?« Stiskal sem ustnice zaradi nerazumevanja in nesprejemanja tovrstnega početja ter pomislil, ali ne bi bilo bolje verjeti

Ostrinom kakor pa Čutinom. Tedaj pa se je zasvetlikalo s predirnim piskom, ob katerem se je Čutinka sunkovito ozrla naokrog, Ostrina in mene ni mogla videti, se v nekakšni stiski ali strahu, kot je bilo razvidno po njenem obrazu, obrnila k prikazu v prozorni krogli ter nato v prižigajoče se lučke nad sabo, se hitro odmaknila za korak, kakor da mora zbežati, potem je spet stopila bliže in se še enkrat zazrla v prikaz znotraj krogle, si obrisala solze z lic ter se nato obrnila stran in s hitrimi koraki zbežala skozi vrata. Pogledal sem Ostrina. Tudi ta je deloval nekam zbegano. Pogledoval je po prižigajočih se lučkah in v holijevski prikazovalnik na svojem zapestju: »Uničili so mi varnostno kontrolno ploščico pred vhodom v ta asteroidni zabojnik. In to prej, preden sem jih lahko zaznal.« Pogledal je naokrog in spet v prikaz na zapestju, kjer se mu je kazal razpored okoliških prostorov.

»Kaj bova?« sem vprašal.

»Tu, skozi ta vrata in potem naprej po hodniku do zgornjih prostorov morava iti.« Ostrin je s prstom potegnil po predvideni poti čez holijev prikaz prostorov. Tam je bil tudi izhod skozi zgornje prostore. Prikimal sem. Ostrin je stopil do odprtih vrat, jaz pa sem mu sledil, šla sva skozi, tudi na hodniku ni bilo nikogar. Po tako natančnem prostorskem prikazu, kot se je kazal v Ostrinovem holiju, se ni bilo težko orientirati. Toda potem je sledila eksplozija v prostoru, skozi katerega sva nameravala iti, vrata so se s treskom odprla, v naju je udaril zračni sunek, tako da sva se morala ustaviti. V tistem trenutku so se skozi vrata na obeh straneh hodnika proti nama pognali roboti Čutinov. V hipu sva bila na tleh. Ostrina so takoj razorožili, meni pa dopustili, da sem se v njihovi sredi lahko nemoteno pobral. Ostrina so že odnašali in kmalu so z njim izginili za vrati, tako da sem ostal sam z roboti.

»Upam, da vas nismo poškodovali,« se mi je spoštljivo opravičil robot s povsem človeško zunanostjo ter me zaprosil, naj mu sledim v osrednjo dvorano, kjer je bil nekakšen zbirni center.

»Ostali člani vaše posadke so preživeli trčenje,« mi je še dejal, »in naše poveljstvo je že ukazalo, naj nadaljujete vašo misijo.«

»Aja!« sem dejal s porajajočimi se pomisleki in z nekakšno ugotovitvijo, da je še prezgodaj za dokončne sklepe, čeprav je bil malo prej tisti Ostrin precej prepričljiv. Pravzaprav ne samo precej, ampak kar zelo, zelo prepričljiv.

Po daljšem čakanju v veliki dvorani so mi sporočili, da prihaja naša ladja VIHARNIK, na kateri naj bi bila že zbrana naša posadka. Sicer pa je vse v redu in naj se v miru spočijem. Pri našalec tega sporočila, spet robot s človeško zunanostjo, mi je pri tem svetoval bolj primeren prostor, ki je »zelo prijeten,« kot je rekel, in ko sem z glavo nakazal, da se strinjam, je nadaljeval: »Za počitek in sprostitev po izjemnih naporih so namenjeni posebni prostori. Tudi naši gostje jih zelo pogosto uporabljajo.« Potem me je povabil, naj mu sledim v smeri teh prostorov. Toda pojasnilo, da imajo Čutini na tem asteroidu posebne prostore za počitek, se je nekoliko razlikovalo od mojih dosedanjih izkušenj. Nič kaj pogosto nisem videl utrujenih Čutinov. Če sem jih sploh kdaj? Na tem asteroidu pa naj bi, vsaj po robotovem govorjenju sem dobil tak občutek, imeli pogosto opraviti z utrujenostjo Čutinov. Od česa? Pomislil sem na Čutinko pri prozorni krogli. Hm?

Robot me je peljal v veliko dvorano z udobnimi pogradi ob stenah, s šestimi vrstami ležalnikov, razporejenih po sredini sobe, in s krožno potjo, po kateri so se v nekakšni zamaknjenosti sprehajali nekateri Čutini, drugi pa so počivali v ležalnikih ali na teh pogradih; vsi so delovali precej drugače od Čutnov, kakršnih sem bil vajen doslej. Eden je stopal mimo mene z odsotnim pogledom, uprtim predse, tako da ga je bilo kar malo čudno videti. Robot me je popeljal do prostega pograda, spodnji je bil še prost. Nanj sem se usedel in se začel razgledovati naokrog. Čutin na ležalniku nekaj metrov od mene je med globokim, počasnim dihanjem narahlo odpiral in zapiral oči. Malo naprej je dremala neka Čutinka. Mimo mene pa se je v počasnem sprehajalnem koraku premikal drugi Čutin v

popolni odsotnosti duha kot nekakšen živi mrtvec. Prav lahko bi bil duh. Pa tudi ostali Čutini v tem prostoru niso delovali dosti drugače. Odsotnost življenja sem lahko zaznal v vseh. Prav čudno. Prej nisem zasledil ničesar podobnega.

Vsakršni pomisleki so se mi vrstili drug za drugim, kajti misel na duhove je bilo zame še vedno nenavadna in nisem mogel kar tako sprejeti tistih Ostrinovih razlag. Duhovi, ja, duhovi... Kljub vsemu še vedno nisem mogel videti ničesar bolj določenega. Nikoli nisem verjel v duhove, zdaj pa naj kar naenkrat verjamem? Kar tako pa že ne. Vse od prvega srečanja s Čutini imam opravka s pojmi, tujimi, presneto nenavadnimi, s stvarmi, ki so očitno možne, čeprav sem jih še nedavno imel le za domišljjsko poigravanje. Ali bi v tej resničnosti lahko obstajali tudi duhovi? Kot Čutini? Kar dvignilo me je s pograda. Še enkrat sem preletel s pogledom po prostoru. V temačnem ozadju, tik za sedečim Čutinom, sem zagledal nejasno postavo ženske, ob kateri se mi je nehote obudil prizor ob prozorni krogli. Moral sem jo primerjati z likom tiste Čutinke, ki je na koncu tako na hitro zbežala ob alarmnem pisku. In zdaj bi lahko bila ta ženska tu prav ona? Hudirja. Če je to res, potem so ti Čutini tu nekaj takega kot ona. Nekaj takega? Povsem jasno pa mi seveda ni bilo. Toda kaj bi bilo sicer možno? Ti duhovi tukaj, okoli mene... Ne, ne, tako že nisem mogel zastaviti svojega razmišljanja o vsem tem dogajanju! Kakor da bi umrli ali pravkar vstali od mrtvih... Točno tako. V ti dve skupini bi jih še najlaže uvrstil. Prav lahko sem si predstavljal tam doli na Zemlji neko truplo, iz katerega se je tisto, karkoli je že bilo, zaradi mene lahko tudi duša, preselilo v Čutinko. Samo zakaj pa imajo tako prazen pogled? Imajo duhovi prazen pogled? Mrtveci že, ja, ampak duhovi? Kakšen pogled pa pravzaprav imajo duhovi? Oziroma kakšnega naj bi imeli? Res sem premalo vedel o duhovih. V mrtvašnici sem že videl mrtvece. In to vzdušje tukaj mi je občasno vzbujalo enake občutke, čeprav je res, da le ob pogledu na nekatere Čutine v tem prostoru. Le nekateri posamezniki so tako delovali. Toda

ti so bili dovolj prepričljivi. Spet sem pogledal po prostoru in tam kot prej zaznal obrise obraza tiste Čutinke. Pa je res sedela tam... Še pazljiveje sem se zazrl v tisto smer ter iskal znane poteze na obrazu, pogreznjenem v poltemo za precej večjim Čutinom, sedečim spredaj. Tudi ta je deloval nekam mrliško. Ali pa se mi vse skupaj le dozdeva? Hm? K njej bi moral iti. Če bi prisedel k njej, bi seveda laže presodil vse skupaj. Ampak moral bi sestiti med njo in tistega mrliškega Čutina v ospredju. Hm... Tega vzdušja tukaj se nikakor nisem mogel navaditi. Celo prav nasprotno. . . začel me je spreletavati srh. Sicer me ni bilo pretirano strah, to ne. Prijetno pa tudi ni bilo vse skupaj. Da bi se naredil neumnega in se kar usedel vmes? Tako početi med duhovi? No, kaj drugega mi niti ne preostane. V lepo kašo sem zašel. Oziroma so me vrgli vanjo. In zdaj se bom prerival med duhovi? Da, prav preriniti se bom moral tja vmes. Saj teh Čutinov ob meni ne morem spraševati glede svoje namere.

Spet sem pogledal naokrog. Čutin, oddaljen dva ali tri metre, je bil obrnjen naravnost vame. Da, naravnost vame je bulil. Menda mi ne bere misli? Tako čudni, kot so, bi Čutini prav lahko imeli tudi tako sposobnost...Huh! Paziti bom moral celo, o čem razmišljam v teh prostorih. Še enkrat sem pogledal Čutina. Še vedno je stal nepremično, obrnjen naravnost proti meni. To je bilo več kot očitno. Pa še mimo njega bom moral iti. Nič kaj prijeten tip. Je res gledal vame? Pravzaprav nisem mogel razbrati, kam gleda.

Odločil sem se. Počasi sem vstal, s pogledom obšel prostor in se zlagoma sprehodil mimo njega. Še en Čutin je tam postal ob strani, navidez podoben, le da je dajal vtis nekakšne bojevitosti, vsaj njegovi ostrejši gibi so tako delovali. Količkor je bilo mogoče, sem z umirjenim korakom stopil naprej, pogled pa sem upiral predse v globoki zamišljenosti, čeprav pri tem nisem mislil na nič oziroma le na to, da s svojo drugačnostjo ne bi pritegoval pozornosti. Potem sem se ustavil

ob tisti Čutinki v polmraku. Nič je nisem zmotil, kakor tudi ne Čutina pred njo. Še opazil me ni, kar mimo mene je gledal. Ni bil videti nevaren, nobene agresivnosti ni kazal, čeprav je bil precej obilen. Malo sem se oziral naokoli in sedel na bližnji pograd, kot sem v tem prostoru videl sedeti Čutine. Potem sem še nekaj časa bolščal predse, kar je Čutinka ob meni morala opaziti, čeprav je očitno nisem prav nič zanimal. Nato sem se zleknil na hrbet in se privzdignil na komolec, tako da sem lahko ohranil pregled po prostoru brez posebnega obračanja glave. Čutinka je bila še vsa objokana. Počasi je segala z roko k licu in si zdaj po eni, zdaj po drugi strani s prsti otirala solze, pri tem pa je s presledki nekaj mrmrala. Prisluhnil sem. Nekaj bi že moral razbrati iz tega mrmranja. Toda ni šlo. Mrmranje je bilo preveč nejasno, izgubljalo se je šepetu, pravzaprav le v premikanju ustnic. Spet sem sedel. Potem sem pogledal proti Čutinki, nekako sem se delal, kot da gledam mimo nje, vendar pa sem skušal brati z njenih ustnic, da bi ujel vsaj kakšno besedo. Bilo je nekakšno pomilovanje. »Ubogi . . .« sem razbral, sledile so neke nerazumljive besede. Pa spet »ubogi . . .« Menda je rekla: ubogi moji otroci... To je ponavljala na koncu vsakega mrmranja. Še bolj zbrano sem prisluhnil in pri tem prikrito opazoval Čutinkin obraz. Da, pomilovala je »svojce«. Podobno, kot to počnejo ljudje na Zemlji. Povsem človeško odzivanje ob smrti svojcev ali dragih znancev. Le da je bilo tu najbrž obratno. Tista, ki je umrla, je pomilovala svoje žive sorodnike. Hm? Ta je pa dobra. Narahlo sem odkimaval, kot da ne morem sprejeti preveč preproste razlage. To, kar je bilo videti, je bilo najbrž po svoje resnično. Toda dejstvo je tudi bilo, da je ta ženska ob meni Čutinka. Vedla pa se je tako, kot da bi bila tista ženska, tista mrtva Zemljanka, kot da bi tista mrtva ženska oživela in potem gledala na svoje preživele svojce. Hm... »Ubogi otroci...« sem še sam mrmraje ponovil njene besede.

Čutinka se je zdrznila. Pa ne preveč. Le malo, toliko, da me je opazila. »Ali sem preglasno govorila?« je vprašala.

Odkimal sem. Res je bila malce glasnejša od ostalih Čutinov v tem prostoru, ampak to je bil še najmanjši problem. Zato sem odmahnil z roko, Čutinka pa je to sprejela kot samoumevno kretnjo, tako da sem se v tem primeru očitno odzval po njenih merilih. Le pogledala me je še dvakrat, trikrat. Najbrž bi moral še kaj pripomniti. Toda kaj naj bi rekel? Kaj pa se reče ob takih priložnostih? Nekaj običajnega? Kaj je za Čutine v takih primerih nekaj običajnega? Pogledal sem po drugih obrazih naokrog. Bolj ali malo so vsi delovali nekam odsotno. Tako kot sem se maloprej trudil delovati tudi jaz? Hm, ne bo to, ne. Oni se ne sprenevedajo. Ali bi kar navrgel kakšen del svojega razmišljanja?

»Otroci se mi smilijo,« sem dejal, mrmraje kot v odsotnem razmišljanju.

»Da,« je narahlo prikimala Čutinka. »Čeprav so že vsi preskrbljeni, z družinami, vsi imajo službe, urejene dohodke, družine, otroke...« Obrisala si je solze. V njenih besedah je bilo zaznati tudi starševsko zadovoljstvo s preskrbljenostjo otrok. Kako človeško.

Spet si je obrisala solze: »Da, mamo so izgubili. Hudo jim je. Težko gledam njihov jok.«

Na njene besede sem se odzval s počasnim prikimavanjem. Hotel sem sicer še nekaj pripomniti, pa sem po premisleku raje ostal tiho. Do zdaj sem se še kar dobro odrezal. Kaj vse sodi med običajno govorjenje Čutinov ob takih priložnostih, mi je bil le preveč neznan za malo bolj sproščen klepet. Čeprav... te navade Čutinov? Duhov? Duhov ali Čutinov? Naj bi bilo to po vsem tem eno in isto? Kako naj prodrem v skrivnost te civilizacije? Mogoče to ni prava beseda, a vseeno gre za določeno »civilizacijo«. Karkoli že so, v vsakem primeru so nekakšna civilizacija, čeprav jih Ostrini ne priznavajo za živa bitja.

K meni je pristopila robohostesa prijetne, vendar drugačne zunanosti kot Čutini, ki so tako poskrbeli za dovolj vidno različnost med njimi in roboti. Hm... Med njimi in roboti? Obisk

imam, mi je sporočila. Honaja je prišla. Z našo ladjo so prišli pome.

Hitro sem vstal. Še enkrat sem pogledal objokano Čutinko in se odpravil za robohosteso.

XIV. poglavje

S Honajo sva šla po vhodnem hodniku našega VIHARNIKA. Po njenem prihodu pome na asteroid sem bil še kar miselno razrahljan od vsega tistega razmišljanja, po katerem se ni mogel povsem sprostiti niti ob Honajinem veselju nad najinim ponovnim snidenjem. Zbala se je že zame, mi je dejala. Presneto hudo je bilo tisto trčenje. Nihče ni vedel za ostale. Še zase nisem vedel, kje se nahajam. Na enem od odtrganih delov ladjenosilke me je odneslo v neznano smer. Sledilo je sicer hitro obnavljanje ladjenosilke, zelo hitro, toda pred tem so bile tudi žrtve. In to ne v majhnem številu, mi je navrgla Honaja. Prikimal sem. Pravzaprav mi je bilo neprijetno, ker se nisem v enaki meri pridružil njenemu navdušenju nad najinim srečanjem. Nehote sem jo celo pogledoval z dvomom o iskrenosti njenih čustev. Ker tisto z duhovi se mi je tako zalezlo pod kožo, da se nikaikor nisem mogel otresti tesnobnih občutkov. Potem pa je tudi njeno igrivo spogledovanje postajalo vse bolj zadržano, to pa spet ni bilo prijetno, zato sem začel iskati malo bolj živahno temo pogovora. Toda nič primernega mi ni hotelo priti z jezika.

Čudno. Prej nisem v družbi s Honajo nikoli imel težave zaradi pomanjkanja besed. Celo preveč jih je bilo, obema so tekle besede brez kakršnega koli naprezanja. Same od sebe so se nama porajale, brez posebnega razmišljanja. Zdaj pa sem hodil ob njej in se prisiljeno nasmihal.

»Veš, Peter,« je po premoru, sicer ne pretirano dolgem, vendar že kar motečem, začela Honaja, »moji utrujeni rojaki v tistem prostoru za počitek so, kot kaže, naredili nate precej močan vtis.«

Nasmehnil sem se. Beseda »vtis« mi je v tistem trenutku delovala rahlo duhovito. Kar nekam humorno obešenjaški prebliiski so me obhajali. »Malo drugačni so bili videti od vas tukaj. Mislim reči, drugačni . . .« sem skušal pojasniti.

Tudi Honaja se je nasmehnila ob mojem iskanju ustrezne besede za meni očitno ne najbolj jasne pojme. »Tam, na asteroidu, so ujeli nekega Ostrina,« je dejala.

»Da. Hm. Ostrin, da,« sem rekel.

Honaja je umaknila pogled. Presneto hitro mi je prebiralala misli. Pa tudi meni ni bilo več težko ugotoviti njenih. Vsaj tedaj ne; imel sem občutek, da se ne motim.

Nenadoma pa se je Honaja zvonko zasmejala, se ustavila, se hitro obrnila k meni in me igrivo pogledala: »Ostrin, kajne?«

Nisem vedel, kaj naj odgovorim. Nagajiva prebrisanost se je poi-gravala zdaj v njenih očeh, zdaj na koticčkih njenih ustnic.

»Z Ostrini nismo prijatelji. O tem si se že imel priložnost pre-pričati, kajne?«

Še naprej sem jo gledal brez besed. Lepa je bila. Takole, s tem svojim nastopom... Nisem se mogel povsem ubraniti občudovanja, preveč živi so bili njeni pogledi, kar nekaj dvoma se je vtihotapilo v moje že precej utrjeno mnenje.

»Z Ostrinom si se pogovarjal, kajne?« Honaja pravzaprav sploh ni potrebovala odgovora. Le zgolj zaradi lepšega mi je zastavila to vprašanje, kot sem dovolj jasno razbral po njenem obrazu. Iz mojega vedenja je že vse uganila.

»In kaj ti je potem ta Ostrin povedal o nas? Da smo duhovi?« Honaji so se zdele njene ugotovitve zabavne, pa tudi samozavesti ni prav nič izgubila, in to je bila za mojo razmišljanje tudi neke vrste obremenitev.

Zazrla se je vame: »Verjameš v duhove?«

»Hm,« je bilo vse, kar mi je takole na hitro prišlo iz ust. »Ne. Pravzaprav ne,« sem potem vseeno dodal.

»No, vidiš,« se je takoj odzvala Honaja. »Ne verjameš!«

Odkimal sem: »Ne.«

Honaja se mi je smehljala: »Potem mi lahko verjameš, da tudi jaz nisem duh.«

Zdaj sem imel vse na kupu. Veliko informacij. Preveč se jih je nabralo. Vseh vrst. Honaja pa je bila lepa. Presneto lepa.

Moje iskanje sklepa z razčlemba vseh naključnih misli in potem s ponovnim sestavljanjem različnih ugotovitev se je moralo zrcaliti na mojem obrazu. Rad sem jo imel. Kljub vsemu. Smehljala se mi je. »Veš, Peter,« je spet začela, »mi smo stara civilizacija. Tako stara, da je vaša beseda 'tradicija' pri nas lahko samo delno uporabna. Vsaj glede na našo povezavo različnih pojmov z njo. Tu so določena, nam sveta načela, ki imajo po našem mnenju globok smisel. Življenje je za nas sveto. Vse, kar je živo, je za nas sveto. Vsa živa bitja. Globoko spoštovanje gojimo do vsega živega.«

Nasmehnil sem se, odobravajoč njene besede: »Lepo povedano. Prijetno je slišati tako govorjenje iz tvojih ust.«

»Govorjenje? No, prav. Še kar nekaj stvari ti moram povedati o nas, toda prej še o Ostrinih.« Honaja je umolknila. Seveda sem prisluhnil, saj nisem mogel kar na hitro dodati kakšne smiselne pripombe, čeprav se mi je porajalo precej pomislekov.

»Najbrž ti je tisti Ostrin govoril tudi o njihovi jedrski vojni?« je vprašala.

Prikimal sem. »Da, omenil jo je. In tudi tiste preživele, ki naj bi bili po njihovih tedanjih kriterijih najboljši med njimi.«

»Da, bili naj bi najboljši vojaki. Pa ni toliko problem v izjemno poudarjenih sposobnostih na podlagi take izbire. Večji problem je v nesrečnem naključju. Predvsem je bila preživela skupina zelo maloštevilna. Le nekaj deset posameznikov vsega skupaj.«

»Kaj? Samo nekaj deset?« Tako majhno število je bilo zame presenečenje. »Razumel sem, da jih je bilo nekaj desettisočev.«

»A tako? Ostrini se nič kaj radi ne pogovarjajo ne o tej številki ne o teh svojih izbrancih, ki jim je bila čustvena zavrtost, če že ne brezčutnost, prirojena. To so sicer vedeli že v času testnega izbiranja, a je bilo zanje tedaj najpomembnejše hitro odzivanje v vojnih razmerah. Cel kup pomembnih sposobnosti, ki jih je sicer imel povprečen Ostrin, je manjkal tem izbrancem. Že kar pravi kriplji so bili na čustvenem področju. Pa ne samo na čustvenem. In potem so ravno ti preživeli Ostrini nadaljevali razvoj njihove civilizacije v globokem prepričanju o superiornosti lastne elitne manjšine in o svojem poslanstvu. Prave mite so skovali o sposobnostih, na podlagi katerih so bili izbrani. Na opozorilne slabosti pa so kar 'pozabili'. Pravzaprav so jim najprej zmanjševali pomen in jih odrivali na obrobje svojega razmišljanja, vse dokler jim sčasoma niso te njihove opredelitive prešle v navado, ki so jo pozneje preimenovali v tradicijo. In to je zdaj ta tradicija na podlagi izročil, ki jo tako pogosto omenjajo, kot si lahko že slišal. Tako je bilo, dokler se niso srečali z nami. Oziroma, natančneje, sprva smo še precej časa živeli kot sosedje z bolj malo medsebojnih stikov. Kljub temu pa smo vse bolj in bolj spoznavali drug drugega in mi smo lahko vse jasneje ugotavljali to njihovo hibo. Zelo previdno smo jim jo potem tudi omenili. Mi smo starejša civilizacija, ki pozna razvojno pot mnogih drugih civilizacij na različnih planetih. Vemo, kaj je bilo izgubljeno v tisti njihovi jedrski vojni. In povedali smo jim, kako lahko odpravijo posamezne slabost. Sprva so prisluhnili. Kazalo je celo, da bodo pristali na postopno gensko dograjevanje. Pa so potem obstali v nekakšnem prerekanju glede takega

odmika od njihove tradicije. Nastalo je še vprašanje, kaj izvira iz genov in kaj iz zvestobe svojim vrednotam, svoji tradiciji, ki so jo nekateri njihovi posamezniki začeli ponovno na ves glas poudarjati. Nastala je močna skupina, ki je trdila, da je napredek možno doseči brez spreminjanja genov, nazadnje pa se je vse skupaj zapletlo ob rastočem veličanju njihovega lastnega razvoja s končno ugotovitvijo, da bi oni morali spremeniti nas in ne sebe. Potem se je začelo. Razumeli niso nič. Kar smo jim povedali o sebi, so vse zavračali kot nesprejemljivo. Kar naenkrat jim ni bilo na nas nič več prav. Vse jih je motilo. In na koncu so ugotovili, da so edino oni lahko nosilci nadaljnjega razvoja, mi pa nikakor ne, čeprav smo jim veliko povedali o naši civilizaciji, znatno starejši od njihove. Daljšo kakor oni in dosti bolj temeljito razvojno pot smo naredili. Ne tako ozko, usmerjeno le v vojno tehnologijo, temveč tudi na področju umetnosti in novih oblik življenja. Zlasti glede slednjih smo mi na neprimerno višji razvojni stopnji kakor oni. To dejstvo pa zavračajo tako s preprostim zanikanjem, da bi bile tudi zanje sprejemljive drugačne oblike življenja, kot tudi z zaničevanjem naše višje civilizacijske stopnje v celoti, tako da so se razhajanja med nami samo še stopnjevala, vse do njihovega poskusa vdora na naša energetska polja.«

»Ali bi jim osvojitve teh vaših energetskih polj zagotovila premoč nad vami?« sem vprašal.

»Saj jih ne morejo osvojiti. Toda nekateri med njimi so povsem prepričani o svojih bojnih in osvajalskih sposobnostih, to pa je posledica nešteti mitov iz njihove, kot pravijo, zgodovine, čeprav so si jih večino šele naknadno izmislili oziroma so nekatere sorazmerno malo pomembne dogodke tako povečali in spremenili, da so potem iz njih nastale že povsem neverjetne zgodbe. Naredili smo analizo nastanka teh zgodb. Vojskovodij so res imeli tudi njihovi predniki veliko, tako da obstaja tovrstna podlaga. Toda pri tem so številna bleščeča dejanja posameznikov v znatni meri le plod kasnejše domišljije. Zaradi nenehne prisotnosti teh legend

v njihovem vsakdanjem življenju so nekateri Ostrini že izgubili občutek za realnost. Potem se je nekaj skrajnežev znašlo na kupu ali, kot pravite na Zemlji, ob pravem času na pravem mestu. Sledil je poskus vdora na naša energetska polja in naredili so nam, kot si lahko videl, kar precej škode, a naše zaščite le niso prebili. Težko razumemo, kako jim je sploh prišlo na misel kaj takega. Nekaj malega podatkov o nas so dešifrirali in že so se odločili za napad.«

»Toda tudi vi ne morete zdaj na svoja energetska polja. Vsekakor je to bil hud napad,« sem rekel z namenom, da bi nakazal nevarnost Ostrinov, ki jih je Honaja, po njenih besedah sodeč, le malo preveč podcenjevala, vsaj glede vojaškega področja. Zame morebitni zmagovalec v tej njihovi vojni nikakor ni bil povsem razviden.

Toda Honaja je odkimavala: »Ne morejo nas premagati. Tudi na bojnem polju se lahko kosamo z njimi. Ta energetska polja so bila le naša prednost. Škoda je bolj v tem, ker se bo to pokazalo šele po spopadu, po vojni, ki bi se ji lahko izognili, če bi sprostili naše sile iz tistih energetskih polj. Sicer pa še ni vse izgubljeno. Še vedno lahko zagotovimo mir, ki je tako nujen za preživetje vas Zemljanov.«

»Zakaj pa nas?« mi je ušlo.

»Ker bodo boji potekali tudi v vašem predelu vesolja, tam pa, kjer bodo spopadi, ne bo ostalo nič živega. Ves vaš planet bo uničen. To moramo preprečiti.«

»Hja, hm,« sem zamomljal. Tudi to bi bilo lahko res. Čeprav je Honaja morda nekoliko pretiravala. Česa takega ji le nisem mogel verjeti kar tako. Po drugi strani pa ob vsem tem silnem orožju, ki ga imajo tako Ostrini kot Čutini, ne bi bilo potrebno prav dosti za uničenje življenja na Zemlji. Najbrž bi se katastrofa lahko zgodila tudi po pomoti. Presneto. Honaja vendarle pretirava. Nekaj takega občutka sem le imel. Kakor koli, vse skupaj je skrajno problematično.

»Prav čudno se zdi, da se neka visoko razvita civilizacija tako

ozko usmeri le v izgradnjo svojega vojaškega potenciala,« sem navrgel enega od svojih dvomov. »No, da, še dobro, da ste vsaj vi šli po bolj normalni evolucijski poti.«

»Da,« je z nasmehom pritrdila Honaja in opazovala spremembe izraza na mojem obrazu. Seveda nisem bil povsem prepričljiv s svojimi besedami, ki so bile le za trenutek v skladu z mojim razmišljanjem, sicer pa najbrž ne, kajti marsikaj je bilo treba upoštevati, jaz pa nisem mogel reči česa bolj določenega, čeprav sem se trudil. Narahlo sem puhnil iz sebe v nekakšni nemoči. Vse namreč tudi ni bilo tako, ker se stvari potem niso ujemale z druge strani.

Honaja me je še naprej motrila. Spet je takoj uganila moje misli. »Peter, glej, saj ni več nobenih ovir. Ničesar več mi ni treba skrivati pred tabo. Videl si naše bitke. To si moral videti. Zdaj veš, kako hitro lahko pride do uničenja Zemlje. To ti je po vsem tem moralo postati jasno. Mi smo za mir. Pa ne le to. Mi smo mir vse do zdaj tudi vzdrževali in ga bomo še naprej. Nekaj pa lahko k temu prispevaš tudi ti. In ker tudi vi Zemljani ne morete mimo tega spora med nami in Ostrini, moramo delovati skupaj. Doslej smo se zanašali bolj na tvoje čutno zaznavanje in na tvoje razmišljanje po občutku. Vedeli smo, da boš zaznal naše prijateljsko nagnjenje do vas Zemljanov, to je doslej tudi zadostovalo.« Honaja je govorila zelo umirjeno. In tudi samozavestno. Delovala je iskreno, ko je nadaljevala:

»Peter, precej daleč je naš rojstni planet, kjer še zdaj živijo naši rojaki. Mi pa smo pionirji. Ko smo dosegli visoko stopnjo razvoja, smo zgradili velike vesoljske ladje za tisočletna potovanja. In tako je ena teh ladij prispela tudi sem, kjer smo zdaj. Še pred Ostrini smo prišli. Oni so prišli pozneje. Mi smo bili prva tuja civilizacija, ki so jo srečali, tako da je bilo to zanje nekaj novega, zato so se nam odzvali zelo razumsko, prav prijateljski so bili ob naših prvih srečanjih in mi smo jih sprejeli kot svoje

sosede. Prostora je tu dovolj, za nas, zanje in tudi za Zemljane. Pustili smo jih v miru, saj je za nas celo prijetna bližina drugih civilizacij, pa tudi nikakršne nevarnosti niso pomenili za nas. Vzdrževali smo poznanstva z občasnimi srečanji, na katerih smo se postopno spoznavali v medsebojnih pogovorih, hodili smo na obiske drug k drugemu. Tako je minilo precej časa in vse je že kazalo na trajno zastavljene dobrososedske odnose. Vsi smo imeli vsega dovolj, nobenih potreb po spreminjanju česar koli ni bilo videti. Res so nekateri z naše strani opozarjali na nujno previdnost, ker so nas Ostrini začeli tehnološko dohitevati. Opozorila so se nanašala tudi na njihovo vojaško tradicijo, prežeto z legendami, polnimi okrutnosti in čaščenja vojskovodij. Vendar so vse naše analize primerljivosti njihovega in našega vojaškega potenciala kazale našo dovolj veliko prednost. Vse je bilo videti v redu. In po naših ocenah niti presenečenja niso bila možna. Potem pa je prišlo do tistega nepričakovanega napada oziroma poskusa vdora na energetska polja, to pa je takoj spremenilo dotlej mirno sosedsko sobivanje v sovražno stanje. Zakaj ste to storili, smo jih vprašali takoj na prvih pogajanjih. Pa so kar naenkrat privlekli na dan argumente, zasnovane na nekakšnih njihovih preučevanjih in analizah ter vztrajali na pravilnosti teh svojih bedastih spoznanj.«

»Kako jim je sploh prišlo kaj takega na misel?« sem vprašal in zmajal z glavo nad obnašanjem Ostrinov do prijateljsko naravnanih Čutinov. Vse je stalo na nekih konstruktih, zato sem v utrinku radovednosti navrgel: »In kaj so si pravzaprav izmislili?«

Moji prsti so se v rahlih stiskih poigrali s Honajnim zapestjem, medtem ko sva si izmenjavala poglede, ob katerih sem vedno znova začutil njeno človeško toplino, pa čeprav ne ves čas enako, ker jo je premišljanje o ustrezni izbiri besed zadrževalo pri sicer že povsem spontanem izkazovanju čustev, ki sem jih jaz med tem srečanjem po začetni zadržanosti zaradi

razmišljanja o duhovih zdaj že spet skušal izražati vse bolj sproščeno.

»Peter, da naša razmerja z Ostrini niso preprosta, si že sam spoznal, toda razsežnosti teh nasprotij si najbrž bolj težko predstavljaš. Verjetno niti pomislil nisi na možnost večje različnosti med nami in Ostrini, kot je na primer razlika med nami in človeško civilizacijo na Zemlji.«

Zmignil sem z glavo, češ da pogojno sprejemam tako razmišljanje: »Da so vas nasprotja pripeljala v vojno stanje, že vem. Tudi spori zaradi določenih prednosti mi niso tuji. Da pa ste si z Ostrini tudi sicer različni, sem lahko spoznal šele v zadnjem času, čeprav povsem jasne predstave še vedno nimam.« Nasmehnil sem se v rahli zadregi. »Kar precej stvari je tu bolj težko spraviti v sklad. In kaj pri vsem tem najbolj moti Ostrine?«

»Naše zagovarjanje različnih življenjskih oblik,« je bil takojšnji Honajin odgovor, brez premišljanja.

»A tako?« V hipu so mi zleteli različni pomisleki skozi možgane, ker to s tistimi duhovi in Honajo mi je bilo res težko uskladiti, pravzaprav je bilo zame bolj neprijetno kot težko. Nenadoma sem pomislil na morebitno notranjo različnost. Da so med Čutini duhovi in zraven še drugačni Čutini, taki, kot je na primer Honaja. Kar prijetna misel. Tako bi bilo potem vse skupaj dosti lažje. Nič ne bi imel proti »drugračnim« Čutinom, saj me že doslej niso motili. Vsaj ne pretirano.

»Naše združevanje s človeško obliko življenja na Zemlji,« je nadaljevala Honaja, »je po mnenju Ostrinov ponižujoče. Bilo naj bi priznavanje enakovrednosti primitivnim rasam, če že ne večvrednosti. Zaman smo jim razlagali, da nič takega ni res in da prevzemamo od ljudi le njihove strasti, njihova hrepenenja. Da, Peter, človeško hrepenenje nas osvežuje. Človeška bit je bogata v svojem čustvovanju in kadar prevzamemo od vas že izžeto

dušo, prazno, izpraznjeno čustev, nas prav tako poživlja, ker nas sili v hitro lastno izgrajevanje osebnosti in ker v nas izzove ustvarjalnost, to pa nas spet napolni z življenjem. Tako smo v stalnem preoblikovanju, enkrat zaradi združitve z zanimivo človeško osebnostjo, z bitjem polnim življenja, polnim vseh vrst življenjskih odzivov, od gneva in besa do veselja in življenjskih radostih, drugič zaradi spojitve s prazno, nezanimivo kreaturo, s tako bedo v njej, da nas odpor proti sprejemanju česa takega vase še bolj razvname. Ostrini pa so iz vseh teh naših pisanih oblik življenja lahko ugotovili le to, da smo zgolj roboti neke, sicer zelo razvite civilizacije, nič drugega. Po njihovem mnenju je v našem početju logično le to, da so vsi člani našega pionirskega ladjevja pomrli, ostali smo le roboti skupaj s programi za vzdrževanje življenja, in zato smo si poiskali določeno življenjsko vrsto, s katero naj bi potem vzpostavili simbiozo. Resnično živi predstavniki višje razvitih civilizacij po mnenju Ostrinov nikoli ne bi počeli česa takega. To je seveda nesmisel. Čeprav je tako nadutim in vase zagledanim predstavnikom neke civilizacije, kot so Ostrini, tako razmišljanje prav lahko najbližje.«

Ob tej Honajini razlagi mi je postajalo vse skupaj še manj jasno, kot mi je bilo prej. Vse razlage so bile videti če že ne prepričljive, pa vsaj možne, čeprav mi ostrinovsko opredeljevanje Čutinov kot robotov, kar bi seveda pomenilo, da je Honaja robot, ni bilo prav nič vseč, kakor tudi ni bilo posebno prepričljivo. Na koncu koncev pa bi res bila možna tudi Honajina razlaga. Da se nika kršna res živa bitja ne bi odločila za razvojno obliko Čutinov, je bilo prav tako težko sprejeti. Preveč nadutosti Ostrinov je bilo čutiti v tej razlagi.

»Res so zanimive vse te oblike življenja, da,« sem naposled dejal po kratkem premisleku.

»Da, Peter, marsikaj je lahko zanimivo,« je takoj živahno povzela Honaja. »Veliko oblik je in vsaka med njimi ima svoje prednosti, ki pa so postranskemu opazovalcu prav lahko bolj težko razumljive.«

»Mar Čutini poznate поблиže še kakšno obliko življenja?« Nasmehnil sem se, to pot malo bolj sproščeno, ker se mi je že preveč nabralo vseh teh ugotovitev in mnenj.

»Da, še ena oblika življenja je zanimiva,« je dejala Honaja z igrivo skrivnostnim nasmehom na ustnicah. »Kar precej vemo o vas Zemljanih, o človeštvu, o ljudeh na Zemlji. Nekatera spoznanja so prav zabavna. Dosegli ste že razvojno stopnjo z dokaj zapletenimi zahtevami do posameznika, vendar še vedno ostajate pri zelo majhnem odstotku izkoriščanja svojih umskih zmogljivosti. Tudi izgradnja osebnosti je pri vas podvržena bolj naključnemu dogajanju. Mi se v tem kar precej razlikujemo od vas. Pravzaprav tu leži ključ največjih razlik med našima civilizacijama. Izgradnja osebnosti je za nas znanost in umetnost hkrati. Uživamo v svojem izgrajevanju. Seveda tega ne morete početi enako kot mi, toda lahko bi naredili veliko več. Poznamo sposobnosti vaših posameznikov, ne gre le za njihove strasti, za njihovo čutnost, ampak tudi za njihove speče lastnosti. Mi jih prevzemamo vase in jih nato izgrajujemo po naših običajih.«

»Kako pa to dosežete?«

»Tega se ne da povedati v nekaj besedah. Pa saj ti niti ni treba vedeti. Sami boste postopno odkrivali, kako je mogoče bolje izkoriščati svoje sposobnosti. Seveda pa, kakor najbrž domnevaš, posameznikova pridnost pri tem ne zadostuje. Vedeti je treba, kako se to počne.«

»Hja,« sem povzel, »po moje bi večina prav gotovo že kaj naredila v tej smeri, če bi vedela, kako, se pravi, če bi mogla. Vsaj kolikor jaz vem. Ali bi nam vi lahko dali kaj tovrstnega znanja?«

Honaja se je zvonko zasmejala: »Več strasti, čutnosti in raznih hrepenenj imamo mi Čutini kakor Zemljani, in na tej podlagi izgrajujemo svoje osebnosti. Tu je precej razlik med nami, da. Ampak tudi Zemljani imate v sebi nemalo različnih strasti in hrepenenj, ki jih morate smiselno usklajevati z okoljem, v

katerem se nahajate. Pri tem ste prav zabavni. Vsaj gledano od strani.« In zresnjeno je nadaljevala: »Seveda, dokler ne pride do zmešnjave pri prepletanju vaših strasti z razumom, ko na koncu ne veš, kaj bo prevladalo. Mi se imamo bolj pod kontrolo.«

»In kako ste to dosegli?«

»Morali smo. Saj bi sicer s prevzemom vseh nagnjenj katerega od vaših morilsko nagnjenih posameznikov lahko kdo od nas povzročil pravi pomor med nami. Tega seveda nismo mogli dopustiti. Pa tudi dovolj izkušenj smo si pridobili. Prave miselne sisteme smo si izoblikovali.«

»Torej lahko človeku odvzamete strasti, čustvovanje in sploh vse, kar določa posameznika, ter to nadgradite s svojim znanjem za izgradnjo osebnosti in tako dobite novo živo bitje?« sem ugibal.

»Da, precej dobre rezultate smo že dosegli v tej smeri.« Honaja je očitno uživala pri tem odgovoru. »Zelo dobre.«

»Toda tovrstno znanje bi lahko poslali na kakšen drug planet prek kakršnega koli medija za prenos podatkov in na tej podlagi potem zgradili civilizacijo, podobno vaši? Ali bi zadostovalo zgolj to znanje? Nič drugega?«

»Da, lahko bi zadostovalo.«

»In če bi vi bili take vrste civilizacija, kako bi vas ločil, spoznal?«

»Nikakor. Še nam komaj uspeva.« Honaja se me je oklenila z rokami in se prižela k meni. Zdaj je bila že povsem sproščena, očitno ji je bilo všeč ob meni, a meni ni bilo najbolj prijetno.

»Toda po tem, kar si povedala,« malce sem pomislil v dvomu, »lahko domnevam, da bi v primeru, če bi že bilo tako znanje na vaši ladji, s katero ste prišli, in bi posadka pomrla . . .«

Honaja se je spet zasmejala z živim, zvonkim glasom. Vse ji je bilo jasno. In ne le to. Moj pomislek jo je zabaval. Veliko samo-

zavesti je prišlo iz nje skozi tistih nekaj iskrivih pogledov, ko je opazovala, kako težko mi je izraziti svoja spoznanja.

»Prav je in tudi zelo lepo,« njen glas je postajal za kanček pokroviteljski, »da pustiš domišljiji prosto pot. Zelo veliko stvari je možnih. Zelo veliko. Preveč za hitro dojetje vsega. Po svoje pa je razmišljanje o vseh teh možnostih zabavno, kajne?«

Spet sem moral ponoviti svoj »hm.« Zadnja Honajina pripomba me je nenadoma preusmerila na nekakšno zabavno področje na rahlo zmedeni podlagi. »Zabavno!?!« Pogled mi je zdrsnil po njenih licih. Nič robotskega ni bilo na njej. Nič. Le obilje ženskosti je prihajalo iz nje. Obilje življenja. Noben moj pomislek je ni mogel resnično povezati z nikakršno robotinjo. Tega ni mogla niti tista razlaga Ostrinov, po kateri naj bi posadka Čutinov pomrla, nakar naj bi razvoj njihove civilizacije nadaljevali roboti. Ker potem bi bila Honaja robot, to pa se mi je zdelo nesprejemljivo. Tega preprosto nisem mogel sprejeti, kakor tudi tega ne, da bi bila le duh. Čeprav mi je kakšen pomislek le ostal... Celó vznejevoljil sem se. Vsaj po svoje. In zdaj mi je še navrgla, da je razmišljanje o vsem tem zanjo zabavno. Hja. Morda. Če bi o vsem tem lahko razmišljal kje na Zemlji, na kavču, bi najbrž res lahko bilo zabavno. Toda jaz moram tukaj sodelovati. Tu bodo spopadi, tu bo vojna. Pravzaprav sem že med udeleženci te vojne. Celó eden ključnih udeležencev sem, pa mi še zdaj ni popolnoma jasno, ali sem na pravi strani. No, da... Ta misel... Od kod se mi je vzela? Zakaj naj ne bi bil na pravi strani? Kakšen dvom... Nekaj že vem o vsem skupaj, to vsekakor. Ampak popolnoma stoođstotno se le ne morem opredeliti, kajti nekatere utemeljitve tistega Ostrina so se mi vendarle zdele precej umestne. Presneto umestne. Če ne bi bilo Honaje, se najbrž sploh ne bi mogel odločiti. Še zdaj se težko odločim. Med rahlim odkimavanjem sem ustavil ta svoja razmišljanja. Morda bi vseeno moral pomagati Ostrinom . . . ?

»Peter,« je spet spregovorila Honaja, »nikar se ne obremenjuj s pretiranim razmišljanjem. Raje se prepusti ravnanju po občutku, kot običajno počnete ljudje, ko vam stvari niso v celoti razumsko jasne.«

Prikimal sem in se dvoumno zazrl v Honajo: »Veš, to razmišljanje na osnovi občutkov je tudi bolj tako... tako...« Malce sem pomolčal. »Tudi razmišljanje na to temo je lahko zabavno. Kot tista tvoje razmišljanje o različnih možnostih. Zlepa jim ne prideš do konca. Koliko neumnih odločitev sprejmejo ljudje kar tako - po občutku.«

»Pa tudi pomembnih.« Na Honajinih ustnicah se je še kar naprej poigraval nasmešek. »Vsaj ko ti ne ostane nič drugega kot odločanje po občutku, se lažje odločiš po njem.«

»Hja, no, da. Če se že moraš.«

»Seveda, včasih ne gre drugače.«

* * *

Zamišljeno sem opazoval v holiju prikazano prostorsko razporeditev spopadov. Na tisoče bitk je potekalo po vseh mejnih ploskvah med Čutini in Ostrini, a so se še vedno v nemali novi spopadi na dotlej mirnih področjih vesolja. Zaiskrilo se je v holiju in iskrenje se je bliskovito razširilo v vse smeri. Te iskre so pomenile eksplozije močnih jedrskih ali energetskih bomb, verjetno iz antimaterije. Na tisoče, morda na milijone jih je moralo eksplodirati v tej medsebojno uničujočih se bitkah med Čutini in Ostrini. In še preden je ugasnil sij posamezne eksplozije, se je v neposredni bližini prikazalo novo iskrenje

v obliki močno svetleče kroglaste lučke, tako je bilo videti v holiju. Vsaka od teh lučk bi lahko s sprostitvijo svoje ogromne energije uničila vse življenje na Zemlji. Tako Čutini kot Ostrini so imeli več kakor dovolj takih bomb. Sodeč po svetlikanju v holiju, jih je najbrž eksplodiralo že na milijarde. Milijarda ima v teh vesoljskih razsežnostih bolj majhen pomen. Zemlja pa še manjšega. Tako ranljiva.

* * *

Z ustnicami sem se dotaknil Honajinega lica tik pod ušesi in s počasnimi poljubi zdrsnil po njenem vratu.

»Honaja!«

»Da, Peter.«

»Če bo odprtje vaših energetskih polj prineslo ponovno vzpostavitev ravnovesja sil in s tem mir . . .«

»... bo vse po starem, Peter.«

»Po starem?«

»Da. Kaj te moti pri tem?«

»Midva, Honaja. Bova šla tudi midva vsak po svoje?«

Honaja ni odgovorila, le malo bolj se je privila k meni, pa sem jo še sam stisnil k sebi.

»Kaj pa tvoj mož?«

»Moj mož?«

»In ta podobnost med mano in njim? Še vedno mi ni jasno, kako je to sploh mogoče.«

»Peter, veš, kot sem ti že povedala, mi posvečamo izgradnji osebnosti v naši civilizaciji največ pozornosti.«

»Hm. Zanimivo, da. Pri nas na Zemlji je to zgolj nekaj, kar

se tako ali tako samo oblikuje, čeprav nekateri posamezniki glasno govorijo o tem, tudi strokovno, vendar brez množičnega odziva, ki bi ga jaz zasledil. Gotovo pa se o tem precej razmišlja.«

»Vem, Peter, poznam vaše razmere. Osnovni boj za preživetje je pri vas še vedno premočno prisoten, da bi bili zmožni bolj sproščenega samoizgrajevanja.«

»Ne vem, glede tega bi težko rekel kaj bolj določenega. Poleg tega se mi doslej še nihče ni pritoževal nad svojo osebnostjo. Kolikor vem, nas bolj motijo slabosti raznih oseb v naši bližini kot naše lastne.« Posmejal sem se svojemu duhovičenju in ker je bila ta moja ugotovitev zame zabavna, sem moral še dodati: »No, seveda. Če bi posameznika na Zemlji vprašali, kakšne osebnosti so ljudje okoli njega, bi se prav gotovo strinjal, da je nujna njihova nadaljnja izgradnja ali da je priporočljiva celotna prenova, saj gre večinoma za brezupne primere. Vsakdo na Zemlji bi ti prav hitro naštel nekaj svojih znancev kot kandidate za celotno prenavo.« Skoraj užival sem v svoji duhovitosti, temu primerno sem še sproščeno zasmel, nato pa sem se spričo Honajine zadržanosti ponovno umiril. »Vem, da smo glede tega vprašanja nekoliko preveč neresni, toda na tem področju je očitno težko kar koli spremeniti. Tega pravzaprav niti ne znamo,« sem dodal.

»Lahko bi naredili dosti več, čeprav vam je nekaj že uspelo, sicer v manjših odstotkih.« Honaja se je nekaj trenutkov smehljala in se spet zresnila: »Sorodnost mojega moža s tabo te zanima, si rekel prej.«

Prikimal sem: »Da, seveda.« Pomislil sem na morebitno zvezo med njihovo prakso izgradnje osebnosti in podobnostjo med mano in pokojnim Honajinim možem, pa nisem našel ničesar res oprijemljivega.

»Veš, Peter, v nasprotju z Ostrini smo mi dosti bolj odprti za sprejemanje različnih oblik življenja.«

»Različnih oblik življenja?« sem ponovil. Res bi lahko šlo

prav za to. Honaja je bila izrazito drugačna na primer od one Čutinke tam v Vicah ali karkoli je že bilo tisto, pa tudi kakršno koli enačenje Honaje z nekakšnimi robotskimi oblikami zame ni bilo sprejemljivo. Ne z roboti in ne z duhovi se je ni dalo primerjati. Tudi če bi načrtno hotel, ne bi mogel. Je pa vse skupaj zapleteno. In tu je še vprašanje Honajinega moža. Pa izgradnja osebnosti. Vse skupaj naj bi se morda medsebojno povezovalo.

»Pri razumevanju različnih oblik življenja se najpogosteje pojavljajo težave zaradi naše prevelike odmaknjenosti, ko na podlagi izkušenj in določenega znanja prehitro prihajamo do površnih sklepov in ugotovitev. Škoda, ker nimava dovolj časa. Prav rada bi te vpeljala v našo umetnost izgrajevanja osebnosti.«

»Ali kdaj pozneje ne bo možno?«

»Bo, toda želela bi ti že zdaj približati našo civilizacijo, da bi jo imel rad, kot jo imam rada jaz.«

»No, seveda, če ti pripadaš tej civilizaciji, to zame že veliko pomeni. Po svoje mi je vaša civilizacija že blizu. «

Honaja se je nasmehnila: »Zelo sva se zblížala v tem kratkem času, kajne?«

»Gotovo se bova lahko dobivala tudi po vzpostavljenem miru, kajne? Če bo odprtje vaših energetskih polj lahko zagotovilo mir...«

»Seveda, v najinem primeru bodo morali dopustiti izjemo.«

»In kaj tebi še vedno pomeni tvoj pokojni mož?«

»Pravzaprav vaju vse težje ločujem. Zelo podobna sta si. Mi Čutini jemljemo izgradnjo osebnosti zelo svobodno. Imamo sicer za to potrebno znanj, pa tudi že dovolj izkušenj. Toda vsak posameznik se sproti odloča o svojem nadaljnjem osebnotnem izgrajevanju. Tu se sicer pomembno razlikujemo od vas Zemljanov, četudi nam ostaja še neverjetno veliko skupnega. Zemljanom se osebnost izgrajuje na podlagi hotenj

in sposobnosti, pa tudi strasti in danih okoliščin, v katere ste vrženi. Mi Čutini vse to poznamo. Toda v nas živijo poleg našega osnovnega jaza, podanega skozi evolucijo, še drugi živa bitja. Večino od teh prenesemo vase po njihovi smrti, nekatere zveze, sicer bolj redke zaradi prepovedi motenja evolucije manj razvitih civilizacij, pa vzpostavimo tudi z živimi posamezniki.«

»In tvoj mož je vzpostavil tako zvezo z mano?«

»Saj te ni motilo?«

»Ne. Ničesar nisem opazil. Vsaj dokler niste prišli pome.«

Honaja se je nasmehnila ob tem mojem priznanju: »Ni tako preprosto. Tudi zame ni bilo preprosto, ko sem ga izgubila. Vedela sem zate, ker te je pogosto omenjal. Kako globoka je vez med vama, in predvsem kako živa je, pa nisem vedela. Vse strasti in nagnjenja lahko iz izbranega posameznika prenesemo vase, koliko tega potem pustimo, da v nas zaživi, je pa drugo vprašanje. Pogosto je odvisno od časovnih obdobj, vedno pa se ravnamo po našem umetniškem čutu za ustvarjanje osebnosti. Zato je bilo zame nemogoče oceniti stopnjo podobnosti med vama.«

»In kakšna je?« mi je ušlo z jezika.

Honaja me je hudomušno pogledala: »Kaj misliš?«

»Si mu bila všeč?«

»Ahm,« je prikimala.

»No, ti si tako lepa, da bi tvoj mož nagnjenje do tebe lahko pobral tudi od koga drugega, ne le od mene.«

»Ja. Pa ni.«

»Kako veš?«

»Vem!«

»Hm.«

»Peter, Zemljani v nas živite in tudi preživite kar lep čas. Prenos se izvrši po smrti Zemljana. V nekaterih primerih pa je zadeva taka kot s tabo in mojim možem.«

»Huh!« Spet so me obšli razni pomisleki. Tiste njihove Vice so me vedno znova vznemirjale. Prave Vice že ne morejo biti. Čeprav bi težko rekel, kaj sploh so. »Honaja, veš, tisti vaši zadevi v asteroidnem oblaku bi težko rekel Vice...«

Zahehetala se je. Kar malo poredno. In rekla: »Nekakšna vmesna postaja so. Nihče se doslej še ni pritoževal nad postanki v njih. Celo nasprotno. Večina jih je označila kot zelo zanimivo pogruntavščino. Kar precej se nam je vse to posrečilo, vsaj po mnenju ljudi z Zemlje.«

»Vmesna postaja? Zakaj pa vmesna?«

»Peter, Čutini si ne lastimo vse resnice vesolja. Znamo pa kar nekaj stvari narediti. Že dosti smo jih naredili.«

»A tako?«

»Peter,« Honaja se mi je zagledala v oči, »morala bova iti. Čakajo naju. Nekaj časa bo pot do energetske polje še v naših rokah, toda potem bodo boji zajeli tudi te predele.«

»Da, seveda.« Prikimal sem. Presneto prepričljiva nevarnost se je nakazovala. Sicer bi bilo dobro slišati še Ostrine, kaj pravijo o vsem tem, toda zdaj očitno ni več časa. Ampak kako hudirjevo so tudi oni prepričani, da imajo prav! Češ da se tega ne dela. Takih stvari, kot so eksperimenti Čutinov. Po svoje je početje Čutinov vseeno nenavadno. Ko bi lahko vsaj še malo premislil o vsem tem. Toda po Honajinih besedah je večina ljudi označila delovanje Čutinov kot zanimivo pogruntavščino. Ostrini pa jih vztrajno zmerjajo z roboti. Po drugi strani pa so Ostrini tako samozadostni, da so že zgolj zaradi tega lahko nevarni za Zemljane. Saj Zemljani nimamo zanje nobene vrednosti. Le s tem, da jim nismo v škodo, so se sprijaznili. In kaj bo potem, ko bom prišel skozi tista vhodna preverjanja in skozi vse zapore ter sprostil vhod v energetska polja..? Takrat naj bi bil brez nadzora. Odločil se bom lahko, kot se mi bo zdelo najpametneje. Toda ne. Honaja je bila preveč prepričljiva. Na koncu koncev je v vesolju res za vse dovolj prostora; kolikor je mogoče presoditi, je pred vsemi

sedanjimi zapleti na vhodu v energetska polja v teh predelih vladal mir. Dolgo je trajal. Zelo dolgo. In prav lahko, da bo kmalu spet trajal še dlje. Prav, sprostiti moram tiste njihove prehode do energetskih polj. To moram storiti zanje. In zase. In za Honajo . . .

KONEC